

தராசன்

4481

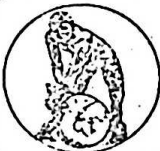
Δ2,11 (யின்)

விநாயகர்
கதைகள்

விநாயகர் கதைகள்

தராசன்

கவிஞர் பப்ளிகேஷன்

தபால் பெட்டி எண்.: 6123

8, முத்துகிருஷ்ணன் தெரு; பாண்டிபஜார்
தி. நகர், சென்னை-600 017.

நூல் விவரம்

நூல் பெயர்	: விநாயகர் கதைகள்
பதிப்பு ஆண்டு	: முதற்பதிப்பு, அக்டோபர், 1993
இரண்டாம் பதிப்பு	: பிப்ரவரி, 1996.
ஆசிரியர்	: தராசன்
மொழி	: தமிழ்
பொருள்	: ஆன்மீகக் கதைகள்
நூலின் அளவு	: கிரவுன் 1 x 8
(C) உரிமை	: கவிதா பப்ளிகேஷன்
தாளின் தன்மை	: 10.5 Kg வெள்ளைத்தாள்
அச்ச எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
பைண்டிங்	: கார்டு போர்டு
மொத்த பக்கங்கள்	: 116

நூலின் விலை : ரூ. 20.00

அச்சிட்டோர் : குகன் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்,
32, பெரியார் பாதை,
சென்னை-600 094.

பதிப்புரை

எந்த ஒரு செயலையும் அச் செயல் வெற்றிகரமாக நிறைவேற விநாயகப் பெருமானை எண்ணி வழிபட்டு விட்டுத் தொடங்குவது, பல்லாண்டு காலமாக நம்மிடையே பழக்கத்தில் இருந்து வரும் மரபு.

விக்கினங்களை நீக்கி வெற்றியைத் தரும் விநாயகரைப் பற்றி வழங்கி வரும் கதைகள் ஏராளம். விநாயக புராணத்தில் எண்ணற்ற கதைகள் உள்ளன.

விநாயகருக்கு பல்வேறு பெயர்கள் ஏற்பட்டது எப்படி? அவரைக் குறித்து விரதங்களை மேற்கொண்டவர்கள் அடைந்த நன்மைகள் என்னென்ன? போன்ற பல சுவையான விவரங்களை இந்நூலில் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார் நூலாசிரியர் திரு. தராசன் அவர்கள்.

படித்துப் பயன் பெறுக.

சேது சொக்கலிங்கம்
கவிதா பப்ளிகேஷன்
சென்னை-1.

எங்கள் வெளியீடுகளில்

பக்தி நூல்கள்

- கந்தன் சருணையும் ஆறுபடை வீடுகளும்
- நவகீரக வழிபாடு
- சலீஸ்வர பகவான் வழிபாடு
- பண்பை வளர்க்கும் பக்திக் கதைகள்
- மகாபாரதக் கதைகள்
- திருமால் அவதாரக் கதைகள்
- இராமயணக் கதைகள்
- ஸ்ரீ ஆஞ்சநேயர் கதைகள்
- ஷீர்டி சாயிபாபா
- சாயிபாபா வாழ்வும் வாக்கும்
- பகவான் ஸ்ரீரமண மஹிஷி
- ஸ்ரீ மந்த்ராலய மகான்

விநாயகர் கதைகள்

1. வக்ர துண்ட விநாயகர்

முன்னொரு காலத்தில் பிரபஞ்சத்தில் ஒரு பெரிய பிரளயம் ஏற்பட்டது. அந்த நேரத்தில் தாத்துரு, சக்கரன், அரியமன், மித்திரன், விட்டுணு, அஞ்சுமான், இரணியன், பகவான், விவாச்சுவான், பூடா, சவித்திரு, துவட்டன் என்கிற பன்னிரு சூரியர்களும் ஒரே காலத்தில் உதித்து, தொடர்ந்து நூறு ஆண்டுகளாக மழை ஏதும் பெய்யாமல், கொடிய வெப்பத்தால் யாவற்றையும் எரித்து வந்தனர்.

அந்தக் கொடிய உஷ்ணம் பூமியைத் தாங்கிக் கொண் டிருக்கும் ஆதிசேஷனுடைய ஐந்து தலைகளையும் தகித் தது. அதனால் ஆதிசேஷனுடைய ஐந்து முகங்களிலிருந் தும், காளகூட விஷாக்கினி தோன்றியது. அந்த விஷாக் கினியும் சூரியாக்கினியும் சேர்ந்து, ஆதிசேஷனையும், பன்னிரண்டு சூரியர்களையும் மற்றும் எல்லா உயிர்களையும் தீய்த்துச் சாம்பலாக்கின.

அவ்வாறு சாம்பலாக்கிய அக்கினியிலிருந்து சப்த மேகங்கள் தோன்றின. அந்த மேகங்கள் நூறு ஆண்டு காலத்துக்குப் பெருமழையைக் கொட்டி, எங்கும் வெள்ளம் பரவச் செய்தன.

அந்த வெள்ளமும் நெருப்பும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, காற்றினால் பாதிக்கப்பட்டு வடவாமுகாக்கினி பிறந்தது. அது நீரையெல்லாம் உண்டுவிட்டுப் பிரசண்ட வாயுவில் ஒடுங்கியது. அந்தப் பிரசண்ட வாயு ஆகாயத்தில் ஒடுங்க, ஆகாயமோ ஆத்மாவில் ஒடுங்க, ஆத்மா பிரும்மாவில் ஒடுங்கியது.

பிரும்மா விஷ்ணுவில் ஒடுங்கி, விஷ்ணு ருத்திரனில் ஒடுங்கி, ருத்திரன் மகேஸ்வரனில் ஒடுங்கினார். மகேஸ்வரன் சதாசிவத்தில் ஒடுங்கி, சதாசிவம் விந்துவில் ஒடுங்க, விந்து நாதத்தில் ஒடுங்க, நாதம் சக்தியில் ஒடுங்கி, சக்தி சிவ சக்தியில் ஒடுங்கி, சிவம் பரத்தில் ஒடுங்கியது.

பரம், பராபரத்தில் ஒடுங்கியது; அந்தப் பராபரமே முற்றும் கடந்த தத்துவ முடிவின் பரப்பிரம்ம சொரூபமான பரமாத்மாவாகும். பை, முட்டை, விந்து, வியர்வை என்கிற நால்வகைத் தோற்றமாகவும், தேவர், மக்கள், விலங்கு, பறப்பன, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் எனும் ஏழு வகைப் பிறப்பாகவும், எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதங்களாகவும் உள்ள ஆத்மாக்களை யெல்லாம் பரமாத்மா தன் முன் ஒடுக்கிக் கொள்வார். ஆத்மாக்கள், செய்வினைகளுக்கு ஏற்றவாறு தேகங்களை எடுக்கும்.

தாயின் கருப்பையில் இருக்கும்போது ஏற்படும் துன்பம், பிறப்பு இறப்பினால் ஏற்படும் துன்பம், யம தண்டனைகளால் ஏற்படும் துன்பம் ஆகியவை ஆதி தைவிகம் எனப்படும்.

குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, இடி, மின்னல் முதலியவற்றால் ஏற்படும் துன்பம் ஆதி பௌதிகம் எனப்படும்.

உடலாலும் உள்ளத்தாலும் விளையும் துன்பம் ஆதி யாத்மிகம் எனப்படும்.

பரமாத்மா மேலே கூறிய எல்லாவிதத் துன்பங்களுக்கும் ஆட்படாதபடி ஆத்மாக்களை ஓய்வெடுத்திருக்கும்படி சிறிது காலம் தமக்குள் ஒடுக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

பிரளயம் நீங்கியதும், ஆத்மாக்களுக்கு முன் போலவே, உடல், மனம், இடம், அனுபவிக்கும் பொருள் முதலான போகங்களைக் கொடுத்து, கன்மங்களை ஏற்படுத்தி, கன்மங்களின் முடிவில் பந்த பாசங்களற்ற முக்தியெனும் மேனிலையில் சேர்ப்பிப்பதற்காக, மீண்டும் ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் எனும் முத்தொழிலையும் ஏற்று நடத்த ஆதி பரம்பொருளான கணேசப் பெருமான் வக்கிர துண்ட விநாயகராகத் தோன்றினார்.

அவர் இராஜஸம் என்னும் குணத்திலிருந்து பிரமனையும், தாமஸம் என்னும் குணத்திலிருந்து விஷ்ணுவையும், சத்துவம் என்னும் குணத்திலிருந்து ருத்திரனையும், ஆக தமக்குள்ள முக்குணங்களிலிருந்தும் மும்மூர்த்திகளையும் தோற்றுவித்து அவர்களுக்கு, உருவையும் ஞானத்தையும் அருளினார்.

தங்களைப் படைத்த பரப்பிரம்மம் யார் என்பதை அறிய மும்மூர்த்திகளும் ஆவலுடன் தேடினார்கள். அந்தப் பரப்பிரம்ம சொரூபத்தை எங்கு தேடியும் அவர்களால் காண முடியவில்லை. ஆகவே அவர்கள் ஆயிரம் தேவ ஆண்டுகள் கடுத்தவம் புரிந்தார்கள். அவர்களின் மாதவத்துக்கு மகிழ்ந்து, வக்கிரதுண்ட விநாயகர் அவர்கள் முன் காட்சியளித்தார்.

கோடி சூரியப் பிரகாசத்தை விட மேலான ஜோதி வீசும் திரு உருவம் தாங்கி, நவரத்தின ஆபரணங்களைப் பொருத்தமாகப் பூண்டு, தும்பிக்கையும் நீண்ட தந்தங்களும் மதம் பொழிமுகமும் விளங்க, நான்கு கரங்களிலும் கத்தி, வேல், கேடகம், வில் எனும் படைகளைக் கொண்டு,

நெற்றிக் கண்ணோடு, சந்திர ஹாரத்தையும் கொன்றை மாலையையும் சூடிய திருமார்பு எழிலுடன் விளங்க, அவர் மும்மூர்த்திகளுக்குக் காட்சியளித்தார். அவரைக் கண்ட ஆனந்தத்தில் மும்மூர்த்திகளும், தாமரை மலர் போன்ற அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள்.

அவர்களது பக்திக்கு மெச்சிய விநாயகர், அவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களையருள்வதாகக் கூறினார்.

“தங்களிடத்தில் எங்களுக்கு என்றும் மாறாத பக்தி யிருக்கும்படியான நல் வரத்தையளித்திட வேண்டும். உங்களால் படைக்கப்பட்ட நாங்கள், உங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றக் காத்திருக்கிறோம். கூறுங்கள்” என்று வேண்டினார்கள் மும்மூர்த்திகளும்.

“மும்மூர்த்திகளே! நீங்கள் வேண்டியவாறே என் மீது உங்களுக்கு நீங்காத பக்தி நிலைத்திருக்கும்படி வரமருள் கிறேன். என் இராஜஸ குண வடிவில் தோன்றிய பிரமனே! நீ எல்லா உயிர்களையும் சிருஷ்டித்து வரும் தொழிலை மேற்கொள்வாயாக! என் தாமஸ குணத்தில் தோன்றிய விஷ்ணுவே! நீ எல்லா உயிர்களையும் காத்து வருவாயாக! என் சத்துவ குணத்தில் தோன்றிய சிவனே! நீ சம்காரத் தொழிலை மேற் கொள்வாயாக!” என்று மொழிந்தார் விநாயகர்.

வேதாகம புராண கலைகளைக் கொண்டு, எல்லா வற்றையும் படைக்கும் சக்தியைப் பிரம்ம தேவனுக்கு அளித்தார். யோக சித்தியால் அனைத்தையும் காத்தருளும் ஆற்றலை மகாவிஷ்ணுவுக்கு அளித்தார். ஓம் எனும் ஓரெழுத்துப் பிரணவ மந்திரத்தையும் சடாட்சர மந்திரத்தையும் கொண்டு, எங்கும் யாவுமாக இயங்கி அனைத்தையும் அழிக்கும் வல்லமையைச் சிவனுக்குக் கொடுத்தார்.

தராசன்

அனைத்து உலகையும், அனைத்துலக உயிர்களையும் எவ்வாறு படைப்பது என்று பிரமன் விநாயகரிடம் விளக்கம் கேட்டார்.

வக்கிரதுண்ட விநாயகர் பிரமனைத் தன் வயிற்று னுள்ளே புகுந்து, அங்குள்ள சர்வ உயிர்களையும் கண்டு, அவை போலவே சிருஷ்டி செய்யும்படி கூறினார்.

விநாயகர் துதிக்கையிலுள்ள துவாரத்தின் வழியாகப் பிரமனை விழுங்கினார். அடுத்து விஷ்ணுவையும் சிவனையும் விழுங்கினார்.

விநாயகர் வயிற்றுக்குள் சென்ற மூவரும், அளவிட முடியாத உலகங்கள் அங்கே அடங்கியிருப்பதைக் கண்டனர். ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களும், ஈ ளறும்பு முதலான எண்பத்தெண்ணாயிரம் ஜீவராசிகளும், நான்கு வேதங்களும், ஐந்து பூதங்களும், நவரத்தினங்களும், நான்கு வருணங்களும், எட்டு திக்குப் பாலகர்களும், நவக் கிரகங்களும், நாலாவித மதங்களும், எல்லாவித கணங்களும், மலைகளும், கடல்களும், நதிகளும், மக்களும், மாக்களும், மொத்தத்தில் சராசரங்கள் யாவுமே விநாயகரின் வயிற்றில் அடங்கியிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமும், ஆனந்தமும் அடைந்தனர்.

பல காலம் அவர் வயிற்றுக்குள்ளேயே இருந்து யாவற்றையும் அறிந்து கொண்டு, மும்மூர்த்திகள் வெளியே வர முயன்றார்கள். ஆனால் முடியவில்லை. எனவே அவர்கள் விநாயகர் வயிற்றினுள் இருந்தபடியே அவரைப் பல வாறாகப் போற்றித் துதித்தார்கள்.

விநாயகப் பெருமான் மகிழ்ச்சியடைந்தார்; துதிக்கை வழியே பிரமனை வெளியே விட்டார். இரண்டு செவிகள் வழியாக, திருமாலையும் சிவபிரானையும் வெளியே

விட்டார். பின்னர், அவர்கள் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டார் வக்கிரதுண்டர்.

2. உலகம் பிறந்தது

வக்கிர துண்ட விநாயகர் இட்ட கட்டளைப்படி பிரம்ம தேவன் சிருஷ்டியைத் தொடங்க முயன்றார். எந்தக் காரியத்தைத் தொடங்கும் போதும் விநாயகரை எண்ணித் தாசிக்க வேண்டும் என்பதை அவர் உணராமல், தம்மாலேயே படைத்துவிட முடியும் என்ற அகம்பாவத்தோடு படைப்புத் தொழிலில் இறங்கினார். ஆனால் அவரால் நினைத்தபடி உருவங்களைச் சரியாகச் சிருஷ்டிக்க முடியவில்லை.

அவர் படைத்த உருவங்கள் தாறுமாறாக இருந்தன. விகார உருவங்களே உருவாயின. இரண்டு முகங்கள், மூன்று கண்கள், நான்கு தலைகள், ஏழு கைகள்... என்று இவ்வாறு தோன்றிய உருவங்கள், படைத்த பிரம்மாவையே பார்த்துப் பரிகாசம் செய்தன. அதனால் அவர் குழப்பமும் ஏமாற்றமும் அடைந்தார். எவ்வுளவு யோசித்தும் காரணம் தெரியாமல் கலங்கினார். கடைசியில் கணேசர் அருளாலேயே அவருக்குக் காரணம் புரிந்தது.

முழுமுதற் கடவுளான வக்கிரதுண்ட விநாயகரை முதலில் மனத்தில் நினைக்காமல் தம்மால் முடியும் என்ற ஆணவத்தினால் சிருஷ்டியைத் தொடங்கிய காரணத்தால் தான் அரைகுறையாகவும் விகாரமாகவும் அமைந்து விட்டன என்பதனை உணர்ந்தார் பிரம்மா.

உடனே அவர் விநாயகப் பெருமானை எண்ணித் தவத்தில் அமர்ந்தார். அவர் பேசுத்திலிருந்தபோது, அவருக்கு ஓர் அற்புதமான காட்சி தோன்றியது. ஏழு கடல்

களும் ஒன்றானதைப் போன்ற பெரு வெள்ளத்தில், ஓர் ஆலிலையின் மேல் ஒரு குழந்தை உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. பிரம்மா அதன் அருகில் சென்றதும் அது கண் விழித்தது. அப்போது அந்தக் குழந்தை யானை முகம் கொண்ட விநாயகர் உருவத்தில் காட்சியளித்தது. பிரம்மா விநாயகனின் திருவடிகளில் ச்ரணடைந்தார்.

“விநாயகப் பெருமானே! என் படைப்புத் தொழிலில் இனி எந்த விக்கினமும் ஏற்படாமல் இருக்கும்படி எனக்கு அருள வேண்டும்” என்றார் பிரம்மா.

“முதலில் என்னை எண்ணித் துதிக்காமல், சிருஷ்டியைத் தொடங்கியமையாலேயே உனக்கு உன் தொழிலில் இடையூறுகள் ஏற்பட்டன. இனி, என்னை நினைத்து எனக்குரிய ஏகாட்சர மந்திரத்தைப் பத்து லட்சம் முறை ஜபிப்பாயாக! அந்த ஜபம் முடிந்ததும் நான் உனக்குக் காட்சியளித்து, நீ செய்யவேண்டிய மற்றவற்றைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்” என்று கூறி, விநாயகர் ஏகாட்சர மந்திரத்தைப் பிரம்மா தேவனுக்கு உபதேசம் செய்துவிட்டு மறைந்தார்.

நான்முகன் தாமரை மலரில் ஒரு காலை ஊன்றியபடி, அந்த ஓரெழுத்து மந்திரத்தைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஜபித்து வந்தார். கணேசப் பெருமான் காட்சியளித்தார்.

“நான்முகனே! எனக்குள்ள சக்திகளுள் கிரியாசக்தி, ஞானசக்தி எனும் இரண்டு சக்திகளைத் தியானித்து நீ உன் சிருஷ்டித் தொழிலைச் செவ்வனே செய்வாயாக!” என்று வரமருளினார்.

அந்தச் சக்திகள் தமக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று பிரமன் தவம் செய்தார். அத்தவத்தின் பலனாக, சித்தி புத்தி ஆகிய சக்திகள் இரண்டும், இரண்டு கன்னிப் பெண்களாக அவர் எதிரே தோன்றினார்கள். அந்தப் பெண்

களை வணங்கி வரவேற்று, “இனி நீங்கள் எனக்கு எப்போதும் என் பணியில் இடையூறு வராமல் காக்கும் துணையாக நிற்க வேண்டும். என் அருமைப் புத்திரிகளாக நீங்கள் என்னுடன் இருக்க வேண்டும்” என்று கேட்டார் பிரமன். சித்தியும் புத்தியும் அவ்வாறே இருப்பதாகக் கூறினர். நான்முகன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடனும் திருப்தியுடனும் படைப்புத் தொழிலைத் தொடங்கினார்.

சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர், நாரதர் ஆகியோரைப் பிரம்மதேவன் தம் புத்திரர்களாகப் படைத்தார்.

தம் முகத்திலிருந்து அக்கினியையும், பிராமணர்களையும் படைத்தார். தம் தோளிலிருந்து க்ஷத்திரியர்களையும், தொடையிலிருந்து வைசியர்களையும், பாதத்திலிருந்து சூத்திரர்களையும் படைத்தார். தம் சித்தத்திலிருந்து சந்திரனையும், கண்களிலிருந்து சூரியனையும் படைத்தார்.

வதனத்திலிருந்து இந்திரனையும் காதிலிருந்து பிராணன் முதலானவர்களையும், தொப்புளிலிருந்து வானத்தையும், திருமுடியிலிருந்து தேவலோகம் முதலான மேல் ஏழு உலகங்களையும், திருவடியிலிருந்து பாதாளம் முதலான கீழ் ஏழு உலகங்களையும், கைகளிலிருந்து எட்டுத் திசைகளையும், மலைகள் ஆறுகள் முதலான அனைத்தையும் பிரம்மதேவன் படைத்தார்.

அது முதல் இந்தப் பிரபஞ்சம், பரமசிவன், பரந்தாமன், பிரமன், அக்னி, நீர், நிலம், வானம், காற்று, அஷ்ட திக்குப்பாலகர்கள், மனுக்கள், தவசிரேஷ்டர்கள், வசுக்கள் இயக்கர்கள், விலங்குகள், ஏனைய உயிர்ப் பிராணிகள் என்று இருபத்தியொரு பிரிவுகளுடன் இயங்கி வருகிறது.

3. விநாயகருக்கு விவாகம்

விநாயகரைத் துதித்துச் சிருஷ்டியைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தார் பிரம்மதேவர். சித்தி, புத்தி எனும் புத்திரிகள் வளர்ந்து பருவம் அடைந்தனர். அவர்களை விநாயகருக்கே திருமணம் முடித்து வைக்க விரும்பினார். தம் எண்ணத்தைக் கூறி, நாரதரை வரவழைத்து, திருமணம் பேசி வரும்படி விநாயகரிடம் அனுப்பினார்.

விநாயகர் அப்போது கயிலாயத்தில் சிவபெருமான், பார்வதிக்குப் புத்திரராக அவதாரம் செய்திருந்தார். அவரிடம் சென்று, பணிந்து நின்று, பிரமனின் எண்ணத்தை வெளியிட்டார் நாரதர். சித்தி, புத்தி ஆகிய இருவரின் அழகையும் அறிவையும் விவரித்துக் கூறினார். விநாயகரும் தம் சம்மதத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

நாரதர் பிரம்மலோகம் திரும்பி, சேதியைச் சொன்னார். பிரமன் மிகவும் மகிழ்ந்து, தாமே தேரில் கயிலாயம் சென்று, விநாயகரின் தாய் தந்தையராக விளங்கும் பார்வதி பரமேசுவரனைப் பணிந்து அவர்கள் சம்மதத்தைப் பெற, உடனே புறப்பட்டார். அவர்களும் சம்மதித்தார்கள். விநாயகரிடம் சென்று, அவர் அருளால் தாம் அடைந்த புத்திரிகளை அன்புடன் மனைவியராக்கிக் கொள்ள மனம் இசைந்தமைக்காக நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

அங்கிருந்து பிரமன் வைகுந்தம் சென்றார். இலட்சுமி, நாராயணன் இருவரையும் கண்டு தரிசித்து, தம் குமாரத்திகளின் திருமணம் பற்றித் தெரிவித்துவிட்டுத் தம் சத்தியலோகத்தை அடைந்தார். திருமண ஏற்பாடுகளைத் தீவிரமாகக் கவனிக்க முனைந்தார்.

திருமண ஏற்பாடுகள் ஒரு குறையுமின்றி நடந்தன. மாப்பிள்ளை வீட்டாரை அழைத்து வர, நாரதர் கமிலாயம் சென்றார். திருமண அலங்காரத்தோடு விநாயகர், பெற்றோரும் மற்றோரும் சூழ மகிழ்ச்சியுடன் புறப்பட்டார்.

மாப்பிள்ளையை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்று இராஜவீதி வழியே ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்று திருமண மண்டபத்தை அடைந்தார்கள்.

கலைமகள் கங்கை நிரை மாப்பிள்ளை கணேசனின் பாதங்களில் கொட்ட, பிரமன் அப்பாதங்களைக் கழுவித் துடைத்தார். அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்ட மண்டபத்தின் இடையே அமைந்த மாணிக்க சிம்மாசனத்தில், கணேசனின் இரு பக்கங்களில் சித்தி, புத்தி மகிழ்வோடு அமர்ந்திருந்தார்கள்.

கணபதிக்குத் திருமாலே மாப்பிள்ளைத் தோழரானார். தேவர்கள், முனிவர்கள், சான்றோர்கள் முன்னிலையில் விநாயகர் திருமணம் விமரிசையாக நடைபெற்றது. மணத்தைக் கண்டு மகிழ்வெய்த வந்திருந்த யாவரும் மன நிறைவோடு விடை பெற்றார்கள். சிவபெருமானும் உமாமகேஸ்வரியும் பிள்ளையோடும் மருகங்களோடும் கமிலாயம் அடைந்தார்கள். புதுமணத் தம்பதியும் பலவிதமான போகங்களோடு மகிழ்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள்.

4. சித்தி கணபதி

முன்னொரு காலத்தில் மகாவிஷ்ணு திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தார். அப்போது அவர் செவிகளிலிருந்து இரண்டு அசுரர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களுக்கு மது, கைடபி

என்று பெயர். அவர்கள் மிகவும் பலம் பொருந்தியவர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் தோற்றமும் படுபயங்கரமாக இருந்தது.

தங்களுக்குள்ள அபரிமிதமான வலிமையினால் அவர்கள் அனைவருக்கும் தீங்கு செய்து வந்தார்கள். தங்கள் பிறப்புக்குக் காரணமான பரந்தாமனையே அவர்கள் அவமதித்தார்கள். தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் தாள் முடியாத தொல்லை தந்து வந்தார்கள்.

பூலோக வாசிகளைக் கொடுமையாக இம்சித்துத் தேவலோகவாசிகளுக்கும் தொடர்ந்து தீமை செய்து வந்தார்கள். பிரதேவனைச் சிறை பிடித்து, தேவலோகத்தையே அழித்துவிடத் துணிந்து சென்றார்கள்.

பயந்து நடுநடுங்கிப் போன பிரமதேவன், தம் உருவத்தை அவர்கள் கண்களுக்குத் தோற்றாமல் மறைத்துக் கொண்டார். விநாயகப் பெருமானை எண்ணித் துதித்தார். மது, கைடபர்களை மகா விஷ்ணுவினால்தான் அழிக்க முடியும் என்று நினைத்துத் திருப்பாற்கடலையடைந்தார்.

திருமால் அப்போது நித்திரையில் இருந்தார். பிரமன், அவரைவிட்டு விலகிச் செல்லும்படி நித்திராதேவியை வேண்டிக் கொண்டார். திருமால் கண்விழித்தார். அவர் பார்வையில் தான்முகன் நிற்கக் கண்டார். தேவர்களும் கலங்கிய கண்களுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

மதுகைடபர் செய்து வரும் கொடுமைகளை அவர்கள் திருமாலுக்கு விவரித்தார்கள். அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு, மதுகைடபரை ஒழிக்கச் சங்கநாதம் செய்தார்.

அந்த ஓவியைக் கேட்டு அந்த அசுரர்கள் அவர் முன்னே மலைபோல வந்து நின்றார்கள். திருமாலைப் போருக்கு அழைத்தார்கள்.

அவர்களுக்குள் பலமான யுத்தம் ஆரம்பித்து விட்டது. நீண்டகாலமாகப் போர் நடந்தது. திருமால் அத்த அசுரர்களை அழிக்க முடியாமல் களைப்படைந்து விட்டார். போர்க்களத்தை விட்டுக் கயிலாயத்துக்கு மிகுந்த வேகத்தில் ஓடிச் சென்றார்.

திருமால் வந்திருக்கும் சேதியறிந்து சிவபெருமான் அவரைத் தம்மிடம் வரவழைத்தார். திருமால் மதுகைடபரின் அடாத செயல்களை விளக்கி, "அவர்களை நான் அழிக்க வேண்டும், அதற்கு ஏற்ற வலிமையைத் தாங்களே எனக்கு அளிக்கவேண்டும்" என்று வேண்டினார் விஷ்ணு.

"மாலவா! நீ மதுகைடபருடன் சண்டை தொடங்கிய போது, விக்கினங்களை நீக்கியருளும் விநாயகரைத் தொழ மறந்துவிட்டாயே! எனவே தான் உனக்கு வெற்றி கிட்டவில்லை. இனி, சடாட்சர மந்திரத்தைச் சொல்லிக் கணேசனைத் தொழுது காரியத்தைத் தொடங்கு. அசுரர்கள் அழிவார்கள்" என்று கூறி சிவபெருமான், அந்த ஆறெழுத்து மந்திரத்தைத் திருமாலுக்கு உபதேசித்தார்.

திருமாலும் பூலோகத்தையடைந்து விநாயகருக்குப் பூஜை தொடங்கி ஆறெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்து நூறு ஆண்டுகள் தியானம் செய்தார். விநாயகர் எழுந்தருளித் திருமாலுக்கு வேண்டிய வரத்தை அளித்தார்.

விநாயகர் தமக்குத் தரிசனம் தந்தருளிய அந்த இடத்தில் கணேசனுக்கு ஒரு கோயிலை நிறுவினார். தம் விருப்பத்தைச் சித்தியாக்கிய விநாயகனைச் சித்தி கணபதி என்று பெயரிட்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார். அந்த இடம் சித்தி கேந்திரம் என்ற பெயர் பெற்றது.

அங்கிருந்து திருமால் புறப்பட்டுப் போருக்குச் சென்றார். உருவத்தை மறைத்திருந்த அசுரர்களை விநாயகர்

அருளால் கண்டுபிடித்துப் போரிட்டு அசுரர்களைச் சக்கராயுதத்தால் சாய்த்து விட்டார்.

திருமால் அசுரர்களைக் கொன்ற ஆனந்தத்தை மற்ற மூர்த்திகளும் தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள்; கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

விநாயகரைத் தொழுது வேலையைத் தொடங்கினால் வெற்றி நிச்சயம் என்பதறிந்து அவர்களும், மனமுருகி வேண்டித் துதித்து, வேண்டிய வரங்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

5. வீமனுக்கு அருள்

விதர்ப்ப நாட்டிலே கவுண்டியம் என்ற நகரத்தை வீமன் என்ற அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் அழகிலும் ஆற்றலிலும் அறிவிலும் மேம்பட்டவனாகத் திகழ்ந்தான். அவனுடைய மனைவியின் பெயர் சாருகேசினி. அவள் கற்பிற் சிறந்த காரிகையாக விளங்கினாள்.

அவர்களுக்கு எல்லாச் செல்வங்களும் நிறைந்திருந்தும் பிள்ளைச் செல்வம் மட்டும் இல்லையே என்ற பெருங்குறை இருந்தது. புத்திரன் இல்லாவிட்டால் புத் எனும் நரகந்தானே கிடைக்கும் என்று கவலையுற்றனர். கானகத்துக்குச் சென்று ஞானிகளைத் தரிசித்துத் தவமிருந்து நற்கதி தேடிக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். நாட்டு ஆட்சியை மந்திரிகள் இருவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

இயற்கை எழில் நிறைந்த வனத்திலே, பறவைகளும் விலங்குகளும் சுதந்தரமாக வாழும் பகுதியிலே ஓர் ஆசிரமத்தில் விசுவாமித்திர முனிவர், புனித்தோலின் மீதமர்ந்து,

தம் சீடர்களுக்குப் போதித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். அவர் திருவடிகளைத் தொழுது மகிழ்ந்தனர்.

முனிவர், அவர்களுக்குப் புத்திரபாக்கியம் உண்டாகும் படி வாழ்த்தியருளினார், அத்துடன் நல்வாழ்வுக்கேற்ற பல அறிவுரைகளையும் அவர்களுக்குக் கூறினார்.

“மன்னா! உன் முன்னோர்கள் விநாயகப் பெருமானை எந்நாளும் தொழுது வந்தவர்கள், ஆனால் நீ உன் மனைவியின் அழகிலும், உன் ஆட்சிச் சிறப்பிலும், பேரிலும் பெருமையிலும் விநாயகரை வணங்க மறந்த வனாகி விட்டாய். அதனால்தான் உங்களுக்குப் பிள்ளைச் செல்வம் இல்லாது போயிற்று, இனியாவது கணபதியை வணங்கி பல நலமும் பெற்று நற்கதியையும் அடைவீராக!” என்று விசுவாமித்திரர் அறிவுறுத்தினார். விநாயகரை வழிபட்டு வெற்றிகண்ட வீமனின் முன்னோரைப் பற்றியெல்லாம் விசுவாமித்திரர் விளக்கியருளினார்.

அதன் பிறகு வீமனும் சாருகேசினியும் விசுவாமித்திரரிடம் ஆசி பெற்று அரண்மனைக்குத் திரும்பினார்கள். கணபதியை எண்ணி ஏகாட்சர மந்திரத்தை இடைவிடாது ஜெபித்து அவரின் தரிசனத்தைப் பெற்றுப் பிள்ளை வரம் பெற்றார்கள்.

தங்கள் குமாரனுக்கு அவர்கள் ருக்மாங்கதன் என்ற பெயர் சூட்டி, அன்போடும் பண்போடும் வளர்த்து ஆளாக்கினார்கள். அவனுக்கும் விநாயகப் பெருமானின் மீது அளவு கடந்த பக்தி ஏற்படும் வண்ணம் ஏகாட்சர மந்திரத்தை உபதேசிந்துத் தங்களைவிட மிகச் சிறந்த பக்திமானாக அவனை உருவாக்கினார்கள்.

6. விசுவரமித்திரர் கூறிய விநாயகர் கதைகள்

கர்நாடக தேசத்தில் பானு என்னும் நகரத்தை வல்லவன் என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மனைவியின் பெயர் கமலை. அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் பிறக்கும்போதே குருடாகவும், செவிடாகவும், ஊமையாகவும் இருந்தான். அவன் உடல் எல்லாம் குஷ்டநோய் பீடிக்க, சீழும் இரணமும் பார்க்கச் சகிக்காத அருவருப்பாய் இருந்தது. பெற்றோர் உற்ற துயரத்துக்கு அளவேயில்லை. அந்தக் குமாரனுக்குத் தக்கன் என்று பெயர் சூட்டி, 'முன்னினைப் பயனே!' என்று மனம் நொந்து, தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டி, விரதமிருந்து, தான தருமங்கள் பலவும் செய்து துயரத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

என்ன செய்தும், மகன் நன்னிலை அடையாதது கண்டு மன்னன் மனம் வெறுத்துப் போனான். தாயையும் மகளையும் அரண்மனையை விட்டே துரத்திவிட்டான். வேதனையோடும் தன் மகனோடும் ஒரு காட்டினையடைந்தாள் கமலை. அங்கே திருடர்கள் அவளிடமிருந்த பொன்னையும் பொருளையும் கொள்ளையடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

பசியாலும் பட்டினியாலும் தன் குழந்தையுடன் பரிதவித்தாள் கமலை. பிச்சையெடுத்துத் தானும் உண்டு தன் பிள்ளைக்கும் கொடுத்து காப்பாற்றி வந்தாள்.

ஒருநாள் அவள் தன் பிள்ளையோடு குண்டினபுரம் எனும் ஊரிலே பிச்சையேற்றுக் கொண்டிருந்தபோது, முற்கல முனிவர் என்பவர் அவர்களின் எதிரே வந்தார். அவர் விநாயகப் பெருமானை விரும்பி வழிபட்டு வந்த சிறந்த தவமுனிவர்.

முற்கல முனிவர் அருகே வந்தபோது, அவர் மேனியில் பட்டுப் பரவிய காற்று கமலையின் புத்திரன் தக்கன் உடலிலும் படிந்தது. அடுத்த கணமே அவனைப் பிடித்திருந்த தொழுநோய் ஒட்டம் பிடித்து விட்டது. பேசவும், பார்க்கவும், கேட்கவும் அவனால் முடிந்தது. புத்தம் புதுப் பொலிவுடன் அழகிய இளைஞனாக மாறினான். தக்கன் பெற்ற அன்னை அடைந்த மகிழ்ச்சி கரை காணாக் கடலானது.

குண்டினபுரத்தில் வாழ்ந்து வந்தவர்கள் அந்தத் தாயையும் பிள்ளையையும் தலை மேல் வைத்துக் கொண்டாடினார்கள். அவர்கள் மகிழ்வோடு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் ஓர் ஆதி சைவப் பிராமணர் அவர்களிடம் வந்து, கணபதிக்குரிய சடாட்சர மந்திரத்தை அவர்களுக்கு அன்புடன் உபதேசித்தார். அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லித் தாயும் மகனும் இடையறாது விநாயகரைத் தொழுது வந்தார்கள்.

ஒருநாள் கணேச மூர்த்தி அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தார். "அன்பர்களே! முற்கலன் என்று ஒரு முனிவர் முற்காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் சிறந்த தவசிரேஷ்டர். அவர் உருவத்தில்தான் நான் உங்களுக்கு இப்போது காட்சியளிக்கிறேன். நீங்கள் அந்த முனிவரைச் சரணடைந்தால் உங்களுக்குச் சகல சௌபாக்கியங்களும் வந்து சேரும். சீரும் சிறப்பும் பெருகிப் பேரும் புகழுமாக வாழ்வீர்!" என்று வாழ்த்தி வரம் கொடுத்து விட்டு விநாயகர் மறைந்து போனார்.

விநாயகர் அருள் பெற்ற தக்கன், முற்கல முனிவரைத் தேடி, அவர் ஆசிரமத்தையடைந்தான். அவர் திருப்பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். யானைமுகக் கடவுளின் ஆணைப்படியே தான் அவரைக் காண வந்ததாகக் கூறி

னான். அன்று விநாயகர் தங்களுக்குத் தரிசனம் தந்த அதே தோற்றத்தில் முற்கல முனிவர் இருந்ததைக் கண்டு மனம் பூரித்தான். “என்றும் விநாயகரிடம் மாறாத பக்தி கொண்டு விளங்கும் புனிதனாக எனக்கு வரம் தந்து வாழ்த்தியருள வேண்டும்” என்று வணங்கி வேண்டிக் கொண்டான்.

7. வல்லாள கணபதி

சிந்துதேசத்திலே பல்வி என்ற நகரத்திலே கல்யாணன் என்ற ஒரு வைசியன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் மனைவியின் பெயர் இந்துமதி. அவர்களுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் பெயர் வல்லாளன்.

தோழர்களுடன் விளையாடச் சென்ற வல்லாளன் ஒருநாள் ஒரு சோலையிலே, ஒரு கல்லை எடுத்து அதனையே விநாயகரின் திரு உருவமாகப் பாவித்து, அபிஷேகம் செய்து, மலர்தூவி, மிகுந்த பக்தியுடன் வணங்கினான். தினமும் அதையே வழக்கமாகச் செய்து வந்தான்.

அவ்வாறு அவன் தன் தோழர்களுடன் ஒரு நாள் அதிகாலையே அந்தச் சோலைக்குச் சென்றான். கணபதிக்குப் பூஜை செய்தான். அவன் நண்பர்களும் அவன் பூஜைக்கு உதவியாகக் காரியங்கள் செய்தார்கள். அன்று அதிகாலை ஆரம்பித்த அந்தப் பூஜையை நெடுநேரமாகச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இரவு நேரம் ஆகியும், அவர்கள் பசி, தாகம், ஏதுமின்றி பூஜையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

வீட்டை மறந்தவர்களாகத் தோப்பிலிருந்த அவர்களை எல்லாரும் கவலையுடன் தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிகாலையில் அவர்களை அழைத்துச் சென்றவன்

வல்லாளன்தான் என்பதை அறிந்து, அவன் பெற்றோரிடம் முறையிட்டார்கள்.

“உங்கள் பிள்ளையைக் கண்டித்து, தண்டித்து அடக்கி வைக்காவிடில், உங்களைப் பற்றி மன்னனிடம் சொல்லி ஊரை விட்டே துரத்தி விடுவோம்” என்று கண்டிப்பாகக் கூறினார்கள்.

வல்லாளன் தந்தை கல்யாணன் பெருங் கோபத்தோடு ஒரு தடியை எடுத்துக் கொண்டு தன் மகனைத் தேடி அந்தத் தோப்புக்கு ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றார். அங்கே வல்லாளன் மற்ற பிள்ளைகளோடு, விநாயகருக்குப் பூஜை செய்து, ஒரு திருவிழாவைப் போல் கொண்டாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

ஆத்திரத்தில் என்ன செய்கிறோம் என்பதையே எண்ணிப் பாராமல், அங்கு போடப்பட்டிருந்த பூப்பந்தலையும் தோரணங்களையும் பிய்த்து எறிந்தார். விநாயகராக அலங்கரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கல்லையும் தூக்கி எறிந்தார். வல்லாளனைப் பிடித்து கைத்தடியால், இரத்தக் காயம் ஏற்படும் அளவுக்கு அடித்து விளாசி விட்டார். அத்துடன் நில்லாமல் அவனை ஒரு மரத்தில் சேர்த்துக் கட்டினார்.

வல்லாளன் தன்னைக் கட்ட வேண்டாம் என்று கெஞ்சினான். அவர் விட்டு விடவில்லை. “உண்மையில் நீ விநாயகரைப் பூஜித்தாய் என்றால், அந்த விநாயகரே உனக்குச் சோறும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றட்டும். நீ இங்கேயே கிட. நீ வீட்டுக்கு வந்தாயானால், தொலைத்து விடுவேன். உயிரோடு இருக்க மாட்டாய்” என்று உறுமிவிட்டு அவர் போய் விட்டார்.

வல்லாளன் உடல் வேதனையோடு, உள்ள வேதனையும் மிகுதியாக, தன் சிந்தையில் அந்த விநாயகப் பெருமானைத் தியானித்து அழுதான். விநாயகர் ஒரு

பிராமணச் சிறுவன் வேடத்தில் அவன் எதிரே வந்து நின்றார்.

வல்லாளன் எதிரே அவர் வந்து நின்ற அக்கணமே, அவன் உடலிலிருந்து இரத்தக் காயங்களும்வலியும் பறந்து போய் விட்டன. கட்டுகள் தளர்ந்தன. அவனுக்குப் புரிந்து விட்டது. அந்தச் சிறுவன் விநாயகரே என்பது.

உடனே அவர் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான். அவர் அவனை அன்புடன் அணைத்துக் தழுவிக்கொண்டார்.

“என்னை உள்ளபடியே எண்ணித் துதிப்பவர்க்கு, வந்த வினைகள் நீங்கும். எந்தக் குறையும் ஏற்படாது. என் பக்தர்களை இம்சிக்கும் பாதகர்களுக்குத் துன்பமே நேரும், உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும், கேள்!” என்றார் விநாயகர்.

‘விநாயகக் கடவுளே! உங்கள் மீது எனக்குக் குன்றாத பக்தி என்றைக்கும் இருக்க வேண்டும். இந்த இடத்திலேயே நீங்கள் கோயில் கொள்ள வேண்டும். மெய்யான பக்தர்களுக்கு வேண்டும் வரங்களையெல்லாம் தந்து உய்விக்க வேண்டும்,” என்று வேண்டிக் கொண்டான் வல்லாளன்.

அவனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, விநாயகர் விருப்பத்துடன் விக்கிரகமாகச் சமைந்து அங்கே அமர்ந்தார். அவன் பெயரை முன் வைத்து, வல்லாள கணபதி என்ற பெயரைப் பெற்றார். வேண்டிடும் பக்தர்களுக்கு நல்வரங்களை நாளும் அருளி, நன்மைகள் செழிக்க அங்கே விநாயகர் கோயில் கொண்டார்.

வல்லாளனின் ஆனந்தத்துக்கு அளவே இல்லை. அதே நேரத்தில் வல்லாளனின் தந்தை கல்யாணன் அடைந்த துன்பத்தைச் சொல்லவே முடியாது. தோப்பில் கணபதி பூஜையைச் சிதைத்து அலங்கோலப் படுத்தி

விட்டுச் செல்லும் வழியில், அவன் அங்கமெல்லாம் தொழுநோய் பற்றிக் கொண்டது. ஊமையாக, செவிடாக, குருடனாக மாறிவிட்டான். வேதனையோடு சென்று வீட்டில் விழுந்தான். அவனது கோர நிலையைக் கண்டு அவன் மனைவி கதறி அழுதாள்.

தன் மகன் செய்த விநாயகர் பூஜையைச் சிதைத்ததால் கணவர் அடைந்த இழிநிலையையும் வல்லாள கணபதி கோயில் கொண்டு தன் மகனுக்கு வரமளித்ததால், தன் மகன் அடைந்திருக்கும் உயர் நிலையையும் எண்ணியபோது அவன் இதயத்தில் துன்பமும் இன்பமும் ஒரே நேரத்தில் மோதித் திணற வைத்தன.

தன் மகனைக் கண்டு வீட்டிற்கு அழைத்து வர வல்லாள கணபதி கோயிலுக்கு ஓடினான். கணவரின் அவல நிலையை அவனிடம் எடுத்துக் கூறினான்.

“தாயே! அவரவரது செய்வினைகளுக்கு ஏற்பனே பாவ புண்ணியங்கள் வாய்க்கின்றன. அவற்றை அவரவரே அனுபவிக்க வேண்டும். பாவ புண்ணியப் பலன் இப்பிறவியில் மட்டுமல்ல. அடுத்த பிறவிக்கும் தொடர்கிறது. என் தந்தை கல்யாணன் மறு பிறவியில் உன் வயிற்றில் மகனாகப் பிறந்து தக்கன் என்ற பெயரைப் பெறுவார்” என்று கூறி, அடுத்த பிறவியில் நடக்க இருப்பவற்றையும் தன் தாய்க்குக் கூறினான் வல்லாளன். இந்துமதி தாங்க முடியாத துயரத்தோடு தன் வீடு சேர்ந்தாள்.

வல்லாளன் அந்தக் கோயிலிலேயே விநாயகர் பூஜையில் ஆழ்ந்திருந்தான். ஒரு நாள் தெய்வீக விமானத்தில் தேவ கணங்களையனுப்பி, விநாயகர், வல்லாளனைத் தம் உலகுக்கு அழைத்துக் கொண்டார். வல்லாளன் விநாயகர்திருவடிகளை அடைந்து பேரின்ப நிலையினைப் பெற்றான்.

கணவருக்கு நேர்ந்த கதினை எண்ணி யெண்ணித் துயரத்தில் முழுகிக் கிடந்த இந்துமதி ஒரு நாள் உலக வாழ்வை நீத்தாள். அடுத்த பிறவி எடுத்து அவள் கமலை யானாள். கமலை வல்லவராஜன் என்பவனுக்கு மனைவி யானாள். அவர்களுக்குத் தக்கன் என்னும் மகன் பிறந்தான். தொழு நோயால் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் அவதிப் பட்டு, இறுதியில் முற்கல முனிவரால் நோய் நீங்கப் பெற்றான். கணேசப் பெருமானைத் துதிக்கும் ஏகாட்சர மந்திரத்தை முனிவர் மூலம் உபதேசம் பெற்று நல்வாழ்வினைப் பெற்றான்.

தக்கனும் அவன் தாய் கமலையும் போகும் வழியில் கவுண்டினியம் என்ற நகரத்தின் அருகில் ஒரு நந்தவனத்தில் பழைய கோயில் ஒன்றினைக் கண்டனர். அது விநாயகர் கோயில் என்று அறிந்தனர்.

அவர்களிருவரும் அங்கே தங்கிப் பூஜை செய்து வந்தனர். தக்கன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஓரெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்து விநாயகரைத் தியானித்தான். கடைசியாக இருபத்தொரு நாட்களுக்கு விமரிசையாகப் பூஜை செய்து விழாவெடுத்தான்.

இருபத்தோராம் நாள் இரவு அவன் கணவொன்றைக் கண்டான். அந்தக் கனவில் யானை ஒன்று பூமாலையுடன் வந்து அவன் கழுத்தில் மாலையிட்டது. அவனைத் தூக்கித் தன்முதுகில் இருத்துக் கொண்டு நகரத்துக்குச் சென்றது.

தான் கண்ட கனவைத் தன் தாயிடம் கூறினான் தக்கன், “மகனே! நீ மண்ணாளும் மன்னனாக மணிமுடி சூடப் போகிறாய்” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினான். அவ்வாறே நடந்தது.

கவுண்டினிய நகரத்து மன்னன் சந்திரசேனன், அகால மரணமடைந்தான். அவன் மனைவி சுலபையும் அமைச்சர்களும் குடிமக்களும் பெருந்துயரில் ஆழ்ந்தார்கள்.

அரசனுக்குப் பின் பட்டத்துக்கு வர அவனுக்கு வாகிசு இல்லை. யாரை ஆட்சியில் அமர்த்துவது என்று குழம்பிக்கிடந்தார்கள். அப்போது அரண்மனைக்கு முற்கல முனிவர் வந்தார்.

“பட்டத்து யானையின் தும்பிக்கையில் பூமாலையைக் கொடுத்துக் கட்டிவிடுத்து விடுங்கள். அது தக்கவனுக்கு மாலை போட்டு அழைத்து வரும். அவனே நாட்டையாளத் தக்கவனாவான்” என்று மொழித்தார் முற்கல முனிவர்.

அவ்வாறே செய்தனர். யானை நகர வீதிகளைக் கடந்து, கானகம் சென்று, இறுதியில் தக்கனைக் கண்டு மாலை குட்டியது.

தக்கன், மன்னனானான். மக்கள் மகிழ்ந்தார்கள். விநாயகப் பெருமானின் பேரருளால், முற்கல முனிவரின் நல்லாசியால் தனக்கு ராஜ்யோகம் வாய்த்தது என்று நன்றியுடன் அவர்களை எண்ணித் தொழுதான்.

முனிவரின் நல்லுபதேசத்தாலும், அமைச்சர்களின் உளப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பாலும் ஆலோசனையாலும் அவன் சிறப்பாக ஆட்சி புரிந்தான். அவன் பெயரும் புகழும் வையமெங்கும் பரவின.

தக்கனின் தந்தையான வல்லவராஜனுக்கும் அந்த இனிப்பான சேதி எட்டியது. தன் படை பரிவாரங்களோடு மகனின் நாட்டுக்கு வந்து மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்த்தினான்.

விநாயகப் பெருமான் அருளால் வீரசேனன் என்ற மன்னனின் புதல்வி தக்கனுக்குத் துணைவியானான். அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் பெயர் பிரகற்பானு.

பிரகற்பானுனின் குமாரன் கட்கதரன். அவன் மகன் சுபாலன்; சுபாலனின் புத்திரன் எதாகரன்; எதாகரனின் மைந்தன் வபுத்திரன்.

வழுத்திரனுக்கு மகன் சித்திரசேனன்; அந்தச் சித்திரசேனனின் குமாரன்தான் வீமன்.

இவ்வாறு, வீமனின் முன்னோர்களைப் பற்றிய கதைகளை விசுவாமித்திரர் அவனுக்கு விளக்கி, “இனியேனும் மறவாமல் விநாயகரைப் பூஜித்து வேதனை தீர, பிள்ளைச் செல்வத்தைப் பெறுக!” என்று வாழ்த்தினார்.

விநாயகப் பெருமானைப் போற்றித் துதித்து அருமையாகப் பெற்ற பிள்ளைதான் ருக்மாங்கதன்.

வீமராஜனுக்குப் பிறகு ருக்மாங்கதன் பட்டத்துக்கு வந்தான். எண்திசையோரும் ஏற்றிப் போற்றுமளவுக்கு நல்லாட்சி நடத்தி வந்தான்.

ஒரு சமயம், காட்டு மிருகங்கள் நாட்டில் புகுந்து உயிர்களுக்கும் பொருள்களுக்கும் நாசம் விளைவிப்பதைத் தவிர்க்க, வேட்டையாடக் காட்டுக்குப் போனான்.

பல மிருகங்களை வேட்டையாடிக் களைத்துப் போய்ப் பக்கத் திலிருந்த ஓர் ஆசிரமத்துக்குச் சென்றான். அது கவிமகா முனிவர் என்பவரின் ஆசிரமம். அங்கே முனிவன் மனைவி முகுந்தை என்பவள் இருந்தாள்.

அவளிடம், தாகம் தீரத் தண்ணீர் வேண்டி நின்றான் ருக்மாங்கதன். முகுந்தையோ, அவன் பேரழகக் கண்டு, மோகமே கொண்டு விட்டாள். அதனை அடக்கிக் கொள்ள முடியாமல் அரசனிடம் வாய்விட்டும் கூறிவிட்டாள்.

தனியாக இருந்த முனிவரின் துணையின் தகாத ஆசையை நிராகரித்தான் ருக்மாங்கதன். அவள் கொஞ்சினாள், கெஞ்சினாள். அரசனுக்கு ஆத்திரம்தான் மீஞ்சி வந்தது.

அவளைத் தாயாகக் கருதுவதாகச் சொன்னான். தகாத ஆசையை விட்டு விடுமாறு கெஞ்சினாள். அவன்

மறுக்க மறுக்க, முகுந்தைக்கு வெறுப்பு தோன்றவில்லை; விருப்பமே பெருகியது. அவனை நெருங்கிச் சென்று மார்புறத் தழுவிக்கொண்டாள்.

மன்னன் தீயைத் தீண்டியவன் போல் துடித்து. அவளைத் தள்ளிவிட்டுத் தாண்டிச் சென்றான். ரிஷி பத்தினி என்பதால் அவளை வெட்டித் தள்ளாமல் உயிருடன் விட்டான். அங்கே நிற்பதும் பாவம் என்று அவ் விடத்தை விட்டு விரைந்து சென்றான்.

ஏமாற்றமடைந்த முகுந்தை, தன் ஆசைக்கு உடன் படாத அவன் சரீரம் குஷ்டநோயால் அவதியுறட்டும் என்று கோபமாகச் சபித்தான். உடனே அரசனின் அழகான உடலில் வெண் குஷ்டம் பரவியது. அவன் தோற்றம் விகாரப்பட்டுப் போனது நாட்டுக்குத் திரும்புவதா, நல்லுயிரை நீத்து விடுவதா என்று சிந்தை வெடிக்கும் வெந்துயரால் உதாந்து போனான். மன்னன் மனவேதனை யுடன், ஓர் ஆலமரத்தடியில் தங்கி விநாயகப் பெருமானை எண்ணித் துதித்தான்.

அப்போது ஆகாய மார்க்கமாக, நாரதமுனிவர் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு எழுந்து நின்று போற்றிப் புகழ்பாடித் துதித்தான். அவன் நிலையைக் கண்டு நாரதர் மனம் இறங்கினார்.

“நாரத மா முனிவரே! என் தாய் தந்தையரை முன்னிட்டே நான் இந்த உடலோடு இன்னும் உயிர் வாழ்கிறேன். என் துன்பத்தைப் போக்கும் வழியை நீங்கள் தான் எனக்குக் கூற வேண்டும்” என்று அவர் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினான் ருக்மங்கதன்.

“ருக்மாங்கதா! இதற்கு ஒரு வழியிருக்கிறது. சந்தர்ப்பம் என்கிற நகரத்தில் ஒரு விநாயகர் கோயில் உள்ளது. அக்கோயிலுக்கு அருகே கணேச குண்டம் என்ற ஒரு புண்ணியத் தீர்த்தத் தடாகம் (குளம்) உள்ளது.

அதிலே நீ நீராடி, விநாயகரைத் துதித்துத் தான தருமங்களைச் செய்வாயாக. உன்னைப் பிடித்துள்ள இந்தத் தொழுநோய் விநாயகப் பெருமானின் அருளால் விலகி விடும்" என்றார் நாரதர் அப்போது ருக்மாங்கதனுக்குக் கதம்பவனத்தில் வீற்றிருக்கும் கணேசப் பெருமான் கதையையும் நாரதர் கூறினார்.

8. சிந்தாமணி விநாயகர்

நாரதர் இந்திரலோகம் சென்றிருந்தார், "பூலோகத்தில் என்ன விசேஷம் கண்டீர்? விளம்புங்கள்" என்று கேட்டான் இந்திரன்.

நாரதர், தாம் கௌதம முனிவரின் பத்தினி அகலிகை எனும் பேரழகியைக் கண்டு அதிசயித்துப் போனதாகக் கூறி, அவள் அழகுக்கு ஈடாக, ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களிலும் எவருமில்லை என்று வர்ணித்தார்.

நாரதர் சொல்லச் சொல்ல, அகலிகையை அடைய வேண்டுமென்ற அவல், அடக்க முடியாத அளவுக்குப் பெருகியது இந்திரன் மனத்தில். அகலியைத் தனியே விட்டு ஆற்றில் நீராடி வரக் கௌதம முனிவர் சென்றிருந்த சமயம் பார்த்து, தேவேந்திரன் அம்முனிவர் வேடம் தாங்கி அகலிகையை நெருங்கிச் சென்றான், அவள் கற்பைச் சூறையாடி விட்டான். கணவர்தான் என்று அகலிகையும் ஏமாந்து விட்டாள்.

நீராடிவிட்டுத் திரும்பிய முனிவர், அகலிகை இருந்த அலங்கோல நிலையையும் இந்திரன் பூனை வடிவெடுத்துத் தப்பிப்போக முயன்றதையும் கண்டு விட்டார். அகலிகையைக் கல்லாகப் போகும்படிச் சபித்துவிட்டார். தேவேந்திரனுக்கு அங்கமெல்லாம் பெண் குறிகள் தோன்றட்டும் என்று சாபம் கொடுத்தார்.

அகலிகை தெரியாமல் செய்துவிட்ட பிழைக்கு மன்னிப்பை வேண்டி சாப விமோசனம் அளிக்கும்படி முனிவரின் கால்களில் வீழ்ந்து கதறினாள்.

“அரக்கர்களை அழிக்க, திருமால் ஸ்ரீ ராமபிரானாக அவதாரம் எடுப்பார். சிற்றன்னை கைகேயியினால் வன வாசம் அனுபவிக்க, காட்டுக்கு வருவார். அவரது திருவடி ஸ்பரிசம் பட்ட அக்கணமே உனக்குப் பாப விமோசனம் கிடைக்கும். மீண்டும் பெண்ணாக எழுவாய்!” என்றார் முனிவர். அடுத்த கணமே அகலிகை கல்லானாள்.

இந்திரன் அங்கமெலாம் பெண் குறிகளோடு, அவமானம், தாங்காமல், ஒரு குளத்தில் தாமரைத் தண்டினுள் பதுங்கியிருந்தான். தேவலோகத்தில் இந்திரனைக் காணாமல் தேவர்கள் திகைத்துப் போனார்கள். அவனைத் தேடிச் கொண்டு பூலோகத்துக்கு வந்து, எங்கெல்லாம் தேடியும், இந்திரன் அவர்கள் கண்களில் படவில்லை.

கவலையோடு தேவர்கள் சத்தியலோகம் சென்றார்கள் அங்கம் காணவில்லை. இறுதியில் எல்லா உலகங்களுக்கும் சந்திரன் செய்து வரும் நாரதரைச் சந்தித்துச் சேதியைச் சொல்லி வருந்தினார்கள். இந்திரனுக்கு நேர்ந்த கதியை நாரதர் அவர்களுக்கு விளக்கமாகக் கூறினார்.

உடனே, தேவர்கள் கௌதம முனிவரைச் சந்தித்து, தேவேந்திரனுக்குச் சாப விமோசனம் அளிக்கும்படிக் கெஞ்சினார்கள். முனிவர், தேவர்கள் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டார். தேவர்களின் குருவான பிரகஸ்பதியை நோக்கி, கௌதம முனிவர் கூறினார்: “எல்லா வினைகளையும் போக்கியருளும் விநாயகப் பெருமானுக்குரிய சடாட்சர மந்திரத்தை உங்களுக்கு உபதேசிக்கிறேன். இந்த மந்திரத்தை தடாகத்தில் தாமரைத் தண்டில் மறைத்து வாழும் இந்திரனுக்கு உபதேசியுங்கள். அவன் அந்த மந்திரத்தை ஜெபிப்பானானால், ஆயிரம் யோனிகளும், ஆயிரம் கண்களாக மாறிவிடும்.”

பிரகஸ்பதி, முனிவரிடமிருந்து சடாட்சர மந்திர உபதேசம் பெற்று அவர் தடாகத்தையடைந்து அவமானத்தோடு வெளியே வந்து தலைகுனிந்த இந்திரனுக்கு அதனை உபதேசித்தார்.

தன் தவறையுணர்ந்த இந்திரன், பக்தி சிரத்தை யோடு விநாயகரைக் குறித்த மந்திரத்தை ஜெபித்தான். அவனுடைய அங்கங்களிலிருந்த அருவருப்பான சின்னங்கள், அழகான கண்களாக மாறின.

அதற்குப் பிறகு, இந்திரன் கதம்பவனத்தையடைந்து ஒரு குளக்கரையில் விநாயகப் பெருமானைக் குறித்து அரிய தவம் செய்தான். கணேச மூர்த்திக்கு ஒரு கோயிலைக் கட்டினான். அங்கே, உணவு உறக்கமின்றி ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் செய்தான், ஒரு நாள் விநாயகர் அவனுக்குத் தரிசனம் அளித்தார்.

“பெருமானே! எனக்குப் புத்தி வந்து விட்டது. இனி என்றும் உம்மை மறவா இதயத்தை எனக்குத் தாரும். நான் கட்டிய இந்தக் கோயிலை நீர் ஏற்றுக் கொண்டு இங்கே உறைந்து வணங்குபவர்க்கு வரங்களை அளிக்க வேண்டும். உமக்குச் சிந்தாமணி விநாயகர் என்றும், இந்த நகரத்திற்குக் கதம்ப நகரம் என்றும் பெயர் ஒங்க வேண்டும்!” என்றும் இறைஞ்சினான் இந்திரன்.

“அங்ஙனமே ஆகுக!” என்று அருளி மறைந்தார் விநாயகர். பிறகு தேவேந்திரன் வணங்கிய சிந்தாமணி விநாயகரைப் போற்றித் துதித்து யாவருடே நற்கதி பெற்று வரலாயினர்.

நாரதர் மூலம் சிந்தாமணி விநாயகரின் சிறப்பையறிந்த ருக்மாங்கதன், விரைந்து கதம்ப நகரத்தையடைந்தான். சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் முழுகி, விநாயகரைப் பூஜித்தான். அவன் உடலைப் பற்றியிருந்த தொழுநோய் விலகி விட்டது.

அச்சமயம், ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு தெய்வீக விமானம் கீழே இறங்கியது. அதிலிருந்து இறங்கிய தேவகணங்கள் ருக்மாங்கதனை அணுகி, “அரசனே! நீ விநாயகரிடம் மெய்யான பக்தியோடு சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் முழுகி நீராடியதால் உனக்குக் கிடைத்தற்கரிய பேறு கிடைத்திருக்கிறது. நேரில் ஏறி, எங்களுடன் விநாயகர் உலகத்துக்கும் புறப்படுக!” என்றனர்.

“என் தாய் தந்தை இருவரையும் என்னோடு மேலுலகம் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்” என்று பணிவோடு அவர்களை வேண்டினான்.

“மன்னா! பெற்றோரிடம் நீ வைத்துள்ள பாசத்தையும் விநாயகப் பெருமான் மீது நீ கொண்டுள்ள பக்தியையும் அறிந்து ஆனந்தமடைந்தோம். நீ சிந்தாமணி தீர்த்தத்தில் நீராடித் தர்ப்பணம் செய்க! உன் தாய், தந்தையும் உன்னைப் போலவே விநாயகர் வாழும் தெய்வலோகத்துக்கு வருவார்கள்” என்று தேவகணங்கள் கூறினார்கள்.

ருக்மாங்கதன் அவ்வாறே செய்தான் உடனே, அவன் பெற்றோரை அழைத்துப் போகவும் தெய்வீக விமானங்கள் வந்து சேர்ந்தன. யாவரும் விநாயகர் உலகம் சென்று இன்பநிலை அடைந்தார்கள்.

9. சித்தி விநாயகர்

ருக்மாங்கதனின் மேல் கொண்ட அளவு கடந்த மோகத்தைத் தணித்துக் கொள்ள முடியாதவளாய், அல்லும் பகலும் வேதனைப்பட்டு வந்தாள் முகுந்தை. அவனை அடைய முடியாத ஏக்கத்தினால் அவள் உயிரே பிரிந்துவிடும் போல இருந்தது அவளுக்கு.

அவள் நிலையை அறிந்து கொண்டான் தேவேந்திரன். அவன் ருக்மாங்கத மன்னனைப் போன்று வேடம் பூண்டு அவள் எதிரே வந்து, முகுந்தையிடம் ஆசையாகப் பேசி

அவளை அணைத்துக் கொண்டான். அவள் ஏக்கம் தீர அவனிடம் சரசமாடிக் குதூகலித்தாள்.

மோகம் தீர்ந்தபின் இந்திரன் பிரிந்து சென்று விட்டான். முகுந்தையும் எப்போதும்போல் தன்கணவரான கவிமகா முனிவருக்குப் பணிவிடை செய்து வாழ்ந்து வந்தான்.

இந்திரனுடைய பிள்ளை முகுந்தை வயிற்றிலே வளர்ந்து பிறந்தான். உண்மையறியாத முனிவர் அவனைத் தன் மைந்தனாகவே எண்ணி அன்பு பாராட்டி வளர்த்தார். அவனுக்குக் கிருச்சமதர் என்று பெயர் சூட்டினார். கணானாந்து வா என்னும் மந்திரத்தை முனிவர் அவனுக்கு உபதேசித்தார். அவனும் அந்த மந்திரத்தை ஒதி, விநாயகப் பெருமானைப் பக்தியோடு பூஜித்து வந்தான். விநாயகர் அருளால் அவன் சிறந்த விவேகியாக வளர்ந்தான்.

அக்காலத்தில் மகதநாட்டைச் சூரன் என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். அவனுடைய தத்தையின் சிரார்த்த தினத்துக்கு வசிஷ்டர், அத்திரி போன்ற முனிவர்களுடன் கிருச்சமத முனிவரும் சென்றிருந்தார். அங்கு முனிவர்களுக்கிடையே நடைபெற்ற விவாதங்களில் அத்திரி முனிவருக்கும் கிருச்சமத முனிவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. கிருச்சமதரை வெல்வதற்கு அத்திரியால் முடியவில்லை. எனவே அவர் கடுங்கோபம் கொண்டாடி ஆத்திரப்பட்டு கண்டபடி நிந்தித்தார்.

“நீ என்ன கவிமகா முனிவர்க்குப் பிறந்தவனா? இல்லையே! நீ ருக்மாங்கதனுக்குப் பிறந்தவன். முனிவர்களுக்குச் சமமாக அமர்ந்து வாதாட உனக்கு அருகதையில்லை. இங்கிருந்து போய் விடு” என்று கூவினார் அத்திரி முனிவர்.

அதைக் கேட்டு வெகுண்டெழுந்தார் கிருச்சமத முனிவர். “என்னோடு வாதமிட்டு வெல்வதற்கு விவேக

மில்லாதவர், வெறும் வாயை மெல்கிறார்'' என்று சீறி விட்டுத் தாயை நோக்கி விரைந்து வந்தார். தான் யாருக்குப் பிறந்தவன் என்ற உண்மையைக் கூறுமாறு தாயை வற்புறுத்தினார்.

அவள், ருக்மாங்கதன் வேட்டையாட வனத்துக்கு வந்த திலிருந்து தொடங்கி, யாவற்றையும் சொல்லி யழுதாள். அவன் ருக்மாங்கத வேடத்தில் வந்தது இந்திரனே என்ற உண்மையறியாமல் ருக்மாங்கதனே என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். உண்மையறிந்த கிருச்சமத முனிவர், தன் தாயை ஏசினார்.

“ஆசைக்கு ஆட்பட்டு மோசமான காரியத்தைச் செய்து விட்டாய். மானமழிக்கும் ஈனத் தனத்தில் இறங்கி விட்ட நீ, கானகத்திலே பறவைக் கூட்டங்களும் உண்ணாமல் வெறுக்கும் இலந்தை மரம் ஆகக்கடவாய்” என்ற சீற்றத்துடன் சாபமிட்டார்.

அந்த அன்னையும் பதிலுக்குச் சாபம் தந்தாள். “உனக்குக் கொடுங் குணமுள்ள ஒரு மகன் பிறக்கட்டும். அவன் உன்னைப் பயத்தால் நடுங்கச் செய்யட்டும்!”

தவறான வழியில் பிறந்த பிள்ளை என்ற முள் அவர் நெஞ்சை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. ஒருநாள், “நீ தேவேந்திரன் மகனே!” என்று ஓர் அசிரீசி கூறியது. ஓரளவு சமாதானமடைந்த அவர், தம்மை இழிவாக மதிக்கும் முனிவர்கள் யாவரும் உயர்வாகப் போற்றும்படியான உன்னத நிலைக்குத் தாம் வந்தேயாக வேண்டும் என்ற இலட்சியத்துடன் கானகத்தில் பெருந்தவம் இயற்றத் தொடங்கினார்.

ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கண்களைத் திறந்து மீண்டும் நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தவராகப் பதினாயிரம் ஆண்டுகள் கடுத்தவம் புரிந்தார்.

விநாயகப் பெருமான் சித்தி புத்தியோடு அவருக்குக் காட்சியளித்து பல வரங்களை அளித்து அவருக்குப் பாவச மூட்டினார். அவரைத் தேவர்களும், முனிவர்களும் மற்றும் சாவரும் போற்றும் வரத்தையும் பெற்றார்.

விநாயகப் பெருமான் திருவருளால் கிருச்சமத முனிவருக்குப் புத்திரன் ஒருவன் பிறந்தான். அவர் விநாயகரை வழிபட்ட இடத்திற்குப் புஷ்பகவனம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. அந்த இடத்தில் ஒரு விநாயகர் கோயிலைக் கட்டினார். அங்கே விநாயகருக்கு வரத கணபதி என்று பெயர் சூட்டினார். அக்கோயிலுக்கு எதிரில் உள்ள குளம் கணேச தீர்த்தம் என்ற பெயர் பெற்றது. அந்தப் பகுதியையடக்கிய நகரத்துக்குக் கணேச நகரம் என்று பெயர் வழங்கியது.

தேவர்களும், முனிவர்களும், மக்களும் திரண்டு வந்து, அங்கே அக்கோயில் கொண்டுள்ள விநாயகரை வேண்டி சித்தி பெற்றதால், சித்தி விநாயகர் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது.

10. திரிபுரன்

கிருச்சமத முனிவர் விநாயகரின் திருவளைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றவராய், மற்ற முனிவர்களுக்கெல்லாம் குரு என்ற நிலையினையடைந்து, பெருந்தவம் புரிந்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் நீண்ட நேரம் கண்முடி யோகத்திலிருந்து, விழித்துப் பார்த்தார். அந்தப் பார்வையின் தீட்சண்யத்திலிருந்து பலி என்னும் அரக்கன் பிறந்தான்.

தன் பார்வையிலிருந்து தோன்றிய அந்த மகனுக்கு முனிவர் விநாயக மந்திரத்தை உபதேசித்தார். அவனும்

விநாயகப் பெருமானை எண்ணித் தவம் புரிய ஆரம்பித்தான். பரினைந்தாயிரம் ஆண்டுகள் கடுத்தவம் இயற்றினான். பலி, கணேசமூர்த்தி அவனுக்குக் காட்சி தந்து, "என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

"பெருமானே! முவுலகையும் நான் வெற்றி கொள்ள வேண்டும். தேவாதி தேவர்கள் எல்லாம் என் தேவையை யறிந்து எனக்கு ஊழியம் செய்ய வேண்டும். நான் நினைப்பது எதுவானாலும் எனக்குத் தட்டாமல் கிட்ட வேண்டும், முடிவாக, எனக்கு முக்தியளிக்க வேண்டும்?" என்று கேட்டுக் கொண்டான் பலி.

பலி கேட்ட வரங்களையெல்லாம் கணேசர் அருளினார். அத்துடன், கரும்பொன், வெண் பொன், செம்பொன் ஆகிய மூன்று உலோகங்களால் ஆன முனிதக் கோட்டைகளையும் அவனுக்குத் தருவதாகக் கூறினார். அவற்றிற்குத் திரிபுரம் என்றும் அவனுக்குத் திரிபுரன் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டன. சிவபெருமானின் வில்லம் பினாலன்றி வேறு எதனாலும் யாராலும் திரிபுரனுக்கு அழிவே உண்டாகாது என்றும் வரம் தந்தார்.

திரிபுராசரன் பெற்ற வரங்களையறிந்த தேவர்கள் பதைத்தார்கள்; என்ன நேரிடுமோ என்று பயந்து கிடந்தார்கள்.

திரிபுரன், புஷ்பக வனத்திலிருக்கும் கணேசபுரத்தில் விநாயகப் பெருமானுக்கு ஒரு கோயிலை எழுப்பினான். பூலோகத்தில் உள்ள அரசர்களுையெல்லாம் வென்று தனக்கு ஏவலர்களாக்கிக் கொண்டான். பாதாள லோகத்து நாகராஜனையும் அவன் வென்றான். தேவேந்திரனைத் தனக்கு அடங்கிப் போகச் சொல்லி இந்திரலோகத்துக்குத் தூது அனுப்பினான். தேவேந்திரன் பெருஞ்சினத்தோடு போருக்கெழுந்தான்.

தேவ சேனைகளுக்கும் அசுர சேனைகளுக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. திரிபுரனும் தேவேந்திரனும் நேருக்குநேர் மோதிக் கொண்டார்கள். கடுமையாக நடந்த போரின் முடிவிலே, திரிபுரன் இந்திரனின் கால்களைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கிறுகிறு என்று சுழற்றி வீசினான். இந்திரன் இமயமலையின் அடிவாரத்தில் போய் விழுந்தான். இறந்தவனைப் போல் முர்ச்சையாகிப் போனான். திரிபுரன் இந்திரலோகத்தைத் தன்வசப் படுத்திக் கொண்டான்.

தன் கணவனுக்கு ஏற்பட்ட கதியையறிந்து கலங்கிக் கதறியோடினாள் இந்திராணி. அவனுக்கு முர்ச்சை தெளிவித்தாள்.

திரிபுரன் பிரம்ம தேவனின் சத்தியலோகத்தையும் விஷ்ணுவின் வைகுந்தத்தையும் வெற்றி கொள்ளப் படையெடுத்துச் சென்றான்.

அவர்களும் அவனை எதிர்க்க அஞ்சி, இமயமலைச் சாரலுக்குச் சென்று மறைந்து கொண்டார்கள்.

சத்திய லோகத்தையும் வைகுந்தத்தையும் தன் வசப் படுத்திக் கொண்ட வெற்றிக் களிப்போடு, திரிபுரன் விநாயகப் பெருமானை வணங்கி, “பெருமானே! தாங்கள் எனக்கு முன்பு தருவதாகச் சொன்ன திரிபுரம் எனும் மூன்று கோட்டைகளையும் எனக்குத் தந்தருளுங்கள்” என்று விநாயகரை வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்டான்.

இரும்புக் கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள பகுதி, சுக்கிலம் என்றும், வெள்ளிக் கோட்டைப் பகுதி கபிலம் என்றும், பொற்கோட்டைப் பகுதி சுவர்த்தி என்றும் பெயர் பெற்றன. அவற்றைப் பாதாள லோகம், பூலோகம், சொர்க்கலோகம் எனும் திரிலோகங்களைப் போல அமைத்து தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாவகையில் சிறப்பாக ஆண்டு வந்தான்.

விநாயகப் பெருமானை வேண்டி, வச்சிர தமிழ்நாடன், வீமகாயன், காளகூடன் என்னும் மூன்று குமாரர்களைத் தன் உள்ளத்தினின்று தோன்றச் செய்தான். திரிபுரங்களையும் தன் மூன்று குமாரர்கள் வசம் ஒப்படைத்தான்.

அந்தத் திரிபுரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவை. வேறு ஓர் இடத்திற்குப் பெயர்ந்து செல்லும்; திரிபுரத்தில் வாழும் மக்கள் நினைப்பதெல்லாம் நிச்சயமாக நடக்கும், திரிபுரன் எங்கு செல்ல விரும்பினாலும் அந்தக் கோட்டைகளும் அவனுடன் செல்லும். அவற்றிற்கு அடியில் அகப்பட்டுக் கொள்ளும் பகுதிகள் அப்படியே அழிந்துவிடும். இத்தகைய தன்மைகளை அவற்றிற்கு வழங்கியவரும் அவன் வணங்கிய விநாயகப் பெருமானே!

திரிபுரன் தன் உள்ளத்திலிருந்து மேலும் இரண்டு பிள்ளைகளை உற்பத்தி செய்து கொண்டான். அவர்களுக்குச் சண்டன், பிரசண்டன் என்று பெயர் சூட்டினான். சண்டனுக்குப் பிரம்மலோகத்தையும், பிரசண்டனுக்கு வைகுந்தத்தையும் கொடுத்து ஆட்சி புரியச் செய்தான்.

இமயமலையில் பதுங்கியிருந்த தேவர்களையும், நான்முகன், மகாவிஷ்ணு முதலானவர்களையும் சந்திக்கச் சென்றார் நாரதர். தங்கள் துன்பங்களை நாரதரிடம் முறையிட்டார்கள் அவர்கள்.

“திரிபுரன் விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டு இத்தகைய வரங்களைப் பெற்றிருக்கிறான். நீங்களும் அவரையே வழிபட்டு உங்கள் துன்பங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுங்கள்!” என்று ஆலோசனை கூறினார், நாரதர்.

அவர்களும் விநாயகப் பெருமானை வேண்டித் தவறச் செய்தார்கள். விநாயகரும் திரிபுரனை அழித்து, அவர்களின் துன்பத்தைத் துடைப்பதாகக் கூறினார்.

தராசன்

பிறகு, விநாயகர் ஒரு பிராமணர் வடிவத்தில் திரிபுரன் முன்னே சென்றார், “யார் நீ? எங்கு வந்தாய்? என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டான் திரிபுரன்.

“நான் விநாயகர் பக்தன், என் பெயர் கலாதரன். உன் புகழைக் கேள்விப்பட்டு, உன்னைப் பார்த்துப் போக வந்தேன். எனக்கு நீ ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும், கைலாயத்தில் சிந்தாமணி விநாயகர் விக்கிரகம் ஒன்று இருக்கிறது. அதனைப் பார்வதி, பரமசிவன் இருவரும் பூஜை செய்து வருகிறார்கள், அந்த விக்கிரகம் எனக்கு வேண்டும் அதைக் கொண்டு வந்து தர, உன்னால்தான் முடியும். செய்வாயா?” என்று கெஞ்சினான் அந்தணன்.

அந்தணன் புகழுரைகளால் உச்சி குளிர்ந்து போனான் திரிபுரன்.

“இது என்ன பிரமாதம்! என் பேராற்றலுக்கு இது முடியாத காரியம் இல்லையே!” என்று இறுமாப்போடு சிரித்தான் திரிபுரன். உடனே தன் படை வீரர்களை, அந்த விக்கிரகத்தைக் கொண்டு வரச் சொல்லி ஏவினான். சிவபெருமான் அதைக் கொடுக்கவில்லையானால் திரிபுரன் சண்டைக்கு வந்து விடுவான் என்று சொல்லுங்கள்” என்று எச்சரிக்கை செய்துவிட்டு வருமாறும் கூறினான்.

அதே நேரத்தில் விநாயகரால் அனுப்பப்பட்ட தேவர்கள் சிவபெருமானை அணுகித் திரிபுரன் எனும் அசுரனை அழித்துத் தேவர்களைக் காத்தருள வேண்டுமென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டு நின்றார்கள்.

திரிபுரனின் தூதர்கள் சிவபெருமானிடம் சிந்தாமணி விநாயகரைக் கேட்டார்கள். அவர் தர மறுத்துப் போருக்குத் தயார் என்று கூறி அனுப்பினார்.

அவர்கள் சென்றபின், சிவபிரான் விநாயகரை எண்ணித் துதித்து “விநாயகப் பெருமானே! தேவர்கள்

அச்சமின்றி வாழவும், பிரம்மாவும் விஷ்ணுவும் தங்கள் உலகங்களைப் பெறவும் திரிபுரனை அழிக்கத் திருவருள் புரிக!" என்று வேண்டினார்.

உடனே விநாயகர் சிவபிரானின் முகத்திலிருந்து ஐந்து முகங்களோடு கூடிய கணேசர் வடிவெடுத்தார், தம் மந்திரத்தையும் பீஜாட்சரத்தையும் சிவனுக்கு உபதேசித்தார். அந்த மந்திரங்களை நூறு முறை ஜெபித்தாத் திரிபுரனை அழிக்க பாணத்தைத் தொடுக்கவேண்டும் என்றும் மீண்டும் அப்பாணத்தை ஈர்க்கும்போது மூன்று முறை ஜெபிக்க வேண்டும் என்றும் கணேசமூர்த்தி கூறினார்.

பின்னர் தேவரும், மூவரும், மகிழ்ச்சியடைந்து, மலர்கள் தூவி, கணேசமூர்த்தி சகஸ்ரநாம அர்ச்சனை செய்தார்கள். திரிபுரனை எதிர்க்க, தேவ சேனைகளோடும், பூத கணங்களோடும் புறப்பட்டார் சிவபெருமான். திரிபுரனும் தன் பெரும்படையோடு போருக்கு எழுந்து அவர் முன் வந்து நின்றான்.

பல நாள்களாகப் பயங்கரமாகப் போர் நடந்தது. திரிபுரன் படைவீரர்கள் அனைவரும் மாண்டனர். இறுதியாக அவன் தன் மூன்று கோட்டைகளையும் கூவியழைத்து அவற்றோடு ஆகாயத்தில் பறந்து பதினான்கு உலகங்களும் பயந்து நடுங்கும்படி போர் புரிந்தான்.

சிவபெருமான் விநாயக மந்திரத்தை உச்சரித்து, முத்தலைச் சூலத்தை அக் கோட்டைகளின் மீது வீசினார். அந்தக் கணமே திரிபுரம் எரிந்து சாம்பலானது. அந்தச் சூலம் சிவபெருமான் திருக்கரத்துக்கு வந்து சேர்வதற்கு முன்பே, திரிபுரன் அவர் திருவடிகளில் வந்து வீழ்ந்து ஐக்கியமானான். திரிபுரனைச் சிவபிரான் தகனம் செய்த அந்த நாள் புரட்டாசி மாதம் பெளர்ணமி நாள்! அந்நாளைப் பாகுளி என்று அழைக்கிறார்கள்.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் அந்நாளில் சிவபெருமானை எண்ணி வழிபடுவோருக்குச் சகல செளபாக்கியங்களும் சித்திக்கும். வினைகள் விட்டு விலகிவிடும்.

11. விநாயக சதுர்த்தி வீரத மேன்மைகள்

(1)

நான்முகனின் புதல்வர்களில் ஒருவன் தட்சன். அவன் தவம் பல புரிந்து உமாதேவியையே தன் மகளாகப் பெற்றான். ஆகவே அவள் தாட்சாயணி என்றழைக்கப்பட்டாள். தக்க பருவமுற்றதும் உமாதேவி சிவபிரானுக்கு மனைவியானாள்.

ஒரு சமயம் தட்சன் தன் மகளைக் காண கயிலாயத் திற்கு வந்திருந்தான். அப்போது மாப்பிள்ளையான பரமேஸ்வரன் அவனைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்யவில்லை என்று கோபம் அடைந்து, வேகமாகத் தன் நாட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டான்.

மாமனாரை மதியாத மாப்பிள்ளையை விடத் தான் உயர்ந்தவனாக வேண்டும் என்ற வைராக்கியம் தட்சனுக்கு வளர்ந்தது. அதற்காக ஒரு யாகத்தைத் தொடங்கினான். அதற்குத் தேவர்களுக்கும், மும்மூர்த்திகளுள் சிவபெருமானைத் தவிர்த்த மற்ற இரண்டு மூர்த்திகளுக்கும் அழைப்பு அனுப்பினான். தன் மகள் தாட்சாயணிக்கும் அழைப்பு விடுக்கவில்லை.

என்றாலும் தந்தையின் மேலுள்ள பாசத்தால், அந்த யாகத்துக்குத் தானும் போக விரும்பினாள் தாட்சாயணி.

சிவபெருமான் தடுத்தார். உமாதேவி, பிடிவாதம் பிடித்து அங்கு சென்றாள்.

சென்ற இடத்தில் அவளை ஒருவருமே வரவேற்கவில்லை. அவளுக்கு அவமானமாகி விட்டது. “இந்த யாகசாலை பேய்கள் ஆறும் சுடுகாடாக மாறுக” என்று சபித்து விட்டு ஈசனிடம்வந்து தனக்கு ஏற்பட்ட இழிவைக் கூறினாள்.

சிவபெருமான் நுத்திர மூர்த்தியானார். அவருக்கு எழுந்த கோபாக்கினியிலிருந்து வீரபத்திரன் தோன்றினார். அந்த யாகத்தை அழித்துவிட்டு வருமாறு வீரபத்திரனுக்கு ஈசன் ஆணையிட்டார். உடனே வீரபத்திரர் அந்த யாகத்தை அதம் செய்து அங்கிருந்த யாவரையும் அழித்து விட்டு திரும்பினார்.

சிவபெருமானுக்கு ஆத்திரம் அடங்கியது. தேவர்களை மன்னித்து உயிர் பெறச் செய்தார். மாமனாராயினும் தன்னை அவமதித்த காரணத்தால், ஆட்டுத் தலையை அவன் உடலில் பொருத்தி, உயிர் பெற்று எழுமாறு செய்தார்.

தட்சனுக்கு மகளாகப் பிறந்து, இத்தகைய தலைகுனிவுக்கு உட்பட்டுவிட்ட தாட்சாயணி, தன் யோகக்கினியினால் அந்த உடலை நீத்து, பர்வத ராஜனின் தவத்துக்கிரங்கி அவனுக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்து பார்வதியானாள்.

பருவ வயதை அடைந்ததும் பார்வதி பரமசிவனை மணந்து கொள்ள, தன் எண்ணத்தைத் தந்தையிடம் கூறினாள்.

“மும்மூர்த்திகளும் போற்றும் விநாயகப் பெருமானின் சதுர்த்தி வீரதத்தை மேற்கொண்டால், அவள் எண்ணப் படி ஈசனை மணக்கமுடியும்” என்றான் பர்வதராஜன்.

ஆவணி மாதம், பூர்வபட்சத்தில் வரும் சதுர்த்திநாளில் விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தைத் தொடங்கி, ஏகாட்சரம், பஞ்சாட்சரம் முதலிய மந்திரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை ஜெபித்து, பூஜை புனஸ்காரங்களை ஆசாரம் தவறாமல் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்” என்று அறிவுறுத்தினான் பர்வதராஜன்.

“இத்தகைய சதுர்த்தி விரதத்தை அனுசரித்துப் பலன் அடைந்தவர்களின் கதைகளைக் கூறுங்கள்” என்று வேண்டினான் பார்வதி.

“விநாயக சதுர்த்தி விரதமே, விரதங்களுள் முதன்மையானது. மேன்மையைத் தரவல்லது. எல்லாருடைய விருப்பங்களையும் எளிதில் நிறைவேற்றி வைக்கும் தன்மையுள்ளது, என்று சிவபெருமானே தம் இளைய மகன் சுப்பிரமணியனுக்குக் கூறியிருக்கிறார். அது மட்டுமல்ல, மும்மூர்த்திகளைத் தோற்றுவித்த முதல்வரும் அவரே விநாயகர் எடுத்த அவதாரங்கள் பல. அவற்றுள் ஒன்றாகவே சிவபெருமானுக்கு மகனாக அவதரித்திருக்கிறார் என்றும் அவர் முருகனுக்குக் கூறியிருக்கிறார்” என்பதனைப் பர்வதராஜன் மகள் பார்வதிக்கு விளக்கினான்.

பின்னர், பார்வதி விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தை முறைப்படி மேற்கொண்டு, விநாயகர் திருவருளால், தான் விரும்பியவாறே சிவபெருமானைத் திருமணம் செய்து கொண்டு கயிலாயத்தை அடைந்து களிப்புற்றாள்.

2

நீதி நெறிமுறை தவறாமல் அசாண்டு வந்தான் கர்த்தமன் என்னும் ஓர் அரசன். அவருடைய அரண்மனைக்கு ஒருநாள் பிருகுமுனிவர் என்பவர் வந்தார். அவர் அந்த மன்னனின் முற்பிறனியைப் பற்றிக் கூறினார்.

முற்பிறவியில் கர்த்தமன் ஒரு வணிகனாக இருந்தான். வாணிபத்தில் பெருத்த இழப்பு ஏற்பட்டு காட்டுக்குச் சென்று தற்கொலை செய்து கொள்ளவும் துணிந்தான். காட்டிலே சவுபரி மகா முனிவரைக் கண்டான். அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, தன் மனக்குறையைத் தெரிவித்தான்.

அப்போது முனிவர் அவனுக்காகப் பரிதாபப் பட்டு, விநாயகர் திருமந்திரத்தை அவனுக்கு உபதேசித்து, அதை அனுஷ்டிக்கும் முறைகளையும் விளக்கினார்.

வணிகன் அந்த மந்திரத்தைப் பூஜித்து வந்தபோது, விநாயக சதுர்த்தி வந்தது. சவுபரி மகாமுனிவரும் அவ் வணிகனுடனிருந்து ஆகம விதிப்படி விரதத்தை முடித்து வைத்தார். காட்டில் முடித்த விரதத்தினால், அவன் வீட்டில் செல்வம் செழித்தது. முனிவர் அதனை உணர்ந்து அவனை வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தார்.

அப்போது விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தை ஏற்றதன் பலன், அந்தப் பிறவியில் மட்டுமல்லாமல், அடுத்த பிறவியிலும் அவனுக்கு அளவற்ற செல்வமும் பெருமையும் சேர்ந்தன.

அந்தப் பிறவியில் வணிகனாக இருந்து, விநாயக சதுர்த்தி விரத மேன்மையினால், அடுத்த பிறவியில் கர்த்தமன் என்னும் அரசனாக வாழ்ந்த அவனுக்குப் பிருகு முனிவர் முற்பிறவிக் கதையைக் கூறிவிட்டு, விடை பெற்றுச் சென்றார்.

3

அவ்வாறே, மானிந்தம் என்ற நகரத்தை ஆண்டு வந்த நளன் என்னும் அரசன், அவனது சீருக்கும் சிறப்புக்கும் காரணமாக அமைந்தது, அவன் முற்பிறவியில்

அனுஷ்டித்த விநாயக சதுர்த்தி வீரதமே என்பதனைக் கௌதம முனிவர் கூறத் தெரிந்து கொண்டான்.

நளன், முற்பிறவியில் கவுடதேசத்தை ஆண்டு வந்த தான். அவனுக்கு விநாயக சதுர்த்தி வீரதத்தையும், அதனை ஆகம முறைப்படி அனுஷ்டிக்கும் விதிகளையும் கூறியவர் கௌசிக முனிவர்.

4

தன்ன நகரத்தைச் சந்திராங்கதன் என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மனைவியின் பெயர் இந்துமதி.

ஒருமுறை அவன் துஷ்ட மிருகங்களை வேட்டையாடக் காட்டிற்குச் சென்றான் அக்காட்டிலே அரக்கர் சிலர் அவனோடு சண்டைக்கு வந்தார்கள். அரக்கர் பலரை மாய்த்த அவன், தளர்ந்து இருந்தபோது, ஓர் அரக்கி ஓடி வந்து, அவன் கரத்தைப் பிடித்து இழுக்க முயன்றாள். அவளுடைய பிடியிலிருந்து தப்ப, அவன் ஒரு குளத்தில் பாய்ந்து மறைந்து கொண்டான்.

அந்தக் குளத்தில் நாக கன்னிகையர் வந்து நீராடிச் செல்வது வழக்கம். குளத்தில் விழுந்த சந்திராங்கதனைக் கண்டதும் நாக கன்னியர் அவன் பேரழகில் மயங்கிப் போனார்கள். அவனை மயக்கி நாகலோகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அவனுக்குப் பூலோக நினைவே எழாத படி, அவர்கள் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு எப்போதும் உபசரித்து இன்புற்றிருந்தார்கள்.

வேட்டைக்குச் சென்ற அரசன், குளத்தில் விழுந்து மாண்டுவிட்டான் என்றே நினைத்து விட்டார்கள், மற்ற வர்கள். அவன் மனைவி இந்துமதி மீளாத் துயரத்தில் ஆழ்ந்து, ஈமக்கடன்களை முடித்தாள்.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நாரத முனிவர் இந்துமதியின் அரண்மனைக்கு வந்த போதுதான், சந்திராங்கதன் இறக்கவில்லை, நாக கன்னிகைகளிடம் சிக்கிக்கொண்டு நாக லோகத்தில் இருக்கிறான் என்கிற விஷயத்தை இந்துமதிக்குக் கூறினார்.

விநாயக சதுர்த்தி விரதமிருந்து, விநாயகப் பெருமானை உளமுருக வேண்டிக் கொண்டால் அவள் கணவன் நாடு திரும்புவான் என்று கூறி, நாரதர் இந்துமதிக்கு ஏகாட்சர மந்திரத்தை உபதேசித்தார்.

ஆகம விதிப்படி விரதமிருந்தாள். விநாயகர் கருணை காட்டினார். சந்திராங்கதனின் உள்ளம் தன் மனைவியையே எண்ணி, பத்தினிப் பெண்களைப் போல் கற்பு நெறியில் நின்றதைக் கண்டு வியந்த நாக கன்னியர் அவனைப் போற்றிப் புகழ்ந்து, ஒரு குதிரையின் மீது ஏற்றி நிறைய பொன்னையும் பொருளையும் கொடுத்துப் பூலோகத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அரசன் வருகையைக் கண்டு இந்துமதி மட்டுமல்ல, நாட்டு மக்கள் அனைவரமே மகிழ்ச்சிக் கடலில் நீந்தி, சிறப்பாக வரவேற்றார்கள்.

விநாயகப் பெருமானை, விரதமிருந்து வேண்டிக் கணவனை மீண்டும் பெற்ற இந்துமதியை அரசனும் நாட்டு மக்களும் பலவாறு போற்றினார்கள். அரசனும் அவன் குடிமக்களும் விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தின் மேன்மையை உணர்ந்து, அனுஷ்டான முறை தவறாமல் அனுசரித்து, ஆனந்த வாழ்வினை அடைந்தார்கள்.

12. இலக்க விநாயகர்

தாருகன் என்ற அசுரன் சிவபெருமானை நோக்கித் தவமிருந்து, நூற்றெட்டு யுகம் வரையில் அரசாட்சி செய்யும் வரத்தைப் பெற்றான். இந்திரலோகத்தையும் தன் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தான். பிரம்மா, விஷ்ணு ஆகிய இருவரும் அந்த அரசனுக்குப் பயந்து மகா மேரு மலையை அடைந்து, அவரைத் தியானித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது வானத்திலேயிருந்து ஓர் அசிரரி வாக்கு கேட்டது:

“தேவர்களே! உங்கள் துன்பம் நீங்கவேண்டுமானால் சிவபெருமான், சுப்பிரமணியரை அவதரிக்கச் செய்ய வேண்டும்” உடனே தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிடச் சென்றார்கள். அப்போது ஈசன், கோளகிரியில் யோக நிஷ்டை செய்து, முனிவர்களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதனை அறிந்தனர்.

தேவேந்திரன் முதலானோர் கோளகிரியை அடைந்தார்கள். அப்போது சிவபெருமான் நிஷ்டையில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவர் கண் திறந்து பார்க்க வேண்டுமே என்று கவலையுடன் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்கள். மன்மதனைக் கொண்டு பாணங்களை விடச்செய்து, அவரது தவத்தைக் கலைத்துக் கண்விழிக்கச் செய்ய வேண்டும். தவம் கலைந்தவுடன் மோக வேகத்தால் அவர் உமா மகேஸ்வரியுடன் இன்புறுவார், சுப்பிரமணியர் தோன்றுவார், என்பது தேவர்களின் கணிப்பு.

தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, மன்மதன் கரும்பு வில்லைக் கையிலெடுத்து சிவபெருமான் மீது பஞ்சபாணங்களை ஏவினான்; அவை சிவபெருமானின் நிஷ்டையைக் கலைத்தன. கோபாவேசத்தோடு நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்த சிவபெருமான். மன்மதனை எரித்து விட்டார்.

பார்வதி ஓடிவந்து, விஷயத்தை விளக்கினாள். சிவபெருமான் தேவர்களின் துன்பத்தைத் துடைக்க முன் வந்தார். கயிலாய மலைக்கு வந்து அறுபதினாயிரம் தேவ ஆண்டுகள் உமாதேவியோடு கலந்து இன்புற்றார்.

தேவர்கள், சுப்பிரமணியர் தோற்றத்துக்காக காத்திருந்தனர். காலம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கவலையுடன் அவர்கள் அக்கினி தேவனைக் கயிலாயத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அவன், துறவிவேடத்தில் அவர்களிருந்த மாளிகைக்கு வந்து, பிச்சையிடுமாறு வேண்டினான்.

வந்திருப்பவன் அக்னிதேவன் என்பதை அவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள். தேவர்களின் துன்பத்தைத் தீர்க்க உதவி செய்யுமாறு பரமசிவனைப் பார்வதியும் வேண்டிக் கொண்டாள்.

அதனால் தன் வீரியத்தைப் பார்வதியின் கையில் இட்டார் சிவனார். அதை அவள் அக்கினி தேவன் கையில் கொடுத்தாள்.

“அக்கினி தேவா! இவனைத் தரையில் கொஞ்சமும் சிந்தாமல், நீயே உண்டு உன் வயிற்றினுள் பூரிக்கச் செய். கீழே சிந்தினால் முவுலகமும் தீய்ந்து சாம்பலாகிவிடும்” என்று எச்சரிக்கை செய்தாள் உமாதேவி.

அதை வாங்கியுண்ட அக்கினி தேவனின் வயிற்றில் தாங்க முடியாத உஷ்ணம் உண்டாயிற்று. அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இமயமலை அடிவாரத்துக்கு ஓடி, கங்கை நதிக்கரையில், சரவணப் புற்கள் வளர்ந்து மூடப் பட்டிருந்த ஒரு பொய்கையிலே அந்த வீரியத்தை விட்டு விட்டான். அது ஒரு குழந்தையாக உருவானது. கார்த்திகைப் பெண்கள் அந்தக் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்து வந்தார்கள்.

பாலசுப்ரமணியன் சரவணப் பொய்கையில் வளர்ந்து வருவதைத் திருமால் அறிந்து கொண்டு, கயிலாயம் சென்று ஈசனிடம் தெரிவித்தார். உடனிருந்த ஈஸ்வரி, தன் குமாரனைப் பார்க்க, உவகை ஊற்றெடுக்க விரைந்து சென்றாள். சிவபெருமானும் உமாதேவியும் தங்கள் செல்வனை எடுத்து அணைத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

சுப்பிரமணியர் வீரதீரமுடையவராக வளர்ந்து வரும் வேளையில் தேவர்கள் அவர் தாருகாசுரனை அழிக்கும் நன்னாளை ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்து வந்தார்கள். தேவர்களும் மும்மூர்த்திகளும் அவரிடம் அந்த அசுரனை அழிக்குமாறு வேண்டினார்கள்.

ஒருநாள் அவர் கிருஷ்ணா நதிக் கரையில் உள்ள ஒரு கானகத்துக்குச் சென்றார். அங்கு ஓரிடத்தில் அமர்ந்து, விநாயகப் பெருமானைத் தியானித்து சடாட்சரமந்திரத்தை ஜெபித்தார். பல நாள்களுக்குப் பின், கணேச பகவான் அவருக்குக் காட்சியளித்தார்.

அவருக்குப் பல வரங்களை அளித்தார். தம்முடைய மயில் வாகனத்தையும் சுப்பிரமணியனுக்குக் கொடுத்தார். உனக்கு மயூரத்துவஜன் என்னும் பெயரும் வழங்குவதாகுக!'' என்று மகிழ்ச்சியுடன் மொழிந்தார்.

விநாயகர், தமக்குத் தரிசனம் தந்த இடத்தில், அவரது திருஉருவத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து அர்ச்சனை செய்தார் சுப்பிரமணியர். அந்த விநாயகருக்கு இலக்கவிநாயகர் என்று பெயர் சூட்டிப் போற்றினார்.

அதற்குப் பின்னர் சுப்பிரமணியர் மயில் வாகனத்தின் மேலேறிக் கையில் வேலாயுதத்துடன், தாருகாசுரனுடன் போரிட்டு அவனை அழித்தார்; மூவரும் தேவரும் முன் வந்து முருகனுக்கு அருளிய விநாயகரைப் போற்றித் துதித்தார்கள்.

13. மகேற்கட விநாயகர்

சிவபெருமான் தம் நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து மன்மதனை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விட்டார். ரதிதேவி அலறித் துடித்தாள். அழுது புரண்டாள். கடைசியில், சிவபெருமானையே எண்ணித் துதித்தாள். தேவர்களின் தூண்டுதலினால் சிவபெருமானது தவத்தைக் கலைக்க, பாணங்களை விடுத்த தன் கணவரை மன்னித்து, உயிர்ப் பிச்சை யளித்து தனக்கு மாங்கல்யப் பிச்சை தர வேண்டும் என்று மனமுருகி வேண்டினாள் ரதிதேவி.

அவள் கோரிக்கைக்கு மனமிரங்கினார் சிவபெருமான். “உன் கண்களுக்கு மட்டுமே உன் கணவன் மன்மதன் தோன்றுவான். மற்ற கண்களுக்குத் தெரிய மாட்டான்” என்று கூறி, மன்மதனை உயிரோடு எழுந்து வரச் செய்தார்.

மன்மதன் ஈசன் முன்பு வந்து கண்ணீர் மல்கத் தன்னை மன்னிக்கும்படிக் கேட்டு கொண்டான்.

“தாங்கள் பார்வதி தேவியாரோடு சேர்ந்து ஒரு பாலகனைத் தர வேண்டும் என்பதற்காகவே, தேவர்கள் என்னைத் தூண்டினிட்டுப் பஞ்ச பாணங்களை விடுக்குமாறு செய்து விட்டார்கள். அவர்கள் ஆணையை மீறப்பயந்தே அடியேன் தங்கள் தவத்தைக் கலைக்கும் தவறினைச் செய்து விட்டேன். மீண்டும் நான் கரும்பு வில்லையேந்தி காமக் கணை தொடுத்து உலகில் என் பணியைச் செய்ய உரிய ஆற்றலையும் பதவியையும் எனக்கு அருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான் மன்மதன்.

“மன்மதா! உனக்கு அந்த ஆற்றலையும் பதவியையும் அளிக்க வல்லவர் விநாயகரே! நீ ஏகாட்சர மந்திரத்தை

ஜெபித்து அவரை வணங்குக!” என்று அருளிப் போந்தார் சிவபெருமான்.

மன்மதன் ரதிதேவியோடு மயூரேசம், என்ற இடத்தை அடைந்து, இடையறாத ஜபத்தில் ஈடுபட்டான். விநாயகர் பிரசன்னமாகி அவன் வேண்டிய வரங்களை அருளினார்.

“மன்மதா! திருமால் கண்ணனாக அவதாரம் செய்யப் போகிறார். நீ அவருக்கு அழகான மகனாகப் பிறந்து, பிரத்தியும்னன் என்ற பெயர் பெறுவாய்” என்று வாழ்த்தி விட்டு விநாயகர் மறைந்தார்.

விநாயகர் தனக்குத் தரிசனம் தந்த இடத்தில் மன்மதன் ஒரு கோயிலைக் கட்டினான். அதில் விநாயகப் பெருமானைப் பிரதிஷ்டை செய்து, கணேச மூர்த்திக்கு மாற்கட விநாயகர் என்று பெயர் சூட்டினான்.

மன்மதனை விட்டு ரதி பிரிந்திருந்த சமயம் பார்த்து சம்பன் என்ற ஓர் அசுரன் தேவலோகம் சென்று அவன் மீது மையல் கொண்டு, அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஆகாயத்தில் சென்று கொண்டிருந்தான். ரதி அவனிடமிருந்து தப்பிக்கப் போராடினாள். வழியில் அசுரனின் பிடி நழுவ, அவன் கடலில் விழுந்துவிட்டான்.

கடலில் விழுந்த ரதியை ஒரு பெரிய மீன் விழுங்கி விட்டது. கடலில் எங்கு தேடியும் அவளைக் காணாமல் ஏக்கத்தோடு தன் நாட்டுக்குத் திரும்பினான் சம்பாசுரன்.

ரதியை விழுங்கிய மீன், ஒரு செம்படவன் வீசிய வலையில் சிக்கிக் கொண்டது. அந்தப் பெரிய மீனை ஆச்சரியத்துடன் கொண்டுபோய் சம்பாசுரன் முன் வைத்தான் செம்படவன். அந்த மீனை வெட்டியபோது அதன் கருப்பையில் ஒரு பெண் இருப்பதைக் கண்டான். அந்தப் பெண்ணை எடுத்துத் தன் புதல்வியாக எண்ணி மகிழ்ச்சியோடு வளர்த்து வந்தான்.

சம்பாசுரனிடத்தில் ரதி தேவி வளர்ந்து வருவதை நாரதர் அறிந்து கொண்டார். கண்ணன் மைந்தனாகப் பிறந்து, பிரத்தியும்னன் என்ற பெயரில் வளர்ந்து வந்த மன்மதனிடத்தில் அந்த விஷயத்தைக் கூறினார் நாரதர்.

உடனடியாக ரதியைத் தான் அடைய வேண்டும் என்ற பெருவிருப்போடு புறப்பட்டான் பிரத்தியும்னன். ரதியை யடைய சம்பாசுரனோடு போர் புரிய நேர்ந்தது. யுத்தம் பல நாள்கள் தொடர்ந்து பயங்கரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

இந்நிலையில் பிரத்தியும்னனின் தாய், ருக்மணிதேவி, மைந்தனை எங் து தேடியும் காணாமல், மைந்தன் விரைவில் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக விநாயக சதுர்த்தி பூஜையைச் செய்து வந்தாள்.

அவள் பூஜை தொடங்கிய ஆறாம் நாள், பிரத்தியும்னன் சம்பாசுரனைக் கொன்று, ரதிதேவியோடு தன் அன்னையின் முன்னே போய் நின்றுான். விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தால் அடைந்த மேன்மையை யாவரும் உணர்ந்து, அவர்களும் பக்தி சிரத்தையோடு விரதமிருந்தார்கள்.

இந்நிலையில், மன்மதனுக்கும் ரதிக்கும் ஒரு அழகான மகன் பிறந்தான். அவன் பெயர் அனிருத்தன்.

அந்நாளில் வாணாசுரன் என்ற ஓர் அசுரன் எல்லா மன்னர்களையும் வென்று பேரரசனாக ஆணவத்தோடு ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவனுக்குப் பருவமடைந்த ஒரு மகள் இருந்தாள். அவள் பெயர் உஷை.

அவள் தன் கனவில் பேரழகனான அனிருத்தனைக் கண்டு காதல் கொண்டாள். தன் தோழி சித்திரரேகையிடம் தன் கனவை வெளியிட்டு அந்த அனிருத்தனைத் தேடிச் கண்டுபிடித்து வருமாறு வேண்டினாள்.

தோழி சித்திரரேகை தேடிச் சென்று அனிருத்தன் ஓரிடத்தில் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். அவன் உறக்கத்தைக் கலைக்காமலேயே அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து உஷையின் அந்தப்புரத்தில் சேர்த்தாள்.

உஷை அனிருத்தனைத் தன் அந்தப்புரத்திலேயே இரகசியமாக வைத்துக் கொண்டு இன்புற்று மகிழ்ந்து வந்தாள். நாட்கள் நகர்ந்தன. உஷை கர்ப்பமுற்றாள். அவள் தந்தைக்கு விஷயம் தெரிந்துவிட்டது. தன் மகளின் கன்னித் தன்மையைக் கெடுத்துவிட்ட அனிருத்தன் மீது அடங்காக் கோபம் கொண்டு, அவனைச் சிறையில் அடைத்தான்.

தன் மகன் அனிருத்தனைக் காணாமல் துயரத்தால் தவித்தான் பிரத்தியும்னன். அப்போது ருக்மணிதேவி, தான் முன்னொரு முறை விநாயக சதுர்த்தி விரதம் மேற்கொண்டு தன் மகனான பிரத்தியும்னனைத் திரும்பப் பெற்றதைப்போல், அவனும் அந்த விரதத்தை முறையோடு அனுசரித்துக் குறையை நீக்கிக் கொள்ளலாம் என்று யோசனை கூறினாள்.

தாயின் சொற்படியே பிரத்யும்னன் விநாயக சதுர்த்தி விரதம் மேற்கொண்டான். அந்த விரதம் முடிவதற்கு முன்பாகவே, நாரதர் மூலம் சேதியறிந்த கண்ண பரமாத்மா வாணாசுரனுடன் போரிட்டு, தன் பேரன் அனிருத்தனையும் அவன் காதலி உஷாவையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்து தம் மகன் பிரத்தியும்னனிடம் சேர்த்தார்.

14. ஆதிசேஷனுக்கு ஆயிரம் தலைகள்

ஒரு சமயம் கயிலாயத்தில் சிவபெருமான் உமா மகேஸ்வரியோடு அமர்ந்து இருந்தபோது, முனிவர்களும் தேவர்களும் வந்து திருவடிகளைப் பணிந்து குறைகளை முறையிட்டு வரங்களைப் பெற்றுச் சென்றார்கள். சிவபெருமானின் சடா முடியில் நாகாபரணமாக இருந்த ஆதிசேஷனுக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது.

சகல தேவர்களும் முனிவர்களும் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து வணங்கும் சர்வேஸ்வரன் தலையில் நாம் ஏறியிருக்கிறோமில்லையா என்று கர்வம் கொண்டான் ஆதிசேஷன். அதையறிந்தார் சிவபெருமான். ஐடா முடியிலிருந்து ஆதிசேஷனைப் பிடித்து இழுத்து நிலத்தில் வீசினார்.

ஆதிசேஷன் வெள்ளியங்கிரியில் போய் மோதிக் கொண்டான். அதனால் அவன் தலை ஆயிரம் பிளவுகளாகச் சிதைந்தது. உலகத்தைத் தாங்கும் வலிவையும், தவயோகப் பெருமைகளையும் தன் அகம்பாவத்தினால் இழந்து வருந்தினான். மீண்டும் பரமேஸ்வரனின் சடா முடியில் ஏறி அமரும் பாக்கியம் கிடைக்குமா என்று ஏங்கி அழுது கொண்டிருந்தான்.

அவன் நிலையை அறிந்தார் நாரதர். அவன் துன்பம் நீங்குவதற்கு ஒரு வழியைக் கூறினார். அதன்படி ஆதிசேஷன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பிரவாக நகரத்தை யடைந்தான். நாரதர் உபதேசித்த சடாட்சர மந்திரத்தை ஜெபித்து, சதுர்த்தி விரதத்தையும் மேற்கொண்டான்.

கணேச மூர்த்தி காட்சியளித்தார். ஆதிசேஷனின் தலையில் ஏற்பட்ட ஆயிரம் பிளவுகளும், ஆயிரம் தலைகளாக மாறட்டும் என்று வரம் கொடுத்தார். பழையபடி பூமியைத் தாங்கும் வலுவையும், ஈசன் முடியில் அமரும்

பெருமையையும் அவன் அடையுமாறு அருளினார் விநாயகர்.

ஆதிசேஷன் அகம்பாவத்தினால் இழந்த பெருமைகளை விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தினால் மீண்டும் பெற்று ஆனந்தமடைந்தான்.

15. விநாயக வடிவம் பெற்ற வீரபிரதன்

மத்திய தேசத்தில் சகத்திரிபுரி என்னும் பட்டணத்தைச் சூரசேனன் என்பவன் ஆண்டுவந்தான். வீரமும் விவேகமும் கொண்டவனாக, செங்கோல் செலுத்தி வந்தான். அவனுடைய மனைவியின் பெயர் சுசீலை.

அம்மன்னன் ஒரு நாளிரவு ஜெகஜ்ஜோதியாக பறந்து வந்த ஒரு விமானம் பூமியில் இறங்கிய ஒசையைக் கேட்டான். வழி தவறி வந்து இறங்கிய விமானம் என்று கருதி அணுகியவன், அதனுள் தேவேந்திரன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான்.

மன்னா! பூலோகத்தில் புருசுண்டி என்ற ஒரு மகான் விநாயகப் பெருமானின் திருவருளைப் பெற்றுத் தெய்வத் தன்மையுற்றுச் சாரூபம் எனும் விநாயகரின் உருவத் தோற்றத்தை அடைந்திருப்பதாக நாரதர் எனக்குச் சொன்னார். அவரைக் கண்டு வணங்கிச் செல்லவே பூலோகம் வந்தேன். என் விமானம் இந்த இடத்துக்கு நேராக வந்து கொண்டிருந்தது. அப்போது பெரும் பாவி யான ஒரு குஷ்டரோகியின் பார்வை இதன்மேல் பட்டுவிட்டது. ஆகவே இந்த விமானம் இங்கே தரையில் இறங்கிவிட்டது. இந்த நகரத்தில் ஒருவன் சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம் மேற்கொண்டு வருகிறான். அவன் ஒருவனால்தான் இது பூமியை விட்டு எழும்பி, வானத்தில் மிதந்து செல்ல முடியும்" என்று கூறி

னான். அந்தப் புருசண்டியைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள விரும்பினான் சூரசேனன். இந்திரன் விளக்கமாகக் கூறினான்:

“தண்டகாண்யம் என்ற காட்டிலே தந்தாரம் என்ற நகரத்தின் அருகிலே, வேடர்கள் வாழும் பகுதியான வேட்சேரி இருக்கிறது. அங்கே விப்பிரதன் என்ற ஒரு கொடிய வேடன் வாழ்ந்து வருகிறான். அவன் கொடிய வழிப்பறிக்கொள்ளைக்காரன்.

ஒரு நாள் ஓர் அந்தணன் அந்த வழியாக வந்து அவனிடம் சிக்கிக் கொண்டான். அவனிடமிருந்து தப்பிப் பிழைக்க அந்தணன் வேகமாக ஓடினான். அதனால் அந்தணனைப் பிடிக்க முடியவில்லை. மிகவும் களைப்படைந்தவனாக, பக்கத்தில் தெரிந்த கோயிலுக்கெதிரேயிருந்த குளத்தில் நீராடித் தாகம் தணிந்து ஒரு மரத்தின் நிழலில் இளைப்பாறினான். அவன் நீராடிய குளம் விநாயக தீர்த்தம்.

அந்தச் சமயம், முற்கலமுனிவர் அவ்வழியாக வந்தார். விப்பிரதன் முனிவரைக் கொல்ல வாளை உருவி ஓங்கினான். முற்கல முனிவர் அவனை உற்றுப் பார்த்தார். அந்தக் கணமே, அவனுக்கு ஞானம் உண்டாகியது. தீய குணங்கள் எல்லாம் நீங்கிவிட்டன.

விப்பிரதன் முற்கல முனிவரின் திருவடிகளில் சரண் அடைந்தான். அவரே தனக்கு ஞானகுரு, வழிகாட்டி என்று போற்றினான்.

முற்கல முனிவர் அவனை அன்புடன் நோக்கி, அவனுக்கு ‘ஓம் கணேசாய நம!’ என்ற மந்திரத்தை உபதேசித்தார்.

“உலர்ந்து போன ஒரு கம்பை நட்டு, அதற்கு நான் தவறாமல், தேரம் தவறாமல் அது துளிர்க்கும் வரை தன்

ணீரை ஊற்றி வர வேண்டும். விநாயக மந்திரத்தை உச்சரித்தபடி, அதன் அருகிலேயே இருந்து பாதுகாக்க வேண்டும். அதனால் உனக்கு எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும்” என்று கூறி அவனை ஆசீர்வதித்தார் முனிவர்.

அவ்வாறே, விப்பிரதன் உலர்ந்த கொம்புக்கு நீர் ஊற்றி விநாயக மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு வந்தான். அது ஆயிர வருட காலம் நடந்தது.

காய்ந்திருந்த கொம்பு, பசுஞ் செடியாகத் தழைத்தது. அப்போது மீண்டும் முற்கல முனிவர் அங்கே வந்து, அவனை வாழ்த்தி, அவனது மனோதிடத்தைப் புகழ்ந்து, விநாயக பக்தியை வியந்து மகிழ்ந்தார்.

தம்கமண்டலத்திலிருந்து நீரை அவன் மீது தெளித்தார். விப்பிரதனின் தீவினைகள் பஞ்சாகப் பறந்துவிட்டன. தண்ணீர் பட்ட மறுகணமே, விப்பிரதனின் புருவ மத்தியில் துதிக்கை தோன்றியது. அவன் விநாயகப் பெருமானின் வடிவத்தைப் பெற்றான்.

“விப்பிரதா! இந்த வடிவத்தோடு நீ ஒரு கல்ப காலம் வாழ்ந்து வருக! உன்னால் தழைத்துச் செழித்து மலர்ந்திருக்கும் இந்த மரம் கற்பக விருட்சமாக மாறுக!” என்று அருள் புரிந்து விட்டுச் சென்றார்.

விநாயகர் வடிவத்தைப் பெற்று ஆனந்தக் கூத்தாடினான் விப்பிரதன். அப்போது விநாயகப் பெருமான் அவன் முன்தோன்றி, “புலன்களை அடக்கி என்னைத் தியானித்து என் திருவடிகளை வந்து அடைவாயாக!” என்று வாழ்த்தி மறைந்தார்.

இந்தக் கதையைத் தேவேந்திரன் சூரசேனனுக்குக் கூறியதும், “சங்கட ஹர சதுர்த்தி விரதத்தால்தான், தரையில் இறங்கிய விமானம் மேலே எழும்பிச் செல்லும் என்று கூறினீர்களே, அந்த விரதத்தின் பெருமையை விரிவாகக் கூறுங்கள்” என்று வினவினான்.

16. சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம்

ஒருமுறை நாரதர் யமலோகம் சென்றிருந்தார். யம தர்மராஜன் தன் நகரத்தை நாரதருக்குச் சுற்றிக் காட்டினான். நரகத்தில் பாவிசன் தண்டனையேற்றுத் துன்புறுவதையும் நாரதர் கண்டார். நரகத்தின் ஒரு பகுதியான கும்பி பாகம் எனும் பகுதியில், புருசுண்டி முனிவரின் உறவினர்கள் மிகவும் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

நாரதர் புருசுண்டி முனிவரைக் கண்டார். “ஐயா! நீர் விநாயகப் பெருமானின் பூரணமான கருணைக்குப் பாத்திரராக ஜீவன் முக்தராக விளங்குகிறீர்.

விநாயகருடைய திருவடியையடைந்து பேரின்ப நிலையைப் பெற்றிருக்கிறீர். நீர் நினைத்தால் கும்பி பாகத்தில் பொல்லா நரகத் துன்பத்தையடைந்து கிடக்கும் உம் உறவினர்களுக்கு நற்கதி கிடைக்கச் செய்யலாமே!” என்று புருசுண்டிக்கு ஆலோசனை கூறினார்.

உடனே முனிவர், விநாயகரைக் குறித்துச் சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதத்தை ஆரம்பித்தார். அவ்விரதத்தின் முழுப் பலனையும் விநாயகப் பெருமானின் கரத்தில் தத்தம் செய்தார். அதன் பலனாக, நரகத்திலிருந்த அவரது உறவினர்கள், தெய்விக விமானத்திலேறித் தெய்வ லோகத்தை அடைந்தார்கள்.

இக்கதையினைச் சூரசேன யன்னனுக்குத் தேவேந்திரன் கூறினான்.

17. அங்கரகன் தோற்றம்

கிருதவீரியன் என்ற அரசன் தன் மனைவி சுகந்தையோடு தங்களுக்குப் பிள்ளை இல்லாத குறையால், பெருங்கவலையோடு காட்டிற்குச் சென்று கடுத்தவமிருந்தான். கிருதவீரியனின் தந்தை பிதிர் தேவன். அவன் பிதுர் உலகத்தில் இருந்தான்.

நாதர் பிதிர் தேவனிடம் சென்று, அவன் மைத்தன் கிருதவீரியன் பிள்ளையில்லாக்குறை தீர, கடுத்தவமிருந்து வருவதைக் கூறினார். பிதிர் தேவன் நான்முகனிடம் வேதனையோடு முறையிட்டுத் தன் மகனுக்குப் புத்திர பாக்கியம் அருளுமாறு வேண்டினார்.

பிரம்மதேவன் பிதிர் தேவனுக்கு அவன் மகன் கிருதவீரியனின் முற்பிறவிக் கதையைக் கூறினார்.

கிருதவீரியன் முற்பிறவியில் சாம்பன் என்ற பெயரில் அரச குலத்தில் பிறந்தும், வறுமையில் சிக்கி வாடி வந்தான். அவனுக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் பெயர் கணேசன். வறுமை அவர்களை வாட்டி வதைத்தது. வேறு வழியின்றிச் சாம்பன் கொள்ளைக்காரன் ஆனான்.

ஒருநாள், அடர்ந்த காட்டு வழியே பன்னிரண்டு அந்தணர்கள் சென்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான் சாம்பன், அவர்கள் அத்தனை பேரையும் கொன்று போட்டுப் பொருளை அபகரித்துக் கொண்டான். வறுமையால் வாடிக் கிடக்கும் மகன் கணேசனுக்கு வயிறார உணவு தரும் நோக்கத்தோடு ஓடோடி வந்தான்.

கதவு உட்பக்கம் தாளிடப்பட்டிருந்தது. கதவைத் தட்டினான்—“கணேசா, கணேசா, கணேசா!” என்று முன்று முறை கூவினான். அவன் மகன் பட்டினிக்குப் பலியாகி விட்டிருந்தான். கதவை உடைத்துக்கொண்டு உள்ளே

போன பிறகுதான், மகன் பிணமாகக் கிடந்ததைக் கண்டு விழுந்து புரண்டு கதறியழுதான். பிராமணர்களைக் கொன்ற பிரம்மஹத்தி தோஷம் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டது. மறுநாள் அவனும் பிணமானான்.

சாம்பன் இறந்த அந்த நாள்தான் சங்கடஹர சதுர்த்தி விரத நாளாகும்.

சாம்பன் மகன் பசியோடு இறந்தாலும், அவனைத் தெய்வீக விமானம் தேவலோகத்துக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டது. சாம்பன் தன் மகனைக் 'கணேசா!' என்று மூன்று முறை அழைத்ததன் பலனாக, அடுத்த பிறவியில் பிதிர் தேவனுக்கு மகனாகப் பிறந்தான். எனினும் பிரம்மஹத்தி தோஷத்தினால் 'அவனுக்குப் புத்திரபாக்கியம் இல்லாது போயிற்று. இப்போது அவனுக்குப் பிள்ளைச் செல்வம் கிடைக்க வேண்டுமானால் அவன் சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்'' என்று கூறி, அந்த விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் முறைகளையும் கூறினார்.

மாசி மாதத்தில், அமர பட்சத்தில், செவ்வாய்க்கிழமை அன்று வரும் சதுர்த்தியில் சங்கடஹர சதுர்த்தி விரதம் தொடங்க வேண்டும். நீராடிப் பரிசுத்தமாக, விநாயகரைச் சிந்தையில் தியானித்து ஓரெழுத்து, ஆறெழுத்து, திருநாமம் என்னும் மூன்று மந்திரங்களையும் ஜபித்து, உண்ணா நோன்பிருக்க வேண்டும்.

சந்திரோதயத்தில் கணேசப் பெருமானை எழுந்தருளச் செய்து, பூஜை செய்து, சந்திரனுக்கும் ஆராதனை செய்து, வேதியர்களுக்கு அறுசுவை விருந்தளிக்க வேண்டும். அன்று இரவு முழுவதும் விநாயகப் பெருமானின் புகழ் கூறும் கதைகளைக் கேட்டபடி, உறங்காமல் இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு, ஆண்டு முழுவதும் சதுர்த்தி தினங்களில் விரதம் அனுஷ்டித்து வந்தால் புத்திரபாக்கியம் ஏற்படும்.

தராசன்

செவ்வாய்க்கிழமையில் வருகிற சதுர்த்தியே விசேஷமானது என்று கூறிய பிரம்மதேவன் அதைப் பற்றிய காரணத்தையும் விளக்கிச் சொன்னார்.

முன்பொரு சமயம் நர்மதை ஆற்றங்கரையில் பரத்துவாஜ முனிவர் என்பவர் வசித்து வந்தார். அவர் கணேசமூர்த்தியைக் கணமும் மறவாதவர். அவர் ஒரு நாள் நர்மதையில் நீராடச் சென்ற போது, அங்கே பேரழகு வாய்ந்த ஒரு பெண் தன் தோழியர் பலரோடு நதிக்கரையில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

அவளுடைய அழகு அவருடைய மதியை மயக்கியது. ஆசையை அடக்க முயன்றார். ஆனாலும் அவரையும் மீறி, அவருடைய வீரியம் வெளிப்பட்டுப் பூமியில் சிந்தினிட்டது. அதனால் அவருக்கு அதிக அவமானமாகி விட்டது. எப்படியோ மனத்தை அமைதிப்படுத்திக் கொண்டு ஆசிரமத்தையடைந்து, மீண்டும் தவத்தில் அமர்ந்தார்.

அவர் சிந்திய வீரியம், அழகான ஓர் ஆண் குழந்தையாக மாறியது. அதைப் பூமாதேவியெடுத்து அரவணைத்து வளர்த்தாள். அந்தக் குழந்தையின் மேனி செக்கச் செவேலென்று காணப்படும் அந்தி வானம் போல் இருந்தமையாலும், நெருப்பைப் போன்று அடிகப் பிரகாசமாக இருந்தமையாலும் அங்காரகன் என்று அழைக்கப் பெற்றான்.

அங்காரகன் ஒரு நாள் தன் தந்தையார் யார் என்று அறிய விரும்பினான். பூமிதேவி அவனைப் பரத்துவாஜ முனிவரிடம் அழைத்துச் சென்று, தானே அவனை அது நாள் வரை வளர்த்து வந்ததாகக் கூறி, அவரிடம் அவனை ஒப்படைத்து விட்டு, விடைபெற்றுச் சென்றாள்.

முனிவர் தன் மகன் அங்காரகனுக்கு விநாயக மந்திரத்தை ஓதினார். அவனையும் தவம் இருக்கும்படி, வழிமுறைகளைக் கூறியனுப்பினார்.

அங்காரகன் கானகத்தில் வேறு ஓர் இடத்திற்குச் சென்று தனியாகத் தவத்தில் ஆமர்ந்தான். விநாயகப் பெருமானை நினைத்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடுத்தவம் புரிந்தான். அவன் தவத்தின் பலனாக விநாயகர் காட்சி தந்து, அவன் கோரிய வரங்களை அளித்தார்.

தேவர்களுக்குச் சமமாக அமுதத்தினை அருந்தும் பேற்றினையும், வானத்துக் கிரகங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் அரிய பாக்கியத்தினையும் விநாயகர் அங்காரகனுக்கு அருளினார்.

விநாயகர் அவனுக்குத் தரிசனம் தந்த நாள் செவ்வாய்க்கிழமை சதுர்த்தி நாளாகும். அந்த நாளில் விநாயகரை வழிபடுவோர்க்கு, வந்த வினைகள் எல்லாம் நீங்க வேண்டும் என்றும் அங்காரகன் கேட்டுக் கொண்டான்.

எல்லா வரங்களையும் அளித்துவிட்டு, “நீ மங்களமாக வாழ்வாய். உனக்கு மங்களன் என்ற பெயரும் விளங்குமாக!” என்று வாழ்த்தியருளி விநாயகர் மறைந்து போனார்.

அங்கே கோயில் எழுப்பிப் பலகாலம் கணேசப் பெருமானுக்குப் பூஜை செய்து வந்தான். ஒருநாள் தேவலோகத்திலிருந்து தெய்வீக விமானம் ஒன்று, அங்காரகனை ஏற்றிக் கொண்டு தேவலோகம் சேர்ந்தது. அங்கே அங்காரகன் தேவர்களோடு சேர்ந்து அமுதம் அருந்தி, நவக்கிரகங்களில் ஒன்றாக மாறினான்.

அங்காரகன் ஆரம்பித்த விநாயக விரதம், சங்கடங்களை யெல்லாம் போக்கிவிடும் தன்மை பெற்றதால், அது சங்கடஹர சதுர்த்தி என வழங்குவதாயிற்று. நினைத்தவர்க்கு நினைத்தவரத்தை அளித்தகாரணத்தால் கணேசர், சிந்தாமணி விநாயகர் என்று சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டார்.

அங்காரக சதுர்த்தியைச் சந்திரோதயத்தில் செய்யச் சொன்ன காரணத்தையும் பிரம்ம தேவன் விளக்கிக் கூறினார்.

18. பாலச்சந்திர விநாயகர்

ஒரு சமயம், நாரகர் கயிலாயத்துக்குச் சென்றிருந்த போது பார்வதி, பரமசிவன் பக்கங்களில் விநாயகரும், வேல் முருகனும் அமர்ந்திருந்தார்கள். நாரகர் தாம் கொண்டு சென்ற ஒரு கனியை ஈசனிடம் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார். நான்முகனும் அங்கிருந்தார்.

“இந்தக் கனியை நான் யாருக்குத் தருவேன், மூத்தவனுக்கா இளையவனுக்கா?” என்று வினவினார் சிவபெருமான்.

“சிறியவருக்கே கொடுத்து விடுங்கள்” என்றார் பிரம்மா. சிவபெருமானும் அந்தக் கனியை இளையவருக்கே ஈந்தார். அதைக் கண்டதும் விநாயகர் கடுங்கோபத்தோடு பிரம்மாவை நோக்கினார்.

பிரம்மாவின் உடல் நடுக்கம் காண ஆரம்பித்து விட்டது. அதைக் கண்டதும் சந்திரன் நான்முகனைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்து விட்டான். அதையறிந்த விநாயகர், “எங்களுக்கெதிரே, நீ சற்றும் அடக்கமின்றிச் சிரித்து விட்டாய். உன் கர்வம் அடங்கட்டும். நீ உலகத்தில் ஒளி குன்றி மறைந்து போவாயாக! உன் உருவத்தை நோக்குபவர்களும் துன்பப்படுவார்களாக!” என்று சாபம் கொடுத்தார்.

அதனால் சந்திரன் ஒளி மங்கிவிட்டது. அதனால் துயரமடைந்த சந்திரன், அவமானத்தோடு வான விதியில்

வராமல், மறைந்து கிடந்தான். சந்திரன் ஒளியில்லாத காரணத்தால் தேவர்களுக்கு, அமுதச் சுரப்பு இல்லாமல் ஆகியிட்டது.

விநாயகர் இட்ட சாபத்தால் சந்திரன் அடைந்த இழிநிலையால், தங்களுக்கும் அமுதம் கிடைக்காததைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத தேவர்கள், விநாயகரிடம் ஓடிவந்து, அழுது முறையிட்டார்கள். சந்திரனுக்குச் சாப விமோசனம் அளிக்கும்படிக் கெஞ்சினார்கள். விநாயகர் மனம் இளகியது,

“ஆவணி மாதம், பூர்வபட்சத்தில் வரும் சதுர்த்தி தினத்தில் மட்டும் அந்தச் சந்திரனை யாரும் பாராதிருக்கட்டும். மீறிப் பார்த்தால் ஓயாத் துன்பத்துக்கு ஆளாவார்கள். மற்றைய தினங்களில் எப்போதும்போல் ஆகாயத்தில் சந்திரன் உருவத்தை யாவரும் பார்க்கலாம்” என்று அருள் புரிந்தார் விநாயகர்.

விநாயகப் பெருமான் சந்திரனுக்குச் சாப விமோசனம் அளித்த சேதியைத் தேவேந்திரன் சந்திரனிடம் சென்று தெரிவித்தான். சந்திரன் ஓரெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்து விநாயகரின் பேரருளைப் பெற்றுக் குறை நீங்கி நிறைவடைந்தான்.

பின்னர், கங்கா சர்வசித்தி நகரம் என்ற இடத்துக்குச் சென்று, இருபத்திரண்டு ஆண்டுகள் தியானத்திலிருந்தான். விநாயகர் தரிசனம் தந்து கோரிய வரமளித்து, “சந்திரா! சங்கடங்களை நீக்கிக்கொள்ள விரும்புவோர், அங்காரக சதுர்த்தி நாளில், நீ வானத்தில் தோன்றுகிற நோத்தில் என்னைப் பூஜை செய்து, உன்னையும் பூஜித்து வழிபட்டால் அவர்கள் தீவினைகள் எல்லாம் தீயினில் தூசாகிவிடும் என்று அருளினார்.

சந்திரன் விநாயகக் கடவுளுக்கு அழகானதோர் ஆலயம் அமைத்தார். விநாயகர் உருவைப் பிரதிஷ்டை

செய்து. அதற்குப் பாலசந்திர விநாயகர் என்று பெயர் சூட்டினார். பின்னர், ஆகாயத்தில் பால் ஒளியைப் பாய்ச்சும் பணியில் ஈடுபட்டு வந்தான்.

அந்தப் பாலசந்திர விநாயகரைப் பூஜித்தவர்கள் சகல சித்திகளையும் அடைந்தனர். எனவே, அந்தக் கோயில் உள்ள இடம் சகல சித்தித் தலம் என்ற பெயரைப் பெற்றது.

இந்த விஷயங்களை விளக்கிய பிரம்மா, “விநாயகரைப் பூஜிப்போர் அறுகம் புல்லைக் கொண்டு அர்ச்சனை செய்வது சிறப்பு” என்றார். அந்தச் சிறப்புக்குக்குக் காரணத்தையறிய விழைந்தான் பிதூர்தேவன், பிரம்மா அதனை விளக்கினார்.

19. ஏளனச் சிரிப்பால் வந்த இழிவு

சுலபன் என்ற அரசன் அவந்தி நகரத்தை ஆண்டு வந்தான். அவன் மனைவி சுபத்திரை.

ஒரு சமயம் மதுகுதனன் என்ற வேதியன் சுலபனிடம் சென்று யாசகம் கேட்டான். அவன் கிழிந்த ஆடையோடும், மெலிந்த தேகத்தோடும், கையில் தடியின்றி, பொல்லாத வறுமைக் கோலத்தில் பரிதாபமாகக் காட்சி யளித்தான். அவனைக் கண்டதும் அரசனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது.

தன்னைப் பார்த்து இழிநகை புரிந்த மன்னன் மீது கோபம் கொண்டான் யாசகன்.

“நீ என்னைப் பார்த்து, ஒரு பசுவின் பின்பாகத்தை மோந்து பார்த்துப் பல்லைக்காட்டும் எருது மாட்டைப்

போல் புல்லைக்காட்டி இனித்து விட்டாய். எனவே நீ ஏரில் பூட்டி உழவு செய்யும் எருது மாடாகப் பிறந்து, புல்லைத் தின்று திரிவாயாக!" என்று சபித்து விட்டான் வேதியன்.

அதையறிந்து, ஆறாத் துயரமுற்று, அடங்காக்கோபம் கொண்டு அந்த அந்தணனுக்குச் சுபத்திரை சாபம் கொடுத்தான்.

"என் கணவர் ஏதோ தெரியாமல் நகைத்து விட்டதற்காகக் காளையாகப் போகுமாறு புத்தியில்லாக் கழுதையைப் போல சபித்து விட்டாய். எனவே, நீ ஒரு கழுதையாகி வண்ணாரின் அழுக்குத்துணிப் பொதியை முதுகு ஓடியச் சுமந்து துன்பப்படுவாயாக!" என்று சபித்தான் சுபத்திரை.

"குற்றம் செய்துவிட்டுக் கோபப்படவும் செய்கிறீர்கள், இது நீசத்தனம், ஆகவே நீ ஒரு நீசப் பெண்ணாகப் புலைச்சேரியில் திரிந்து உண்பதற்கு ஏதும் கிடைக்காத கொடும் வறுமைக்கு ஆளாவாயாக!" என்று அந்தணன் சுபத்திரையைச் சபித்து விட்டான்.

சுலபன் காளையானான்; சுபத்திரை புலைச்சியானாள். அந்தணன் கழுதையானான்.

மூவரும் பல காலம் துன்பப்பட்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் உழவனிடம் சிக்கிய எருது ஏரில் பூட்டப்பட்டு, நிலத்தை உழுது கொண்டிருந்தது. சலவைத் தொழிலாளியிடம் சிக்கிய கழுதை, பொதி சுமந்து கொண்டு போய்ப் போட்டுவிட்டுப் புல்லை மேய்ந்து கொண்டிருந்தது, புலைச்சி, குளிர் காய்வதற்கு மரப்பட்டைகளையும் காய்த்த சுள்ளி, முதலியவற்றையும் பொறுக்கிக் கொண்டு அந்தப் பக்கம் வந்தாள்! சாபத்துக் காளான மூவருமே, அன்று ஒரிடத்தில் சந்திக்க நேர்ந்து விட்டது.

அப்போது திடீரென்று மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. உழவன் ஏரில் பூட்டியிருந்த காளையை அவிழ்த்து விட்டான். அது பக்கத்திலிருந்த விநாயகர் கோயிலுக்குள் ஓடி, ஒதுங்கி நின்றது. புலைச்சியும் தான் சேகரித்த பொருள்களோடு அந்தக் கோயிலுக்கு வந்து மழைக்கு ஒதுங்கி நின்றாள். கழுதையும் மழைக்கு பயந்து அந்தக் கோயிலுக்குள் வந்து ஒதுங்கியது.

காளையும், கழுதையும், புலைச்சியின் கூடையி லிருந்து புல்லைத் தின்னத் தொடங்கின.

அதைக் கண்ட அவள் காய்ந்த கம்பை எடுத்து இரண் டையும் நையப் புடைத்தாள். வலி பொறுக்க முடியாமல் கழுதை கத்திக்கொண்டே எட்டி உதைத்தது. அந்த உதை எருதின் மேல் பட்டது. அது தலைக்கொம்புகளால் கழுதையை முட்டியது. இரண்டுக்கும் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்த போது, கோயில் மூலஸ்தானத்தில் முனிவர் கள் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அன்று விநாயக சதுர்த்தி தினம்

விசேஷ பூஜையிலிருந்த முனிவர்களுக்கும் கழுதையும் எருதும் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்த சப்தம் கேட்டது. அவர்கள் ஓடிவந்து விலங்குகளையும், புலைச்சியையும் அங்கிருந்து விரட்டியடித்தார்கள்.

. பெருமழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வாடைக் காற்று உடலை நடுக்கிக் கொண்டிருந்தது. கழுதையோ, காளையோ, அந்தப் பெண்ணோ வெளியே போகப் பயந்து அந்தக் கோயில் பிரகாரத்தையே சுற்றிச் சுற்றி ஓடிவந்தார்கள்.

அவ்வாறு ஓடும்போது கழுதை, எருது இரண்டின் வாயிலிருந்த அறுகம் புல்லும், புலைச்சியின் கூடையி லிருந்த அறுகம் புல்லும் விநாயகப் பெருமானின் சன்ன ிதீக்கு முன்னால் விழுந்தன. அவற்றில் மூன்று புற்கள்

காற்றோடு கலந்து பறந்து சென்று கணேச மூர்த்தியின் திருமேனியில் போய் ஒட்டிக் கொண்டன.

புலைச்சியின் அறுகம்புல் விநாயகர் திருமுடியை யடைந்தது. எருதின் அறுகம்புல் விநாயகர் துதிகையை யடைந்தது, கழுதையின் அறுகம்புல் விநாயகரின் திருவடிகளில் விழுந்தது.

அவற்றைக் கண்ட முனிவர்கள், அவர்களால் ஆலயத் தூய்மை கெட்டுவிட்டது என்று கோபம் கொண்டு அவர்களை அடிஅடியென்று ஆத்திரம் தீருமளவுக்கு அடித்து விட்டனர். அங்கேயே மூன்று உயிர்களும் பிரிந்து விட்டன.

விநாயகப் பெருமான் அந்தப் புற்களைத் தமக்கு அர்ச்சனை செய்த மலராகவே மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டு, அவர்களைத் தம் உலகுக்கு அழைத்துச் சென்று நற்கதியளித்தார்.

20. அறுகம்புல்லின் மேன்மை

விநாயகரிடமிருந்து வந்த தேவ கணங்கள் எருதாக இருந்த சுலபனையும், கழுதையாக இருந்த மதுகுதனனையும், புலைச்சியாக இருந்த சுபத்திரையையும் தெய்வீக விமானத்தில் ஏற்றிச் செல்ல வந்ததையறிந்த தவ முனிவர்கள், “இவ்வளவு இழிந்த இவர்கள் இவ்வாறு உயர்ந்த நிலையை அடைய முடிந்தது எப்படி?” என்று கேட்ட போது தேவகணங்கள் கூறினார்கள். “அறுகம்புல்லைக் கொண்டு ஆனைமுகனை அர்ச்சனை செய்தால், மேலான புண்ணியம் கிடைக்கும்” என்று அறுகம்புல்லின் மேன்மையினைக் கூறினார்கள்.

தாபரம் என்ற நகரத்தின் தெற்கே ஒரு பனந்தோப் பில் கௌண்டின்ய முனிவர் தம் ஆசிரமத்தில் விநாயகரைப் பிரதிஷ்டை செய்து பக்தியோடு பூஜித்து வந்தார். தினந்தோறும் பதினாறாயிரம் அறுகம்பிற்களால் அர்ச்சனை செய்து வழி பட்டார்.

அதிக மணம் வீசும் மலர்களைக் கொண்டு பூஜை செய்யாமல் முனிவர் அறுகம் புல்லைப் பூஜைக்குரிய பொருளாகக் கொண்டுள்ளது ஏன் என்று புரியாமல் அவர் மனைவி ஆசிரியை என்பவள் ஒரு நாள் அவரைக் கேட்டாள். கௌண்டின்யர் அறுகம்புல்லின் பெருமையை மனைவிக்கு விளக்கினார்.

ஒரு சமயம் எமதர்மராஜன் சிங்காதனத்தில் அமர்ந்திருக்க, அவன் எதிரே மகிழ்ச்சியூட்டும் ஆடல் பாடல்கள் நடைபெற்றன. பேரழகி திலோத்தமை நாட்டியமாடினாள். அவள் ஆடிய போது மேலாடை நழுவியது. அந்த அழகைக் கண்டு தன் உள்ளத்தை அவளிடம் பறிகொடுத்து விட்டான் எமன். ஆசை அவனை வாட்டியது. அதை அடக்கிக் கொள்ள முடியாதவனாகத் தன் மனைவியுடன் கூட, அந்தப்புரத்தை நோக்கி விரைந்தான்.

ஆனால் போகும் வழியிலேயே அவனுக்கு விரியம் வெளிப்பட்டுத் தரையில் சிந்திவிட்டது. அதிலிருந்து பயங்கரமான ஓர் அரக்கன் தோன்றினான். அவன் பெயர் அனலாசுரன். அவனைக் கண்டு எமனே பயந்து விட்டுத் தன் அந்தப்புரத்தில் நுழைந்து கதவைத்தாளிட்டுக் கொண்டான்.

அனலாசுரன் பூலோகத்துக்கு வந்து உயிரினங்களை அழித்தான். தேவர்களையும் எடுத்து விழுங்க, தேவலோகத்துக்கு விரைந்தான். தேவர்கள் பயந்து நடுங்கித் திருமாலிடம் சென்று முறையிட்டார்கள்.

“அனலனை வெல்ல யாராலும் முடியாது. விநாயகப் பெருமான் தான் அவனை அழிக்க வேண்டும்” என்றார் திருமால். யாவரும் கணேச மூர்த்தியைத் தியானித்தார்கள். ஒரு பிராமண பிரம்மசாரி வடிவத்தில் விநாயகர் அவர்கள் எதிரே வந்தார். அவர்கள் குறைகளைத் தீர்த்தருள்வதாகக் கூறினார்.

அப்போது, தேவலோகத்திலே தேவர்களைத் தேடிச் சென்ற அனலாசுரன் அங்கே ஒருவரையும் காணாமல் பூலோகத்தில் தேடியபடி அவர்கள் சேர்ந்திருந்த இடத்திற்கு வந்தான். தேவர்கள் அவனைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கினார்கள்.

விநாயகர் தம் சுய உருவெடுத்து, அனலாசுரனைக் கையில் பிடித்து, “அனலாசுரா! இந்த உலகத்தைத் துன் புறுத்தி விட்டாய். என் வயிற்றில் பல உலகங்கள் உள்ளன. அந்த உலகங்களுக்கும் வந்து பார்!” என்று வாயில் போட்டு விழுங்கி விட்டார்.

விநாயகர் வயிற்றுக்குள் அனலாசுரன் போனதும், அவர் வயிறு மட்டுமல்ல, தேவர்களின் வயிறுகளிலும் தாங்க முடியாத அளவுக்கு வெப்பம் ஏற்பட்டது. விநாயகர் வயிறு குளிர்ந்து விட்டால் அவர்களுடைய வயிறும் குளிர்ந்துவிடும் என்று நினைத்தார்கள்.

சந்திரன், தன் குளிர்ச்சி மிகுந்த கிரணங்களை விநாயகர் வயிற்றின் மீது பாய்ச்சினான். சித்தி, புத்தி இருவரும் விநாயகர் அருகில் பக்கத்துக்கு ஒருவராக அமர்ந்து தங்கள் மேனியால் ஒத்தி ஒத்திக் குளிர்வித்துப் பார்த்தார்கள் அவருக்குள் அனல் தணியவில்லை. வருணன் மழையைக் கொட்டிப் பார்த்தும் பலன் இல்லை.

இறுதியாக, எண்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்கள், ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கரங்களில் இருபத்தோர் அறுகம்புற்களை எடுத்து வந்து கணேச பகவானின் திருமுடியிலி

ருந்து திருவடி வரை சார்த்தினார்கள். அதற்குப் பிறகு தான் அவருக்குள்ளிருந்த அனல் விலகியது. தேவர்களின் வயிறுகளும் குளிர்ந்தன. எல்லா உலகங்களிலும் தொல்லை மீன்றிக் குளிர்ந்து, செழுமை செழித்தோங்கியது.

அன்றிலிருந்து அறுகம்புல் விநாயகருக்கு உகந்த விசேஷ அர்ச்சனைப் பொருளானது. குறைந்தது இருபத் தோர் அறுகம்புல்லைக் கொண்டாவது விநாயக பூஜை நடத்துவது நல்ல பலனை அளிக்கும் என்ற உண்மையை உலகம் அறிந்தது.

21. அடங்காப் பசியை

ஆற்றிய அருகம்புல்

மிதிலாபுரியை ஜனக மகாராஜன் ஆண்டு கொண்டிருந்தான். அவன் தத்துவ சாஸ்திரங்களைக் கற்றவன். இல்லாதவர்கள் யாசித்துக் கேட்டால் எல்லாம் தரக்கூடியவனாகப் பெயர் எடுத்தவன். எல்லா நல்ல குணங்களையும் விட, தானே பரம்பொருள் என்ற அகம்பாவம் அவனிடம் அதிகமாக இருந்தது.

ஒருமுறை நாரதர் ஜனகன் சபைக்குச் சென்றார். அவரை வாவென்று கூட வரவேற்காமல் அலட்சியமாக இருந்தான் ஜனகன். நாரதர் அவனுக்குப் புத்தி புகட்ட விரும்பினார்.

“கடவுளுடைய கருணை உனக்கு நிறைய இருக்கிறது. அதனால்தான் நீ சீரும் சிறப்புமாக, பேரும் புகழ்மாக, ஆட்சி செலுத்துகிறாய். இல்லை என்று வந்து யாசிக்கின்றவர்களுக்கு ‘இல்லை’ என்று சொல்லாமல் உதவு

கிறாய். பகவான் உனக்கு மேலும் பல நன்மைகளைச் செய்வாராக!" என்று வாழ்த்தி, அவன் வாயைக் கிளறினார் நாரதர்.

"என்னைத் தவிர, இங்கே பகவான் என்று வேறு ஒருவர் உண்டா?" என்று ஆணவமாகக் கேட்டான் அரசன்.

"உண்டு! அதை உனக்குப் புரிய வைக்கும் காலமும் வரும்" என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார் நாரதர்.

அவர் அங்கிருந்து, கௌண்டிய முனிவர் அசிரமத் துக்குச் சென்று, அவர் வணங்கி வந்த விநாயகப்பெருமான் சந்நிதியில் நின்று, "அகம் பாவம் பிடித்த ஜனகன் தன் அறியாமையை உணர்ந்து, திருந்த வழி செய் பகவானே!" என்று பக்தியுடன் வேண்டினார்.

விநாயகரும் நாரதர் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு, ஓர் ஏழைப் பிராமணனாக ஜனகன் அரண்மனைக்குப் போய் யாசகம் கேட்டார்.

தொழுநோய் பிடித்த வறியவனாக ஜனகன் கண்களுக்குத் தோன்றிய அவரை, வெறுப்பாகப் பார்த்தான் மன்னன்.

"என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

"எனக்குப் பசி; உயிர் போகும் போலிருக்கிறது. பசிக்க வேண்டும்" என்றான் ஏழை.

அவனுக்குப் பசியாற அறுசுவை விருந்தயளிக்கும் படிக்கட்டளையிட்டான் ஜனகன். அவனை அழைத்துப் போய் நிறைய உணவை இலையில் கொட்டி உண்ணச் சொன்னார்கள்.

ஏழை பிராமணன் 'கொண்டு வா, கொண்டு வா' என்று கேட்டு உண்டு கொண்டேயிருந்தான். பசி

அடங்கிய பாடில்லை. அரண்மனையிலுள்ள உணவுப் பொருள்களும் தீர்ந்து விட்டன. நகரத்து மக்களிடம் இருந்தும் உணவுப் பொருள்கள் வந்தன. பொருள்கள் தாம் தீர்ந்தனவேயன்றி. அந்த ஏழையின் பசி தீர்வில்லை.

இறுதியாக ஜனகன் முன்னே சென்று தின்றான், அந்த பிராமணன்.

“என் பசியைத் தீர்ப்பதாகச் சொன்னாயே, தீர் வில்லையே! கேட்டதையெல்லாம் கொடுப்பவனான உன்னால், நான் கேட்டதைக் கொடுக்க முடிய வில்லையே!” என்று ஏளனமாகப் பேசினான்.

“இருந்தவை எல்லாவற்றையும் தின்று தீர்த்துவிட் டாய், இனி, உன் பசி அடங்க நீ வேறு இடம் தேடிப் போக வேண்டியதுதான்” என்றான் ஜனகன்.

“நீயே பகவான் என்று சொல்லிக் கொள்கிறாய். என் பசியைப் போக்க முடியவில்லையே உன்னால்!” என்று பரிகசித்து விட்டு அங்கிருந்து பறந்து போய்விட்டான் அந்த ஏழை. அரசனுக்கு அவமானம் தாங்க முடிய வில்லை.

அந்த ஏழை நோயாளியின் வடிவிலேயே விநாயகர். அந்நகரில் இருந்த திரிசுரன் என்பவன் வீட்டிற்குச் சென் றார். திரிசுரனும் அவன் மனைவி விரோசனையும் பரம ஏழைகளாக இருந்தார்கள். அங்கே சென்று, பசிக்கிறது!” என்றார்.

பண்தத்துப் போனார்கள் தம்பதிகள். அவர்களிடம் பிள்ளையாருக்கு அர்ச்சனை செய்ய ஒரே ஒரு அருகம்புல மட்டுமே இருந்தது.

“ஐயா! நாங்களே பிச்சை எடுத்து கிடைத்ததைத் தான் உண்டு கொண்டிருந்தோம். இன்றைக்கு எதுவுமே கிடைக்கவில்லை. விநாயகருக்குப் பூஜை செய்து, மீதி

யாக ஓரே ஓர் அறுகம்புல்தான் எங்கள் சொத்தாக இருக்கிறது. உன் பசிக்கு நாங்கள் எதைக் கொடுப்போம்?" என்று வேதனைப்பட்டாள் விரோசனை.

"அம்மா! அன்போடு உங்களிடம் இருப்பதைக் கொடுங்கள். அது புல்லாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை. அன்பில்லாமல் அறுசுவை விருந்தே படைத்தாலும் அது விஷத்துக்குச் சமம். உங்களிடம் இருக்கும் அந்த அறுகம்புலலையே கொடுங்கள். என் பசிக்கு அது போதும்" என்றான் ஏழை.

குழப்பத்தோடு சென்று, புல்லைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் விரோசனை, யாசகனாக வந்த விநாயகர் அதை வாங்கி வாயில் போட்டுக் கொண்டார். உடனே வயிறு நிறைந்ததைப் போல ஏப்பமும் விட்டார்.

அந்த நேரத்தில் அந்த ஏழைகளின் குடிசை, மாடி வீடாக மாறியது. அவர்கள் வீட்டில் பொன்னும் மணியும் பொருளும் தானியமும் குவிந்தன. பணியாளர்களாக பலர் வந்து நின்றனர்.

ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்கள் திரிசுரனும் விரோசனையும். அதே சமயத்தில் மிதிலாபுரியில் உள்ள அத்தனை வீடுகளிலும் அரண்மனையிலும் செல்வம் குவிந்தது. வறுமை என்பதே எங்கும் இல்லாமல் ஒழிந்தது.

அனைவரும் வியப்புற்றுக் குழம்பிக்கிடந்த நேரத்திலே, விநாயகர் தம் சுய உருவத்தோடு அந்த ஏழைத் தம்பதிக்குத் தரிசனம் அளித்து, கோரிய வரங்களைக் கொடுத்தார்.

சேதி அறிந்து ஜனகன் திரிசுரன் வீட்டிற்கு ஓடி வந்தான். ஏழை வேதியனாக வந்தவர் விநாயகரே என்று அறிந்து, தன் அறியாமையை எண்ணி வேதனைப்பட்டான். அங்கே எழுந்தருளியிருந்த கணேச மூர்த்தியின் பாத கமலங்களில் தன் தலையைச் சாய்த்துக் கண்ணீர் விட்டு மன்னிப்பை வேண்டினான், பிறவாப் பெருவரம்

தந்து. தன்னை இரட்சிக்க வேண்டும் என்று கால்களைப் பற்றிக் கொண்டான். விநாயகர் ஜனகனுக்கு ஞானோப தேசம் செய்து நற்கதிக்கு வழி காட்டினார்.

22. அறுகம் புல்லுக்கு ஈடு

கௌண்டின்ய மகரிஷி நான்தோறும் அறுகம்புல்லைக் கொண்டு விநாயகப் பெருமானை அர்ச்சித்து வந்தார். அவரது மனைவியார் ஆசிரியைக்கு ஓர் ஐயம் எழுந்தது.

அதைத் தன் கணவரிடம் வெளியிட்டார்.

சுவாமி! மிதிலை நகரில் வாழும் அந்தணன் திரிகரன் என்பவனைவிட நாம் அதிக அளவு அறுகம்புல்லைக் கொண்டு கணேச மூர்த்தியை அர்ச்சித்து வணங்கி வருகிறோம், என்றாலும் நமக்கு இன்னமும் விநாயகப் பெருமாள் காட்சி அளித்து நல்வரம் ஏதும் அருளவில்லையே!” என்று கவலையோடு கூறினாள்.

அறுகின் பெருமையைத் தம் மனைவி மூலம் உலகத்திற்கு உணர்த்த, கௌண்டின்யர் ஒரு யோசனை கூறினார்.

“பெண்ணே! நான் ஓர் அறுகம் புல்லை உன்னிடம் கொடுக்கிறேன். அதைக் கொண்டு போய், தேவேந்திரனிடம் கொடுத்து, அதனுடைய எடைக்கு ஈடான பொன்னைத் தரும்படி வேண்டிக் கேட்டு வாங்கி வா!” என்று கூறி. ஓர் அறுகம்புல்லை எடுத்து, விநாயக மூர்த்திக்குப் பக்தியுடன் அர்ச்சனை செய்து கொடுத்தனுப்பினார்.

ஆசிரியை இந்திரனிடம் சென்றாள். இந்திரன், “குபேரனிடம் சென்று அறுகம் புல்லிற்கு ஈடான பொன்

னைப் பெற்றுக் கொள்" என்று தன் தூதர் பலருடன் அனுப்பி வைத்தான்.

"ரிஷி பத்தினியே! உனக்குத் தேவையான பொன்னை அள்ளிக் கொண்டு போ!" என்றான் குபேரன்.

"அவ்வளவு வேண்டாம். என் கணவர் இந்த அறுகுக்கு ஈடான பொன்னை மட்டுமே பெற்று வரும்படிச் சொல்லியனுப்பினார்" என்றாள் ஆசிரியை.

உடனே குபேரன் அந்த அறுகைத் தராசின் ஒரு தட்டில் வைத்து, மற்றொரு தட்டில் பொன்னை வைத்தான். அறுகின் தட்டு தாழ்ந்தே இருந்தது. நிறையப் பொன்னை அள்ளி வைத்தான். அப்போதும் பொன் தட்டு மேலேயே இருந்தது. எவ்வளவு பொன் வைத்தும் அறுகம் புல் இருந்த தட்டு மேலே உயரவில்லை.

ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் அடைந்தான் தேவேந்திரன். "ஒரு சிறு அறுகம் புல்லுக்கு குபேரப் பட்டணத்தில் உள்ள பொன் அவ்வளவும் வைத்தும் ஈடாகவில்லையே!" வேதனையோடு இந்திரன் மும்மூர்த்திகளை மனத்தில் நினைத்தான்.

மும்மூர்த்திகளும் வந்தார்கள். அவர்களும் அறுகம் புல்லுக்கு எதிர்த் தட்டில் ஏறி நின்றார்கள். தேவர்களும், முனிவர்களும் ஏறி நின்று பார்த்தார்கள். அறுகம்புல் தட்டுக்கு ஈடாகவில்லை.

எல்லாரும் கெண்டினய். முனிவர் ஆசிரமத்தை நோக்கி விரைந்து வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் முனிவருக்கு ஆனந்த பரவசமாகிவிட்டது. சுற்றிச் சுற்றி வந்து தொழுது தொழுது மகிழ்ந்தார்.

"ஆதி பரம்பொருளான விநாயகப் பெருமானுக்கு அர்ச்சனை செய்யப் பெற்ற ஓர் அறுகம் புல்லின் மகிமையை யும் மேன்மையையும் உலகம் அறியச் செய்யவே நான்

இந்த உபாயத்தைக் கையாண்டேன்! என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று தேவர் மூவர் யாவர் பாதங்களிலும் விழுந்து பணிந்தார் கௌண்டின்யர்.

யாவரும் மகிழ்ந்து அவரை வாழ்த்தி வரங்கள் தந்து அங்கிருந்து மறைந்தனர்.

23. வன்னி இலை

“அறுகம்புல் கிடைக்காத சமயங்களில் விநாயகப் பெருமானை வணங்க அதற்கு, ஈடாக எந்தப் பொருள்களைக் கொண்டு பூஜை செய்யலாம்!” என்று பிதிர் தேவன் தன் சந்தேகத்தை நான்முகனிடம் பணிவுடன் வெளியிட்டான்.

“அறுகம்புல்லுக்கு நிகராக மேன்மையும் சிறப்பும் கொண்டவை வன்னி இலையும் மந்தார மலரும். அறுகம்புல் இல்லாத நேரத்தில் வன்னி இலை ஒன்று இருந்தாலே போதும், விநாயகர் மகிழ்ச்சியுடன் பூஜையை ஏற்பார்.” என்று கூறி அது குறித்து ஒரு நிகழ்ச்சியினைக் கூறினார் பிரம்மா.

விதர்ப்ப நாட்டில் ஆதேயம் என்ற நகரத்தில் வீமன் என்ற ஒரு கொடிய வேடன் இருந்தான். அவன் ஈவு இரக்கமில்லாமல் எல்லா உயிர்களையும் கொல்வதும், வழிப்பறி, கொள்ளை முதலிய பொல்லாச் செயல்களில் ஈடுபடுவதுமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

ஒருநாள் ஒரு திருவிழாவைக் கண்டு திரும்பிக் கொண்டிருந்த பிராமணர்களை வழியில் மறித்துக் கொள்ளையடித்து அவர்களைக் கொன்றும் போட்டுவிட்டான்.

அவன் அவர்களிடம் பறித்த பொன்னையும் பொருளையும் அவனிடமிருந்து பறித்துக் கொள்ள பயங்கரமான இராட்சதன் ஒருவன் அவன் எதிரே வந்தான்.

இருவருக்கும் கடும்போர் நடந்தது. வீமன் அருகிலிருந்த வன்னி மரத்தில் ஏறிக் கொண்டான். அப்போது வன்னி மரத்திலிருந்து ஓர் இலை கீழேயிருந்த பிள்ளையார் சிலையின் திருவடிகளில் விழுந்தது.

வீமனைத் தொடர்ந்து இராட்சதனும் வன்னி மரத்தின் மேல் ஏறி அவனைப் பிடிக்க முயன்றான். அப்போது ஓர் இலை உதிர்ந்து விநாயகர் சிலையின் திருமுடியில் விழுந்தது. பின்னர் இருவருமே கட்டிப் பிடித்துச் சண்டையிட்டு, மரத்திலிருந்து கீழே விழுந்து மடிந்தனர்.

அவர்களால், வன்னி இலைகள் விநாயகர் திருவடியிலும் திருமுடியிலும் விழுந்த காரணத்தினால் அவர்கள் நற்கதியடைந்தனர். பிராமணர்களைக் கொன்று பிரம்ம ஹந்தி தோஷத்துக்காளான வேடனும், பொல்லாத இராட்சதனும் விநாயகக் கடவுளின் பேரருளால் தீவினை நீங்கப் பெற்றவர்களாகத் தேவலோகம் அடைந்தனர்.

முற்பிறவியில் புண்ணிய கீர்த்தி என்ற அரசனின் மனைவி மதனாவதி என்பவளுக்கும் அவளது கள்ளக்காதலனான ஒரு செம்படவனுக்கும் பிறந்து சாம்பன் என்ற பெயரில் வளர்ந்து, மன்னனானவன் அந்த வேடன்.

அந்த இராட்சதனோ முற்பிறவியில், பொல்லாத அரசன் சாம்பனுக்குப் போக்கிரித் தனமான மந்திரியாகத் துர்ப்புக்தி என்ற பெயரில் வாழ்ந்தவன்.

ஒரு சமயம் வரத கணபதி திருக்கோயிலில் முனிவர்களும் பக்திமான்களும் விரதமிருந்து பூஜை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது வேட்டைக்குப் போயிருந்த சாம்பனும் அந்தக் கோயிலுக்குள் சென்று, வேடிக்கை

யாகக் கனி வகைகளைப் பிள்ளையார் முன் வைத்து
“நானும் பக்தனே!” என்று சிரித்தான்.

ஒரேயொரு நாள் விளையாட்டாகவும் வேடிக்கையாக
வும் அவன் செய்த விநாயக பூஜையின் பலன்தான், பல
பிறவி எடுத்து முடிவில் வேடனாகப் பிறந்து வன்னி மரத்
தில் ஏறி, நற்கதி அடையச் செய்தது.

24. வீஷ்ணு விநாயகர்

காசிப முனிவர்க்கு இரு மனைவியர்; ஒருத்தி அதிதி;
மற்றவள் திதி. மகாவிஷ்ணுவே தனக்கு மகனாகப் பிறக்க
வேண்டும் என்று பெருந்தவம் புரிந்து வந்தாள் திதி. அவள்
மீது பொறாமை கொண்டாள் அதிதி. தேவர்களையும்
மூவர்களையும் விட அதிக வலிமையுள்ள மகனைத்தான்
பெற வேண்டும் என்று அவள் அந்தி நேரத்தில் காசிப-
முனிவருடன் சரசலீலை புரிந்தாள். அவளுக்கு இரணியன்,
இரணியாஷன் என்ற இரு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள்.

இரணியன் சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்து
மனிதர்களாலும் விலங்குகளாலும், இரவு, பகல் எந்த
நேரத்திலும் தனக்குச் சாவே ஏற்படக் கூடாது என்று
வரம் பெற்றான். அந்த ஆணவத்தில், என்றும் இறவா
நிலையடைந்த தானே மகேஸ்வரன், தன்னையே சர்வ
வல்லமை படைத்த கடவுளாக எல்லாரும் போற்ற
வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான்.

அவனுக்குப் பிரகலாதன் என்ற மகன் பிறந்தான்.
அவன் ஹரிபக்தியில் சிறந்தவனாக வளர்ந்தான். மகா-
விஷ்ணு நரசிம்மவதாரம் எடுத்து இரவும் பகலும் சந்திக்கும்.

இடைப்பட்ட நேரத்தில் ஆகாயத்திலும் இல்லாமல், பூமியிலும் இல்லாமல், அவர் மடியிலே கிடத்தப்பட்டுக் கொலையுண்டு மாண்டான் இரணியன்.

இரணியனைக் கொல்வதற்கு முன்பு, சிவபெருமானிடம் சாகாவரம் பெற்றிருக்கும் அவனைச் சாய்க்கும் வழியைக் காண்பதற்காக, மகாவிஷ்ணு பூலோகத்தில் ஒரு வன்னி மரத்தடியில் விநாயகரைப் பிரதிஷ்டை செய்து நியமப்படி பூஜை புனஸ்காரங்களில் ஈடுபட்டார். அப்போது விநாயகர் தரிசனம் அளித்துக் கூறிய உபாயம் தான் திருமாவின் நரசிம்மாவதாரம்.

உயர்திணை அஃறிணை இரண்டாலும் மரணம் சம்பவிக்க முடியாத வரத்தைப் பெற்ற இரணியனை, அந்த இரண்டும் கலந்த நரசிம்ம அவதாரத்தில், பகலுமில்லாத இரவுமில்லாத அந்தி நேரத்தில், இருப்பிடத்தின் உள்ளேயும் இல்லாமல் வெளியேயும் இல்லாமல் வாயிற் படியில், வானமுமில்லாமல், பூமியுமில்லாமல் மடியில் அஸ்திரத்தாலும் இல்லாமல் சஸ்திரத்தாலும் இல்லாமல் கூரிய நகங்களால், மார்பைப் பிளந்து, குருதியைத் தரையில் சித்த விடாமல், உறிஞ்சிக் குடித்து உயிரைக் குடிக்க திருமாலுக்குப் பெரும் வரம் அளித்தவர் விநாயகமூர்த்தி.

மகா விஷ்ணுவுக்கு வரம் அளிக்க ஆனைமுகன் அங்கே தோன்றியதால் அங்கே அவருக்கு விஷ்ணு விநாயகர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

25. வரமன கணேசர்

இரணியன் தம்பி இரணியாக்ஷனுடைய மகன் விரோசனன் என்பவன் சூரிய பகவானைக் குறித்துப் பெருந்தவம் செய்தான். சூரியன் அவனுக்கு ஒரு பொன்

மகுடத்தைக் கொடுத்து அதைத் தலைமீட்டி மகுடக் கொண்
டால் முவுலகுக்கும் அதிபதியாகலாம் என்றும், இறப்பு
என்பதே ஏற்படாது என்றும் வரம் கொடுத்தார். கிரசில்
பொன்முடி இல்லாத நேரத்தில், பிரசுரமும் தாமாவது
பட்டுவிடுமானால் அவன் தலை சுக்கல் சுக்கலாய்ப் போய்
விடும் என்றும் எச்சரித்திருந்தார்.

இறவா வரம் பெற்று விட்டதால், கொஞ்சமும் பய
மின்றி அனைவரையும் அடக்கி ஒடுக்கி அக்ரமங்கள் பல
செய்து வந்தான் விரோசனன். அவன் கொட்டத்தை
யொடுக்க, தேவர்கள் திருமாலிடம் முறையிட்டனர்.

திருமால் ஒரு மோகினியாக வடிவெடுத்து, அவனுக்
குள் மோகத் தீயை முட்டினார். அந்த மோகினியுடன்
ஆனந்தமாக இருக்க ஆசை கொண்டு, அவள் பின்னா
லேயே திரிந்தான் விரோசனன்.

“எனக்கு ஒரு கொள்கை இருக்கிறது. ஓர் ஆடவன்
எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்து, தூய்மையான
பிறகே நான் அவனோடு சேர்ந்து சுகம்! காண்பேன்!” என்
றான் மோகினி.

மோகவெறியில் தான் செய்வது இன்னது என்று
கொஞ்சமும் யோசியாமல் விரோசனன், மணிமுடியைக்
கழற்றிக் கீழே வைத்துவிட்டு எண்ணெய் ஸ்நானத்துக்குத்
தயாரானான். அப்போது மோகினி தானே எண்ணெய்
தேய்ப்பவள் போல், ஆசையோடு முன் வந்தாள். ஒரு கை
யில் எண்ணெயை ஊற்றிக் கொண்டாள். அதை அவன்
மண்டையில் கொட்டித் தேய்ப்பவள் போல், மறு கையால்
அவன் தலை முடியைப் பிடித்தாள். அவ்வளவுதான்
அவன் தலை நூறு சுக்கலாகப் பிளந்து சிதறியது.

இவ்வாறு திருமால் மோகினியாக வந்து அசுரனை
அழித்த பின்னர், அவன் மகன் மாவலி பட்டத்துக்கு வந்

தான். அவன் செங்கோலாட்சி முறையைத் தவறாமல் நடத்தி வந்தான். தான் தருமங்கள் செய்தான்.

மாவலியின் குலகுரு சுக்ராச்சாரியார். ஒரு நாள் மாவலி தன் குருவைக் கேட்டான்: “தேவேந்திரன் மட்டும் சகல போகங்களுக்கும் உரியவனாக இருப்பது ஏன்?”

குரு கூறினார்: “இந்திரன் நூறு அசுவமேத யாகங்கள் புரிந்திருக்கிறான். அதனால்தான் அவனுக்கு இந்திர போகம்!”

தானும் நூறு அசுவமேத யாகங்கள் செய்து விட்டால் தானும் இந்திரனைப் போல சகல போக சௌபாக்கியங்களை அனுபவிக்கலாம் இல்லையா? என்று எண்ணி யாகத்தைத் தொடங்கினான். தொண்ணூற்றொன்பது யாகங்கள் முடிந்தன. கடைசி யாகம் ஒன்றுதான் முடிய வேண்டும்.

அதற்குள் தேவேந்திரனும் தேவர்களும் முனிவர்களும் கறிகலங்கிப் போனார்கள். ஓர் அசுரனுக்கு இந்திரனுக்குப் போட்டியாக இந்திரபோகம் வாய்த்து விட்டால் உலகத்தில் என்னவெல்லாம் அக்ரமங்கள் நடக்காது? என எண்ணிக் கவலையுற்றனர்.

யாவரும் ஓடித் திருமாலிடம் முறையிட்டனர். திருமால் காசிப முனிவரின் மனைவி அதிதியின் தவப் பயனாக அவன் வயிற்றில் பாலகனாக, குள்ள உருவம் கொண்ட வாமனனாக அவதாரம் செய்தார்.

வாமனர் தம் தந்தையான காசிப முனிவரிடம் ஒருநாள் “மாவலி நூறாவது யாகத்தையும் முடித்து இந்திர போகத்தை அடைந்து விடுவானே. அதைத் தடுப்பது எப்படி!” என்று கேட்டார்.

“அதைத் தடுப்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. விநாயகப் பெருமானின் திருவருள் இருந்தால் தான், தடுக்க முடியும். அவரது அருளைப் பெற சடாஷுர மந்திரத்தை ஜபிக்க வேண்டும்” என்றார் காசிப முனிவர்

அந்தச் சடாஷூர மந்திரத்தைத் தன் புத்திரனுக்கு ஓதினார். அந்த மந்திரத்தை வாமனர் ஜபித்து விநாயகரின் தரிசனம் பெற்றார். அவர் அருளால் பல வரங்களையும் பெற்றார்.

மாவலிச் சக்கரவர்த்தி யாகம் செய்யும் இடத்துக்கு விரைந்தார் வாமனர். அவரைக் கண்டதும், மாவலி அவரை வரவேற்று என்ன வேண்டும் என்று கேட்டான்.

“மன்னர் மன்னா! நீ செய்யும் மாபெரும் தவத்தைக் கண்டு மகிழ்கிறேன். நானும் தவம் செய்ய விரும்புகிறேன். அதற்காக எனக்கு முன்றடி நிலம் தேவை!” என்றார் குறு முனி வாமனர்.

“மூன்று அடி நிலம்தானே!” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டுவிட்டு அதைத் தரத் தயாரானான் மாவலி. கமண்டலத்திலிருந்து நீர் வார்த்துத் தானம் தர முன் வந்தான். அப்போது சுக்ராச்சாரியார் அவனை எச்சரித்தார்.

“மாவலி! உன்னிடம் மூன்றடி மண் கேட்பவன் சாதாரண மனிதன் அல்லன். மகாவிஷ்ணுவே குள்ளமான முனிவராக உன்னிடம் தானம் கேட்க வந்திருக்கிறார். கொடுத்து விடாதே!”

குருவின் எச்சரிக்கையை மாவலி பொருட்படுத்தவில்லை. ஆனால் குருவோ கமண்டலத்திலிருந்து நீர் வரும் வழியை அடைக்க சூட்சும வடிவம் தாங்கி உள்ளேயிருந்தார். வாமனர் அதை அறிந்து கொண்டார். குச்சியை எடுத்து, துவார அடைப்பைக் குத்தினார். அதனால் சுக்ராச்சாரியாருக்கு ஒரு கண் குருடாகியது.

“இதுவரை என்னிடம் யாசகம் கேட்டவர் எவருக்கும் நான் இல்லை என்று சொன்னது இல்லை! இன்றுமும் மூர்த்திகளில் ஒருவரான திருமாலே என்னிடம் மூன்றடி நிலம் பிச்சையாகக் கேட்டு நிற்கிறார் என்றால் கொடுத்த வாக்கை மீறி நடப்பது நியாயமாகாது இதனால், என்ன

துன்பம் வந்தாலும் இன்பமாகவே ஏற்பேன்'' என்று மாவலிச் சக்கரவர்த்தி, தாரை வார்த்துத் தானம் கொடுக்கத் தயார் ஆனான்.

உடனே குறுமுனி வாமனனின் உருவம், பேருருவமாக, (விசுவரூபம்) வளர்ந்தது. ஒரு காலால் பூவுலகம் முழுவதையும் ஓர் அடியாகவும் மற்றொரு காலால் வான மண்டலம் முழுமையையும் ஓர் அடியாகவும் அளந்து விட்டு மூன்றாவது அடிக்கு நிலம் எங்கே என்று கேட்டார்.

மாவலி தன் சிரசைக் காட்டினான். வாமனர் அவன் தலையின் மீது பாதத்தை வைத்து, அப்படியே பாதாள லோகத்திற்குத் தள்ளி விட்டார். அதனால் விநாயகப் பெருமான் வாமன கணேசர் என அழைக்கப்படுகிறார்.

26. வன்னி இலையை விநாயகர் வீரும்பியது ஏன்?

ஒரு சமயம் கயிலாயத்தில் பார்வதியும் பரம சிவனும் இன்பமாக உரையாடிக் கொண்டிருந்த போது, மூத்த குமாரன் கணபதியைப் பற்றிய ஒரு விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்பிக் கேட்டாள் பார்வதி.

“வன்னி இலையில் நம் கணபதிக்கு அப்படி என்ன பெரு விருப்பம்?” என்று வினவினாள் பார்வதி.

அதைப்பற்றி விளக்கமாகக் கூறத் தொடங்கினார் சிவ பெருமான்.

பீரியவரதன் என்ற அரசனுக்கு இரண்டு மனைவிகள். ஒருத்தி கீர்த்தி: மற்றொருத்தி பிரபை. இளையவன்

பிரபையிடத்தில் அரசனுக்குத் தனி மோகம். பெரிய வளுக்கு அது தெரிந்தும், கணவனிடம் பிரியமாகவே இருந்தாள்.

பிரபைக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் பெயர் பத்மநாபன். அவன் வளர்ந்து பெரியவனாகி, பாஞ்சாலன் என்ற மன்னனின் மகளை மணந்து கொண்டான். மன்னன் தன்னிடம் அதிக ஆசையுடனிருப்பதும், தனக்கு மகன் பிறந்து, அவன் மற்றொரு மன்னனின் மகளை மணந்ததும் பிரபைக்கு மிகவும் பெருமையாக இருந்தது. கீர்த்தியை அவள் துச்சமாக எண்ணி, கேவலப்படுத்தினாள்.

ஒருமுறை தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்ய நினைத்து அவள் சென்றபோது, மன்னன் பிரபையுடன் குலவிக் கொண்டிருந்தான். மூத்தவன் அங்கே வந்ததும் அவள் சீறி விழுந்தாள். கணவன் எதிரிலேயே அவளைக் காலால் எட்டி உதைத்தாள்.

இளையவள் உதைத்த அவமானம், கணவன் அதைக் கண்டும் காணாதவன் போலிருந்ததால் வேதனை அவளை வாட்டி எடுத்தன. உயிரை மாய்த்துக் கொள்வது என்ற முடிவில் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினாள். அவள் போகும் வழியில், ஒரு புரோகிதன் யாசகம் கேட்டு அவள் எதிரே வந்தான்.

கண்ணீரும் கம்பலையுமாக அவள் காட்சியளித்ததைக் கண்டு, அவள் உள்ளத் துயரை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டான். பரிவோடு அவளை விசாரித்து உண்மையை அறிந்து கொண்டான்.

“அம்மா! இனியும் நீ வருந்த வேண்டாம். விநாயகனைப் பக்தியுடன் வழிபட்டு வந்தால் உன் வினைகள் எல்லாம் விலகிவிடும்” என்று கூறி கணேச மந்திரத்தையும் உபதேசித்தான்.

கீர்த்தி உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் எண்ணத்தை விலக்கி விட்டாள். மந்தார மரத்தினடியில் கோயில் கொண்டிருந்த கணேசமூர்த்திக்கு, அறுகம்புல் முதலான பூஜைப் பொருள்களைக் கொண்டு அர்ச்சித்து வழிபட்டு வந்தாள்.

அவளுடைய பணிப் பெண்கள் தினமும் அறுகம்புல்லைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். ஒரு நாள் எங்கு தேடியும் அவர்களுக்கு அறுகம்புல் கிடைக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக வன்னி இலைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

கீர்த்தி மனவருத்தத்தோடு, வன்னி இலைகளையே அறுகம்புற்களாக எண்ணி விநாயகப் பெருமானுக்கு அர்ச்சனை செய்து வழிபட்டாள். என்றாலும் அவளுக்கு மனநிறைவு ஏற்படவில்லை. கவலையுடன் அன்று முழுதும் ஏதும் உண்ணாமல் பட்டினி கிடந்தாள்.

அன்றிரவெல்லாம் அவளுக்கு உறக்கமே வரவில்லை. பின்னர் விடியற் காலைப் போதில் அவளையும் அறியாமல் உறங்கி விட்டாள். அப்போது அவளுக்கு ஒரு கனவு தோன்றியது. அந்தக் கனவிலே விநாயகப் பெருமான் காட்சி கொடுத்தார்.

“மகளே! நீ கவலைப் படாதே. அறுகம்புல் கிடைக்காத காரணத்தால் நீ வன்னி இலையைப் பயபக்தியோடு எனக்கு அர்ச்சித்ததை நான் பரம திருப்தியோடு ஏற்றுக் கொண்டேன். அந்த வன்னி இலைகளை நான் என் திருமுடியில் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதைப் பார். இப்போது மகிழ்ச்சி தானே!” என்று கேட்டுவிட்டு, அவள் கணவன் அவளிடம் மிகவும் அன்புடன் இருக்கவும், ஓராண்டுக்குள் அழகிய ஓர் ஆண் மகவு அவர்களுக்குப் பிறக்கவும், அவளைக் கேவலப்படுத்திய இளையவனுக்குத் தீராத நோய்கள் ஏற்படவும் வரம் தந்தார்.

“உன் மகனுக்குக் கிப்பிரப் பிரசாதன் என்று பெயர் குட்டு. அவனது நான்காம் பிராயத்தில் இளையவன் அவனுக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொல்லத் துணிவான்’ என்றாலும் கிருச்சமத முனிவரின் உதவியால் அவன் உயிர் பிழைப்பான்!” என்று அருளிவிட்டு மறைந்தார் கணபதி.

அவ்வாறே யாவும் நடந்தன. கிருச்சமதர் கிப்பிரப் பிரசாதன் விஷம் நீங்கிப் புத்துயிர் பெறுமாறு செய்தார்.

“பெண்ணே! நீ விநாயகப் பெருமானை வன்னிப் பத்திரத்தால் பூஜை செய்தாயே...அதன் பலனால் உன் மகன் விஷம் நீங்கி உயிர் பெற்றெழுவான். நீ அந்தப் பூஜா பலனை உன் புத்திரன் கையிலே தத்தம் செய்து கொடு” என்றார் முனிவர்.

அவள் அவ்வாறே செய்ய, அவன் மகன் தூக்கம் கலைந்து எழுந்தவனைப் போல் விழித்தெழுந்து முனிவரையும் அன்னையையும் வணங்கினான்.

தான் அர்ச்சித்த வன்னி பத்திரத்தின் மகிமையை மேலும் அறிந்து கொள்ள விரும்பினாள் கிர்த்தி. முனிவர் அதை அவளுக்கு விளக்குவதற்கு முன்பு, “வன்னி பத்திரத்தின் மகிமையை நாரதர் இந்திரனுக்குக் கூறியிருக்கிறார். அதனை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

27. வன்னி பத்திரத்தின் மகிமை

நந்தி கோத்திரர் என்ற முனிவரின் புதல்வர் அவுரவர். அவர் மனைவி சுமேதை. அவர்களுக்குச் சமி என்று ஒரு மகள் இருந்தாள்.

சமி, தக்க பருவம் அடைவதற்கு முன்பாகவே, தவுமிய முனிவரின் மகனான மந்தாரன் என்பவனுக்கு மணம் செய்து வைத்தார்கள். அதுவரை அவன் சௌனக முனிவரின் ஆசிரமத்தில் அவருக்குப் பணிவிடை செய்து கொண்டிருந்தான். சமி தன் பெற்றோரிடமிருந்தான்.

ஒரு நாள் மந்தாரன் மனைவியைப் பார்க்க வந்தான். அப்போது அவள் பருவமடைந்த பாவையாக இருந்தாள். ஆகவே மகிழ்ச்சியோடு அவளை அழைத்துக் கொண்டு தன் பெற்றோரை நாடி வந்து கொண்டிருந்தான்.

வழியிலே புருசுண்டி முனிவர் எதிரே வந்தார். அவர் விநாயகரைப் போன்று துதிக்கையும் பெரிய தொந்தியும் கொண்டவராக இருக்கவே, அவரைப் பார்த்து இளம் தம்பதி இருவரும் நகைத்து விட்டார்கள். அதனால் சோப மடைந்த புருசுண்டி முனிவர், “கொஞ்சமும் மரியாதையில்லாமல் என்னைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்த நீங்கள்? எந்த உயிருக்கும் உதவாத உணர்ச்சியற்ற மரங்களாக மாறுவீர்!” என்று சாபம் கொடுத்து விட்டார்.

அவர்கள் இருவரும் அழுது புலம்பி, சாப விமோசனந வேண்டினார்கள். முனிவர் மனம் இரங்கினார்.

“மரங்களான உங்கள் நிழலில் தும்பிக்கையும் தொந்தியும் கொண்ட விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருள்வார். அதனால் நீங்கள் மரங்களாகவே அவருடைய அன்புக்கும் பக்தருடைய மதிப்புக்கும் உரியவர்கள் ஆவீர்கள். கணபதியின் கருணையால் மரங்களாகவே முக்தியடைவீர்கள்” என்று அருள்புரிந்தார் முனிவர்.

உடனே மந்தாரன், மந்தார மரமாகி விட்டான் சமி வன்னி மரமானான்.

மந்தாரனின் குரு சௌனக முனிவர் தம் ஞான திருவடியால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையை உணர்ந்து

கொண்டார். அவர் மனம் வேதனைப்பட்டது. அவர் களுக்கு நற்கதி வாய்க்க வேண்டுமே என்று ஆலோசித்தார்.

சவுனக முனிவர் தம் சீடன் மந்தாரனுக்காகவும் அவுனக முனிவர் தம் புத்திரி சமிக்காகவும் விநாயகப் பெருமானை நோக்கிப் பன்னிரண்டு ஆண்டு தவம் இருந்தார்கள். விநாயகர் அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தார்.

“முனிவர்களே! அவர்கள் மரங்களாகவே சிறப்படைவதற்காக நான் அம் மரங்களின் நிழலில் வாசம் செய்வேன் அங்கு வந்து என்னை வழிபடுவோர் மிகுந்த பலனை அடைவார்கள்” என்று வரமளித்தார்.

அது முதல், விநாயகப் பெருமானுக்கு அறுகம்புல் லோடு, மந்தாரை, வன்னி மரங்களும் அவற்றின் இலைகளும் விருப்பமானவை ஆயின.

28. ஏரம்ப விநாயகர்

பிரம்மா, ஒரு சமயம் சிவபெருமானைக் குறித்து ஒரு யாகம் செய்ய விரும்பினார். அந்த யாகத்திற்குத் தம் மனைவியருள் காயத்ரியை மட்டும் அழைத்துச் சென்றார். சாவித்திரி எனும் சரஸ்வதியை அவர் அழைத்துப் போகவில்லை.

அதை அறிந்ததும் சரஸ்வதிக்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. வேகமாக வேள்விச் சாலைக்கு வந்தாள். அங்கு வந்திருந்த தேவர்கள் அனைவரையும் பார்த்து, “என்னை அழைக்காமல் யாகம் நடத்தும் என்கணவரின் அக்ரமத்துக்கு நீங்களும் உடந்தையாயிருந்தீர்

கள் அல்லவா? நீங்கள் யாவரும் தண்ணீராக மாறி, வெள்ளமாகப் பெருகக் கடவீர்கள்!” என்று சபித்து விட்டாள்.

உடனே அவர்கள் தண்ணீர் வெள்ளமாகி, அந்த யாக சாலையையே அழித்து விட்டார்கள்.

யாகத்துக்கு வந்திருந்த திருமாலும் தண்ணீராகி விட்டார். சேதியறிந்து மகாலட்சுமியும் மற்ற தேவதைகளும் ஓடிவந்து பிரம்மாவின் அநீதியினைக் கண்டித்தார்கள். தங்கள் கணவன்மார்கள் சாப விமோசனம் பெறுவதற்கு வழி என்ன என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டார்கள்.

பிரம்மா, சிவபெருமானை எண்ணித் துதித்தார். சிவபெருமான் காட்சியளித்து “நீ முழு முதற் கடவுளான விநாயகப் பெருமானை முதலில் துதிக்காமலேயே யாகத்தைத் தொடங்கி விட்டாய். அதனால் வந்த விளைவுதான் இது!” என்று கூறி, “இனியாவது பக்திப் பெருக்குடன் விநாயகரைத் தொழுது, வெள்ளப் பெருக்காக இருக்கும் திருமால் முதலான தேவர்கள் சாப விமோசனத்துக்கு அவரிடம் வரம் கேள்!” என்று கூறிவிட்டு மறைந்தார்.

உடனே பிரம்மா, திருமாலின் தேவியார் முதலான தேவ மாதர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய், கர்நாடக தேசத்தில் மந்தார மரத்தடியில் மகாவிஷ்ணுவால் பூஜிக்கப் பட்ட வக்கிரதுண்ட விநாயகரைப் பூஜிக்கத் தொடங்கினார். நீண்ட காலமாகப் பூஜை தொடர்ந்தது. ஒருநாள், “வன்னி பத்திரத்தைக் கொண்டு கணேச மூர்த்தியைப் பூஜை செய்க!” என்று ஓர் அசுரரி கேட்டது. அதன் பின்னர் அனைவரும் வன்னி பத்திரத்தை அர்ச்சனைப் பொருளாகக் கொண்டார்கள். விநாயகர் காட்சியளித்து, திருமால், தேவர்கள் அனைவருக்கும் சுய உருவத்தை அளித்தார்.

சாப விமோசனம் பெற்ற தேவர்கள் அனைவரும், கணேச மூர்த்தியின் கருணா கடாட்சத்தைப் போற்றி வேறு ஒரு மந்தார மரத்தடியில் அவர் உருவைப் பிரதிஷ்டை செய்து, வன்னி பத்திரத்தால் அர்ச்சித்து வழிபட்டு வந்தார்கள். அவர்கள் பிரதிஷ்டை செய்த கணேசருக்கு ஏரம்ப விநாயகர் என்று பெயர் வழங்கினார்கள்.

பிரம்மா பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் விநாயகரை நோக்கித் தவமியற்றி விநாயகர் அருள் பெற்றுச் சரஸ்வதி தேவியின் மனத்தைச் சாந்தப் படுத்தி, மீண்டும் சரஸ்வதியோடு சேர்ந்து யாகத்தைத் தொடங்கி, மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

29. வீரவாள் விநாயகர்

கிருதவீரியன் என்பவன் பிதிர் தேவனின் மகன். கிருதவீரியனின் மனைவி சுகந்தை. மாசி மாதத்துக் கிருஷ்ணபட்சத்தில் அங்காரக சதுர்த்தியன்று கிருதவீரியன் விநாயக விரதத்தை ஆரம்பித்து வெற்றிகரமாக முடித்ததன் பலனாக அவர்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் பெயர் கார்த்தவீரியன்.

அழகே உருவாய் அமைந்த அந்தக்குழந்தை கைகளும் கால்களும்பின்றி ஊனமாக இருந்தது. கணவனும் மனைவியும் துயரத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தனர்.

ஒருநாள் கிருதவீரியனின் அரண்மனைக்குத் தேத்தாத் திரிய முனிவர் வந்தார். அவரை வணங்கி வரவேற்றுத் தன் குழந்தையின் குறை தீர வழியுண்டா என்று கேட்டான்.

முனிவர் குழந்தையைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தார். “இவன் மூவுலகையும் வென்று புகழ்பெறுவான்” என்று கூறி, விநாயகப் பெருமானின் ஒரெழுத்து மந்திரத்தைக் கார்த்த விரியனுக்கு உபதேசித்தார்.

தன்னைக் காட்டிற்குக் கொண்டு போகும்படியும், அங்கே, தான் கணபதியை நோக்கிக் கடுந்தவம் செய்யப் போவதாகவும் கார்த்தவிரியன் கேட்டுக் கொண்டான். காட்டில் அவன் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள், பெருந்தவமிருந்தான். ஒரு நாள் விநாயகர் பிரசன்னமரணார். அவனுக்கிருந்த அங்கக் குறைகளை நீக்கினார். அரும் வரங்கள் பல அளித்து வாழ்த்திவிட்டு மறைந்தார்.

கார்த்தவிரியன் கணபதி காட்சி கொடுத்த இடத்தில் பவளத்தால் செய்யப் பெற்ற விநாயகரைப் பிரதிஷ்டை செய்தான். அந்த மூர்த்திக்குப் பிரவாள விநாயகர் என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

அந்தப் பிரவாள விநாயகரைப் பூஜித்துத்தான், ஆதிசேஷன் தனக்குப் பூமி பாரத்தைத் தாங்கும் சக்தி வேண்டும் என்று கோரி வரம் பெற்றான். அதன் பின்னர், அந்தக் காட்டில் ஒரு நகரத்தை உண்டாக்கி, அதற்குத் தரணிதர நகரம் என்ற பெயரையும், தனக்கு வரம் தந்து ரட்சித்த விநாயக மூர்த்திக்குத் தரணி தர விநாயகர் என்ற வேறொரு பெயரையும் சூட்டினான். இராவணனும் அவ் விநாயகரைப் பூஜித்துத்தான் இலங்காதிபதியானான். பஞ்ச பாண்டவர்களும் அவ்விநாயகரைப் பூஜித்துத்தான் பாரதப் போரில் வெற்றியைப் பெற்றனர்.

30. பரசுரமர் சபதம்

கணேச பகவானின் பேரருளால் கைகளையும் காலங்களையும் பெற்ற கார்த்தவிரியன் தந்தையிடம் சென்று

அவரை வணங்கினான். மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த தந்தை, கிருதவீரியன் ஆட்சிப் பொறுப்பை மகனிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத் தவமிருந்து முக்தியடைந்தான்.

ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்ற கார்த்தவீரியன், ஜமதக்கினி முனிவரும் அவர் மனைவி ரேணுகாதேவியும் வசித்து வந்த ஆசிரமத்துக்குச் சென்று சற்று இளைப்பாற நினைத்தான்.

ரிஷியும் ரிஷிபத்தினியும் கார்த்தவீரியனையும் அவனுடைய பரிவாரங்களையும் வரவேற்று நன்கு உபசரித்தனர். காமதேனுவைத் தியானித்து, அதன் அருளைப் பெற்று அறுசுவையுடன் கூடிய பலவகையான உணவுப் பொருள்களை அவர்களுக்கு விருந்தாகப் படைத்தனர்.

கார்த்தவீரியன் அந்தப் பசுவினைத் தனக்குத் தந்து விடுமாறு முனிவரிடம் கோரினான்.

“வனத்தில் உள்ள உங்களிடம் காமதேனு இருப்பதை விட, நாட்டில் உள்ள என்னிடம் இருந்தால், நாட்டு மக்கள் ஆயிரக்கணக்கானோரின் பசியையும் பட்டினியையும் போக உதவும். அன்பு கூர்ந்து நீங்கள் எனக்குக் காமதேனுவை அளித்து விடுங்கள்” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“அரசனே! காமதேனுவை நான் யாருக்கும் அன்பளிப்பாகத் தர உரிமை பெற்றவன் அல்லன். உங்களால் அதனை வசப்படுத்திக் கொள்ள முடியுமானால், நான் தடை செய்யப் போவதுமில்லை” என்றார் ஜமதக்கினி முனிவர்.

உடனே, கார்த்தவீரியன் காமதேனுவைப் பிடித்துக் கட்டுமாறு தன் படை வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

படை வீரர்கள் அதனைப் பிடிக்க நெருங்கினார்கள். காமதேனு அவர்களுக்குக் கட்டுப்படவில்லை. நெருங்கி வந்த அத்தனை வீரர்களையும் முட்டிச் சாய்த்தது. அரச னுடைய அத்தனை சேனைகளையும் அதம் செய்துவிட்டது காமதேனு.

என்ன முயன்றும் அதனைப் பிடிக்க முடியாமல் கோப மாகத் தன் நாட்டுக்குத் திரும்பினான் கார்த்தவீரியன். இவ்வளவுக்கும் காரணம் அந்த முனிவர்தான், அவரைக் கொன்றுபோட வேண்டும் என்று கருவிக் கொண்டு போனான். காமதேனு தேவலோகம் சென்று விட்டது.

தக்கசமயம் பார்த்து படை வீரர்களோடு, திரும்பி வந்தான் கார்த்தவீரியன். அப்போது ஜமதக்கினி முனிவர் மட்டும் ஆசிரமத்தில் தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். அவருடைய புத்திர பரசுராமர் நைமிசாரண்ய வனத்துக்குச் சென்றிருந்தார்.

தவத்திலிருந்த ஜமதக்கினியைக் கார்த்தவீரியன் வாளால் வெட்டிக் கொன்றான். ரேணுகாதேவி மீது பல பாணங்களை ஏவினான். அவள் உயிருக்குப் போராடியபடி மயக்கமுற்று விழுந்தாள்.

நைமிசாரண்ய வனத்திலிருந்து பரசுராமர் திரும்பி வந்தார். தந்தை வெட்டுண்டு கிடப்பதையும், தாயாசிரமரணவாயிலை நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு துடிதுடித்துப் போனான். மகன் வரும் வரையில் உயிர் போய் விடாமல் பிடித்துக் கொண்டிருந்தவனைப் போல், ரேணுகா நடந்த விஷயங்களையெல்லாம் கூறினாள்.

“மகனே! அந்தக் கொடியவன் கார்த்த வீரியன், உன் தந்தை தவத்திலிருக்கும்போது அவரை வெட்டிக் கொன்று விட்டான். என் மீதும் இருபத்தோர் அம்புகளைப் பாய்ச்சி விட்டான் அவனை நீ பழிவாங்க வேண்டும். அவனுடைய

அரசு பரம்பரையை இருபத்தொரு தலைமுறைகள் வரை வெட்டிச் சாய்த்துவிடு. அப்போதுதான் என் ஆத்மா சாந்தியடையும். இதற்காகவே நான் உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தேன்'' என்று கூறித் தலையைச் சாய்த்து விட்டான் ரேணுகா

பரசுராமர், கார்த்தவீரியன் பரம்பரையை மட்டுமல்லாமல், மன்னன் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் மரபில் உள்ள எல்லாரையுமே வெட்டிச் சாய்ப்பதாக வஞ்சினம் கூறிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டான். சிவபெருமானை வேண்டித் தன் சபதம் நிறைவேற அருள்புரியுமாறு கோரினான். அவர், ''விநாயகனே உனக்கு வேண்டும் வரங்களைத் தருவார். நீ பயபக்தியோடு விநாயகப் பெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்து, வரம் பெற்று வெற்றியடைக!'' என்று வாழ்த்தி மறைந்தார்.

'பரசுராமர் மயூரம் என்னும் தலத்தையடைந்து, அங்கு கோயில் கொண்டிருந்த விநாயகப் பெருமானுக்குப் பூஜை புனஸ்காரங்கள் எல்லாம் முறைப்படி செய்து தவமிருந்தார் முடிவில், தும்பிக்கையான் தோன்றி, பரசுராமருக்குப் பரசு என்ற ஆயுதத்தையும் வலிமையையும் வரத்தையும் கொடுத்து, வாழ்த்திவிட்டு மறைந்தார்.

பின்னர், பரசுராமர் தம் முதல் வைரியான கார்த்தவீரியனைக் கொன்றார். மற்ற அரச குலத்தவரையும் பூண்டோடு அழித்துவிடப் புறப்பட்டார்.

31. குட்டுப்பட்ட வீள்ளையார்

இலங்காதிபதி இராவணன் ஒரு முறை, கயிலாயபதியைக் குறித்துக் கடுந்தவம் இருந்தான். சிவபெருமான் காட்சியளித்தார்.

“எல்லா உலகங்களும் அழிந்து போனாலும் இலங்கா புரி என்றும் அழியாமல் இருக்க வேண்டும்” என்ற ஒரு வரத்தைக் கேட்டான் இராவணன்.

சிவபெருமான் ஒரு சிவலிங்கத்தை அவனிடம் தந்து, இதனைக் கொண்டு போய் இலங்காபுரியில் பிரதிஷ்டை செய்து வணங்கி வந்தால் உன் எண்ணம் வெற்றியடையும். ஆனால் இதை நீ எடுத்துச் செல்லும்போது, நடந்தே செல்ல வேண்டும். இதை உன் கையிலேயே வைத்திருக்க வேண்டும். பூமியில் எங்கும் வைக்கவே கூடாது. மீறினால் லிங்கமும் உன் கைக்குக் கிடைக்காது. உன் கோரிக்கையும் நிறைவேறாது” என்று எச்சரிக்கையுடன் கூடிய அருளைப் பொழிந்து விட்டு மறைந்தார் சிவபிரான்.

இராவணன் மகிழ்ச்சியோடு இலங்கையை நோக்கி நடந்தான். அவன் கையிலே சிவனார் கொடுத்த சிவ லிங்கம் இருந்தது.

அந்த விஷயம் கேள்விப்பட்டுத் தேவேந்திரன் பதைத்துப் போனான். லிங்கத்தைக் கொண்டு போய் இலங்கையில் வைத்து வணங்கத் தொடங்கி விட்டால், இராவணனும் இலங்கையும் அழியா நிலையை அடைந்து விடுவார்கள். அதனால் அமரர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் ஆபத்து வந்துவிடும் என்று பயந்தான். தேவர்களை எல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு கயிலை மலையை அடைந்து, விநாயகர் திருவடிகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“விக்கேஸ்வரா! இராவணன் நீண்ட ஆயுளும் பலமும் பெற்று விட்டால் தேவர்களை அழித்து விடுவான். ஆகவே அவன் கையில் கொண்டு செல்லும் விக்கிரகத்தைப் பூமியில் வைக்கும்படி ஏதாவது ஒரு வழியைத் தாங்கள் தான் உண்டாக்க வேண்டும்” என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான்.

“தேவர் குலத்துக்குத் தீங்கு நேராதபடி நான் பாது காக்கிறேன்” என்று உறுதியளித்தார் விநாயகர். உடனே அவர் வருணனை அழைத்தார்.

“வருணா! நீ விரைந்து சென்று, தன் நகருக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கும் இராவணன் வயிற்றிலே நீரை நிரப்பி, உபாதை செய்க!” என்றார். வருணன் உடனே ஓடி, இராவணன் வயிறு முட்டும் அளவுக்கு நீரைக் குடிக்கும்படிச் செய்துவிட்டான்.

வயிறு நிறைய நீர் முட்டிக் கொண்டு நின்றதால், இராவணனுக்கு வயிற்றில் ஜல உபாதையானது. கையிலே சிவலிங்கம் இருந்தது. அதைக் கீழே வைக்கக் கூடாதே என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது விநாயகர் ஒரு பிராமணச் சிறுவன் வடிவத்தில் அவன் எதிரே வந்தார். இராவணன் அந்தச் சிறுவனை அழைத்துத் தான் நீர்க்குழித்து விட்டுத் திரும்பி வரும் வரை, விக்கிரகத்தைக் கீழே வைக்காமல் கையிலேயே வைத்திருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டான்.

“சரி, ஆனால் நான் நீண்ட நேரம் லிங்கத்தைக் கையிலே வைத்திருக்க முடியுமா? என் கை வலிக்குமே? அப்படி நேர்ந்தால் நான் உம்மை மூன்று முறை கூவியழைப்பேன். வந்து வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தரையில் வைத்து விட்டுப் போய் விடுவேன்” என்றான் அந்தச் சிறுவன்.

“சீக்கிரமே வந்து விடுகிறேன்” என்று சொல்லி விட்டு உபாதையைக் கழிக்க சிவலிங்கத்தைச் சிறுவனிடம் அவசரமாகக் கொடுத்துவிட்டு வேகமாக ஓடினான் இராவணன்.

அவன் அங்கிருந்து சென்றவுடனேயே சிறுவன் மூன்று முறை கூப்பிட்டு விட்டான். இராவணன் திரும்பி வருவ

தற்கு முன்பே சிவலிங்கத்தைத் தரையில் வைத்து விட்டான்.

வேகமாகத் திரும்பி வந்த இராவணன் லிங்கம் பூமியில் எவக்கப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்துப் பொறுக்க முடியாத கோபத்துக்கு ஆளானான். அதைக் கையில் எடுக்கத் தூக்கினான், முடியவில்லை. லிங்கத்தின் அடிப்பாகம் பூமியில் புதையுண்டு கெட்டியாகி விட்டதைப் போல் தோன்றியது. தீவிரமாக முயன்று பார்த்தான். அதை இரு கைகளாலும் பிடித்து இழுத்தான். அப்போது அது பசுவின் காது போல் வளைந்து நெளிந்ததே தவிர எடுக்க முடியவில்லை. ஆகவே அந்த தலத்திற்குக் கோகர்ணம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. (கோ என்றால் பசு கர்ணம் என்றால் காது.) அதற்கு விநாயகலிங்கம் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டுள்ளது.

எவ்வளவு முயன்றும் லிங்கத்தை எடுக்க முடியாது போகவே, இராவணன் கோபம் கொண்டு அந்தப் பிராமணச் சிறுவன் தலையில் ஒங்கிக்குட்டினான். உடனே விநாயகர் தம் சுய உருவங்கொண்டு, துதிக்கையால் இராவணனைப் பற்றி வானத்தில் தூக்கி எறிந்தார். கீழே விழுந்ததும் பாதாளத்தில் அழுந்துவதுபோல அழுத்தி மிதித்தார். இராவணன் வலி தாங்க முடியாமல் கதறினான்.

“விநாயகப் பெருமானே! தாங்கள் யார் என்று தெரியாமல் தலையில் குட்டி விட்டேன். மன்னித்து விடுங்கள். எனக்கு உயிர்ப் பிச்சை தாருங்கள்” என்று மன்றாடினான்.

கணேசர் அவனை மன்னித்து விட்டார். இராவணன் அவர் திருவடிகளில் விழுந்து, போற்றித் துதித்தான்.

“இராவணா! என் தலையில் குட்டியதைப் போலவே, உன் தலையில் நீயே குட்டிக் கொள்” என்றார் விநாயகர்.

இராவணன் தன் தலையில் ஓங்கிக் குட்டிக் கொண்டான். இரத்தம் கொட்டியது. அவன் வலியைப் போக்கி வாழ்த்தி வரம் அளித்தார் விநாயகர்.

“இன்று முதல் என்னைக் கண்டதும் யாராவது தங்கள் தலையில் குட்டிக் கொள்வார்களானால், அவர்களுடைய வினைகளைத் தீர்ப்பேன்” என்று கூறி விட்டு மறைந்தார் விநாயகர்.

32. காகமான கணபதி

சூரபத்மன் என்ற அசுரன். சிவபெருமானைத் துதித்து நிறைய வரங்களைப் பெற்று, உலகங்களையெல்லாம் வென்று ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவனுக்குப் பயந்தோடிய தேவேந்திரன் தன் மனைவியோடு பூலோகத்திற்கு வந்து சீர்காழித் தலத்தில் சிவபெருமானை பூஜித்து வந்தான்.

பூஜைக்குரிய பூக்களுக்காக ஒரு நந்தவனத்தை அமைத்துக் கொண்டான். அந்தப் பூக்களை அன்றாடம் கொய்து சென்று சிவபெருமான் திருவடிகளில் அர்ச்சித்து வந்தான்.

பொல்லாத சூரபத்மன், மேகங்களை அழைத்து மழையே பெய்யக் கூடாது என்று கூறி விட்டான். எனவே நந்தவனம் வறண்டு போனது. இந்திரன் பூஜைக்குப் பூக்கள் இல்லாமல் வருந்தினான்.

அப்போது நாரத முனிவர் அங்கு வந்தார். இந்திரன் அவரிடம் முறையிட்டுப் புலம்பினான். நாரதர் அவனுக்கு ஓர் உபாயம் உரைத்தார்.

“இந்திரா! முன்பொரு சமயம் சிவபெருமான் காவேரி நதியை அகத்தியருக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். அகத்திய மாமுனிவர் காவேரியைத் தம் கமண்டலத்தில் அடக்கி வைத்திருக்கிறார். அவருடைய கமண்டலத்தை விட்டு அந்த நதி பாய்ந்து வருமானால் உன் நந்தவனம் செழிக்கும். அதற்கு நீ மூலாதாரமான விநாயகரைப் பூஜித்து அவர் அருளைப் பெற்று, குறை தீர்ந்து மகிழ்வாயாக!” என்று கூறிவிட்டு நாரதர் சென்றார்.

இந்திரன் விநாயகரை மனமுருக வேண்டினான். விநாயகப் பெருமான் பிரசன்னமானார். இந்திரனின் குறையைத் தீர்ப்பதாகக் கூறி, ஒரு காக்கையின் வடிவ மெடுத்துப் பறந்து சென்று அகத்தியர் கமண்டலத்தின் மீது அமர்ந்தார்.

காகத்தை ஒட்ட அகத்தியர் கையை ஒங்கினார். காகம் எம்பி ஓடியது. அப்போது கமண்டலம் கனிழ்ந்தது. அடை பட்டிருந்த காவேரி ஓடியது.

அதே சமயம், காகம் ஒரு பிராமணச் சிறுவனாக வடிவம் மாறியது. அந்தச் சிறுவனைப் பிடிக்கத் தாவி ஓடினார் முனிவர். சிறுவன் அவர் கைக்குக் கிடைக்க வில்லை. வேகமாக ஓடினார்.

பிடிபட்டால் அவன் தலையில் குட்ட வேண்டும் என்று கையை உயர்த்திக்கொண்டே ஓடினார். பிடிபடுவான் போல் தோன்றியது. நெருங்கினால் வேகமாக ஓடினான்.

ஓடி ஓடிச் சோர்ந்து போனார் அகத்தியர். அப்போது விநாயகர் தம் உண்மை வடிவம் எடுத்து அவர்முன் புன்னகையோடு நின்றார்.

அகத்தியர் கரங்களைக் கூப்பிக்கொண்டு அவர் திருவடியில் வீழ்ந்து தொழுதார். யார் என்று அறிந்து கொள்ளாமல் குட்டுவதற்கு ஓங்கிய தம் கையினால் தம்

தலைமிலேயே குருதி வழியுமளவுக்கு ஒங்கிக் குட்டிக் கொண்டார்.

“முனிவரே! நான் இந்திரனின் நந்தவனத்துக்கு நீர்வேண்டும் என்பதற்காகக் காவிரியை உம் கமண்டலத்திலிருந்து வெளிப்படச் செய்தேன்” என்றார் விநாயகர்.

“ஐயனே! நான் பொதிகைமலைக்குச் செல்கிறேன். சிவபெருமானுக்கு அபிஷேகம் செய்ய என் கமண்டலத்தில் கொஞ்சங்கூட நீர் இல்லையே!” என்று வருத்தத்தோடு கூறினார் அகத்தியர்.

“வருந்தாதீர்!” என்று கூறிவிட்டுப் பாய்ந்து செல்லும் காவிரி நீரைக் கையால் அள்ளி எடுத்து அகத்தியரின் கமண்டலத்தில் நிறைத்துக் கொடுத்தார். அகத்தியர் விநாயகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து போற்றி, வரம் பல பெற்றுப் பொதிகை மலை நோக்கி நடந்தார்.

33. விநாயகரின் திருநாமங்கள்

ஒரு சமயம் யுகப் பிரளயம் நடந்தபோது, பிரம்மா தம் மனத்திலிருந்து ஏழு மானஸ புத்திரர்களைப் படைத்தார். அந்த எழுவருள் ஒருவர் காசிப முனிவர்.

பிரம்மா, தம்புத்திரர் காசிப முனிவருக்கு விநாயகரைக் குறித்த ஒரெழுத்து மந்திரத்தை உபதேசித்து, “கணேசரை நோக்கித் தவமிருந்து அவர் கடாட்சத்தைப் பெற்று சகலவிதமான ஆத்மாக்களையும் (ஜீவராசிகளையும்) ஜடப் பொருள்களையும் படைப்பாயாக!” என்று வாழ்த்தியனுப்பினார்.

காசிப முனிவர், விநாயக மூர்த்தியைக் குறித்து ஆயிரம் தேவ ஆண்டுகாலம் தவமிருந்து அவரது தரிசனத்தைப் பெற்றார்.

“பெருமானே! சகலவித ஜீவராசிகளையும் ஜடப் பொருள்களையும் சிருஷ்டிக்கும் ஆற்றலைத் தந்தருளி, கசியபந்தர் என்ற பெயரோடு தாங்கள் எனக்குப் புத்திர ராக வந்து பிறக்கவும் வேண்டும்!” என்று வரம் வேண்டினார் காசிபர். விநாயகர் அவ்வாறே அருள் புரிந்தார்.

காசிப முனிவர் தம் பதினான்கு பத்தினிமார்களோடு இன்புற்று வாழ்ந்து, அவர்கள் மூலம் படைப்புத் தொழிலை நிறைவேற்றினார். தேவர், கந்தர்வர், சாரணர் முதலான ஜீவாத்மாக்களும் ஈ, ஏறும்பு முதலான எண்பத்தொண்ணாயிரம் ஜீவராசிகளும் புலை, ஆறு முதலான ஜடப்பொருள்களையும் காசிபர் சிருஷ்டித்தார். யாவருக்கும் விநாயக மந்திரத்தை உபதேசித்தார் முனிவர். அவர்கள் யாவரும் பல்லாண்டுகாலம் விநாயகரைப் பூஜித்துத் தவமிருந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தார்கள்.

தேவர்கள் முதலானோர் தத்தமக்குத் தோன்றியவாறு விநாயகருக்கு வடிவம், பூஜை முறை, திருநாமம் முதலிய வற்றை வைத்துக் கொண்டார்கள். விநாயகருக்கு அவர்கள் வழங்கிய பெயர்கள் வெவ்வேறாக இருந்தன.

தேவர்கள் விநாயகரைச் சுமுகர் என்றனர் மகரிஷிகள் ஏகதந்தர் என்றனர். கந்தர்வரும், கிம்பருடரும் கபிலர் என்றனர். சாரணரும் சித்தரும் கஜானனர் என்றனர். மானிடர் இலம்போதரர் என்றனர். மிருகங்கள் வழங்கிய பெயர் விகடர். பறவைகளும் மரங்களும் விக்னராஜர் என்றும், நவக்கிரகங்கள் கபிலர் என்றும், அஷ்டதிக்குப் பாலகர்கள் தூமகேது என்றும் புண்ணிய நதிகளும் தீர்த்தங்களும் கணாத்தியட்சர் என்றும் வழங்கின.

பயிர்கள், வண்டுகள் விநாயகருக்கு வழங்கிய பெயர் பாலசந்திரர். மற்ற ஜீவராசிகள் யாவும் கஜானனர் என்றும் வழங்கினர்.

விநாயகப் பெருமான். தம்மைக் குறித்துத் தவமிருந்து வரம் வேண்டுவோர்க்கு அருள்புரிய எடுத்த அவதாரங்கள் எண்ணற்றவை. அவற்றுள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவையாகப் பன்னிரண்டு அவதாரங்களைக் கூறுவர்.

அவையாவன :

வக்கிரதுண்ட விநாயகர், சிந்தாமணி விநாயகர், கஜானனர், விக்கினராஜர், மயூரேசர், பாலசந்திரர், துரமகேது கணேசர், கணபதி, மகோற்கடர், உடுண்டி விநாயகர், வல்லப விநாயகர்.

34. பெருச்சாளி (முஷிகம்) வாகனம்

சௌபரி எனும் முனிவர் தம் துணைவி மனோரமை என்பவளோடு இமயமலைச் சாரவில் சிவபக்தர்களாக அறநெறியோடு வாழ்ந்து வந்தனர். ஒருநாள் முனிவர் நதியில் நீராடச்சென்றிருந்த சமயம், மனோரமை ஆசிரமத்தில் தனியாக இருந்தாள். அவ்வேளையில் வானவெளியில் வந்து கொண்டிருந்தான் கிரௌஞ்சன் என்னும் கந்தர்வராஜன்.

அவன் மனோரமையின் பேரழகில் மயங்கி, பூமிக்கு இறங்கி அவள் கரத்தைப் பற்றி இழுத்தான். அச்சமயம் முனிவர் ஆற்றிலிருந்து திரும்பி வந்தார். அவனைக் கண்டு வெகுண்டு, மண்ணைத் தோண்டி பூமிக்குள் மறைந்து வாழும் முஷிகமாக (பெருச்சாளியாக) மாறும்படிச் சபித்துவிட்டார்.

மோகவசத்தால் தவறு செய்துவிட்ட கிரௌஞ்சன், தடாரென முனிவரின் கால்களில் விழுந்து, மன்னித்துச் சாபவிமோசனம் தரும்படி கண்ணீர் விட்டுக் கெஞ்சினான். முனிவரும் மனமிரங்கி “பிற்சாலத்தில் விநாயகர் பராசுவ முனிவரின் ஆசிரமத்தில் அவதரிக்கும் போது, அவருக்கு நீ வாகனமாகி வர்புகழ் அடைவாய்!” என்று வாழ்த்தினார். கிரௌஞ்சன் பெருச்சாளியாக மாறினான்.

ஒருநாள் நாரதர் தேவேந்திரன் சபைக்குச் சென்றார். “இந்திரா! எகவதி நகரத்தில் அபிநந்தனன் என்ற அரசன் மாபெரும் வேள்வி நடத்துகிறான். அவன் நோக்கம் தான் இந்திர பதவியடைய வேண்டுமென்பதே. அவன் யாகம் முற்றுப் பெற்றால் உன் பதவிதான் பறிபோகும்” என்றார்.

தேவேந்திரன் கவலையுடன் தீவிரமாக யோசித்தான்.

தன் உள்ளத்தில் கால ரூபியை நினைத்தான். காலரூபி இந்திரன் முன் தோன்றினான். அவனிடம், “விரைந்து நீ மண்ணுலகம் சென்று, அபிநந்தனன் செய்யும் யாகத்தை அழித்துவிடு” என்று கட்டளையிட்டான்.

காலரூபி கனவேகமாகப் பூலோகம் வந்து அவனுடைய யாகத்தை ஆலங்கோலமாக்கி அழித்து விட்டான். அத்துடன் அடங்காமல் காலரூபி, பூலோகத்தில் அப்போது நடந்த யாகங்களையெல்லாம் அழிக்கத் தொடங்கி விட்டான். முனிவர்களின் யாகங்களையும் அவன் விட்டு வைக்கவில்லை.

முனிவர்கள் யாவரும் விநாயக பகவானைத் துதித்து முறையிட்டார்கள். விநாயகர் அவர்கள் முன் தோன்றி, “மெய்யன்பர்களே! இனி, நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். விக்கினங்களை விளைவிக்கும் காலரூபி என்ற விக்கினனின் கொடுமையிலிருந்து உங்களை விடுவிக்கிறேன். தவசிரேஷ்டரான வரேணிய மன்னனின்

அரண்மனையில் நாள் அவதாரம் செய்து உங்கள் துயரை யொழிப்பேன்'' என்று அருளிச் சென்றார்.

வரேணியன் எனும் மன்னனுக்கும் புட்பகை எனும் அவன் மனைவிக்கும் விநாயகப் பெருமான் அருளால், வெகு காலத்துக்குப் பிறகு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அக் குழந்தையை மறைத்து விட்டு அதற்குப் பதிலாக விநாயகரே ஒரு குழந்தையாக உருமாறினார்.

யானை முகத்தோடும் நான்கு கைகளோடும், தும்பிக்கையோடும் பெருத்த தொந்தியோடும் பிறந்த அந்த விசித்திரக் குழந்தையைக் கண்டு எல்லாரும் பயந்தார்கள். அரசனும் அரசியும் கூடத் தங்களுக்குத் துன்பமே வரும் என்று அஞ்சினார்கள். அரசன் ஆணைப் படி அவனது வீரர்கள் அந்தக் குழந்தையைப் பிறந்த அன்றிரவே கொண்டு போய்; பராசுவ முனிவர் ஆசிரமத்துக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஒரு மடுவின் கரையில் போட்டு விட்டு வந்து விட்டார்கள்.

மறுநாள் காலை பராசுவ முனிவர், நீராடச் செல்லும் போது அந்தக் குழந்தையைக் கண்டார். அன்போடு வாசி எடுத்து அணைத்தபடி, தம் ஆசிரமத்துக்குக் கொண்டு போய், தம் பத்தினி விரியவத்சலையை விளித்துக் குழந்தையைக் கொடுத்தார். அங்கே, விநாயகப் பெருமான் குழந்தையாக அன்போடும் பண்போடும் வளர்ந்து வந்தார்.

அந்நிலையில், பெருச்சாளியான கிரௌஞ்சன் பராசுவ முனிவரின் ஆசிரமத்துக்கு வந்து பொருள்களை நாசப்படுத்தியும், யாகத்துக்குத் தொல்லை கொடுத்தும் இடைபூறு செய்து வந்தான். அதனைப் பிடிக்க முயன்றார் விநாயகர். பாசக்கயிற்றை விசினார். பெருச்சாளி அந்தக் கயிற்றுக்குத் தப்ப, சிவலோகம் வரை ஓடியது. பாசக்கயிறும் பின் தொடர்ந்து துரத்திச் சென்று, பெருச்சாளியைக் கட்டிக் கொண்டு வந்து விநாயகர் முன் நிறுத்தியது.

கிரௌஞ்சனின் சாபவிமோசன நோம் வந்து விட்டது. விநாயகர் பெருச்சாளியைத் தம் வாகனமாக ஏற்றுக் கொண்டார். தமக்குப் பிள்ளையாக வந்து பெரும் பாக்கிய மளித்த விநாயகரை பராகவ முனிவர் பக்திப் பரவசத்தோடு தொழுது, “கால ரூபியின் கொடுமையால் யாகங்கள் நடை பெறாமல் இருக்கின்றன. தாங்கள்தான் என்னைக் காத்து ரட்சிக்க வேண்டும்” என்றார். தேவர்களும் முனிவர்களும் அங்கே வந்து, விநாயகர் திருவடியில் வீழ்ந்து பணிந்து அவ்வாறே வேண்டினர்.

பிள்ளையார் மூலிக வாகனத்தில் ஏறியமர்ந்தார். விக்கினனாகிய காலரூபியிருந்த இடத்துக்கு விரைந்தார். தம் அங்குசத்தை ஏனினார். அது பொல்லாக் காலரூபியை இழுத்துக் கொண்டு வந்து விநாயகர் முன் தள்ளியது.

விக்கினன் விநாயகரை உக்கிரமாக எதிர்த்தான். தன் உருவத்தை மாற்றி ஜலப் பிரவாகமாகி உலகத்தை வெள்ளத்தில் தத்தளிக்க வைத்தான். அந்த வெள்ளத்தை அள்ளிக் குடிக்க விநாயகர் ஒரு கரத்தை நீட்டியபோது, அவன் தண்ணீர் வெள்ள உருவத்திலிருந்து காகமாக மாறி அண்டமெல்லாம் கிடுகிடுக்கும்படிக்கூவினான். விநாயகர் தம் கையிலிருந்த தாமரை மலரை காகத்தை நோக்கி எறிந்தார். காகம், கொடிய உஷ்ணமுள்ள வடவாமுகாக் கினியைப் போல் வடிவம் எடுத்து வையத்தை அனலால் பொசுக்கினான். விநாயகர் மறை வடிவமாக மாறி, அந்தப் பெருந்தியை அழித்தார்.

இவ்வாறு கடும்போர் நடந்தது. கடைசியில் விநாயகர் தம் வேலாயுதத்தை அவன் மீது வீசினார். தப்பமுடியாமல் கதறிக் கொண்டு ஓடி வந்து அவர் திருவடிகளில் விழுந்து சரணாகதியடைந்தான்.

“விநாயகப் பெருமானே! தேவேந்திரனுடைய கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டு, பல விக்கின வடிவங்களோடு, பூலோகத்தில் யாகங்களையழித்தேன். வெந்நீர்

கொண்டு பொருள்களைச் சிதைத்தேன். அறியாமையால் தங்களையும் எதிர்த்தேன். என்னை மன்னித்துத் தங்கள் அடியவனாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இனி உங்கள் கட்டளைப்படியே நான் நடந்து கொள்வேன். என்னைத் தங்களோடு இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்! என்று கெஞ்சினான்.

விநாயகர் மனம் இரங்கி, “காலருப்யே! நீ அனை வகுக்கும் அளவில்லாத விக்கினங்களைச் செய்து வந்தாய். ஆகவே நீ விக்கினன் என்றும் அழைக்கப்படுவாய். நீ என் அன்பைப் பெற்று விட்டதால், விக்கினன் என்னும் உன் பெயரை முற்பகுதியாக, என் பெயரோடு சேர்த்து, இனி விக்கின விநாயகர் என்று வழங்கப் பெறுவேன். என்னை உண்மையாக வழிபடும் பக்தர்களுக்கு நீ ஒரு சிறு விக்கின மும் செய்யாமலிருந்து நற்கதியடைவாயாக!” என்று வாழ்த்திவிட்டு, பராசுவர் ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பினார்.

பராசுவ முனிவருக்குப் பல வரங்களை அருளி விட்டுத் தம் உலகைச் சென்றடைந்தார்.

33. மயூரேச விநாயகர்

ஒரு சமயம் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் தீவிர மான பகை மூண்டு விட்டது. தேவர்கள் வெற்றியடைந்து, அசுரர்கள் போர்க்களத்தை விட்டு ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள். என்றாலும் பழிக்குப் பழி வாங்கக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சமயம் சங்காசுரன், கமலாசுரன் என்று அசுர சகோதரர்கள், குறிப்பிடும்படியான பலம் பெற்றவர்களாக இருந்தார்கள். மற்ற அசுரர்கள் அவர்களுையணுகித்

தமிகன் குலத்துக்கு வெற்றி தேடித் தரும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

“தேவர்கள் தேவ மனுக்களை ஆயுதங்களாகக் கொண்டு அசுரர்களை வெற்றிகண்டு விட்டார்கள். அந்த வேத நூல் பிரம்மஸித்தியில் உள்ளது. அதை நீங்கள் அபகரித்துக் கொண்டு வரவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

சங்காசுரன், மாயக்கலையில் வல்லவனான தன் தம்பி கமலாசுரனை அந்தப் பணியைச் செய்ய ஏவினான். அவன் அருபியாகி பிரம்மலோகம் சென்றான். அப்போது பிரம்மா சிவபெருமானைக் குறித்து யோக நிஷ்டையில் இருந்தார். வேத புத்தகம் அவர் எதிரேயிருந்தது.

கமலாசுரன் அந்தச் சுவடியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து சங்காசுரனிடம் ஒப்படைத்தான். அவன், அதனைக் கடலில் ஒளித்து வைத்துப் பலத்த காவலும் ஏற்படுத்தினான். வேதச் சுவடி காணாமல் போய்விட்டதால், தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் வேதனை ஏற்பட்டது.

பிரம்மா, யோகநித்திரை கலைந்த பிறகுதான், அதை உணர்ந்தார். அந்த நூல் கடலில் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதனையும் ஞானதிருஷ்டி மூலம் அறிந்தார். உடனே சிவபெருமானிடம் சென்று முறையிட்டார். சிவபெருமான் பாற்கடலில் யோக நிஷ்டையிலிருந்த மகா விஷ்ணுவிடம் முறையிடச் சொன்னார்.

மகாவிஷ்ணு யோக நித்திரையிலிருந்து கண் விழிக்க, அதிகக் காலம் பிடிக்குமே, அதுவரை வேதங்களைப் பூஜியாமல் இருக்க முடியாதே என்று பிரம்மா சிவனை வேண்டினான்.

“சங்காசுரன் தம்பி கமலாசுரனை வெல்வதற்கு விநாயகரால்தான் முடியும். அவரிடம் முறையிடுங்கள்” என்றார் சிவபெருமான்.

உடனே பிரம்மா விநாயகரைத் தியானித்து, ஓரெழுத்து மந்திரத்தை உச்சரித்தார். விநாயகர் காட்சி தந்து, கோரிய வரத்தையும் அளித்தார்.

பிரம்மனே! நான் கமலாசுரனை அழிப்பேன். பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பாந்தாமன் நித்திரை கலைந்ததும் என்னருளால் சங்காசுரனைச் சம்ஹாரம் செய்வார்?" என்றார்.

பின்னர் விநாயகர் மல்லாளர் என்னும் பெயரில் ஒரு வேதியராக, கணக்கற்ற சீடர்கள் பின்னே வர, சுந்தர ஆசிரமம் எனும் இடத்தை அடைந்தார். அங்கிருந்த முனிவர்களிடம் தாம் கொண்டு சென்ற, வேதாகம புராணங்கள் எழுதிய ஒரு சுவடியைக் காட்டினார். அந் நூலில் உள்ள தத்துவங்களையும் உண்மைகளையும் முனிவர்களுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் தினமும் விளக்கி வந்தார். ஆகவே, மீண்டும் வேதநெறி முறைகள் வையத்தில் பரவின. தேவர்கள் முனிவர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

இச்செய்தி கமலாசுரனுக்கு எட்டியது. அந்த வேதிய னிடமிருந்த அந்த நூலையும் கவர வேண்டும் என்று சங்காசுரனுடன் சேர்ந்து திட்டமிட்டான். அதன்படி கமலாசுரன் தன் பெருஞ் சேனையோடு சுந்தர ஆசிரமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அதையறிந்த முனிவர்கள் பயந்து, நடுங்கினார்கள். மல்லாளர் அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறினார். மல்லாளரான விநாயகர் ஆயிரக் கணக்கான போர் வீரர்களை, உடனே தோற்றுவித்தார். வியப்போடு பார்த்த முனிவர்களுக்குத் தம் விசுவருபத்தைக் காட்டினார்.

அப்போது கமலாசுரனின் தூதனான அதன் என்பவன் அங்கு நடந்தவற்றைக் கவனித்து விட்டான். அவன் ஓடிப் போய் கமலாசுரனிடம் கூறினான். அவன் அதிக வெறி பிடித்தவன் போல் தன் சேனைகளோடு மல்லாளரைத் தாக்க விரைந்து வந்தான்.

இரு தரப்பாருக்கும் கடுமையான யுத்தம் தடை பெற்றது. பலதரப்பட்ட அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தும் போர் புரிந்தனர். இறுதியில், சேனைகளை எல்லாம் இழந்து தனியாளான கமலாசுரன், மறுநாள் காலையில் எஞ்சியிருக்கும் வீரர்களுடன் போர் புரிய வரும் எண்ணத்துடன் திரும்பிச் சென்றான்.

மறுநாள் தேர்ப்படை, குதிரைப் படையோடு வாகனங்களில் போர் புரிய வரவிருக்கும் கமலாசுரனை எதிர்க்க, விநாயகரான மல்லாள வேதியர் காசிபர் என்னும் முனிவரின் ஆலோசனைப்படி வேள்வி ஒன்றைச் செய்து தமக்கு ஒரு பெரிய மயில் வாகனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். அதனால் விநாயகரை மயூரேசர் என்று என்று தேவரும் முனிவரும் போற்றினார்கள்.

விநாயகர் மயில் வாகனத்தில் ஏறியமர்ந்து, போருக்குப் புறப்பட்ட சமயத்தில், அவரது மனைவியான புத்தி தேவி, தானே அவருக்குப் பதிலாக யுத்த களத்துக்குச் சென்று கமலாசுரனை மாய்த்து வெற்றியுடன் திரும்புவதாக, விநாயகரிடம் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டாள்.

புத்திதேவிக்கும் கமலாசுரனுக்கும் பயங்கரமாக சண்டை நடந்தது. அச்சண்டையில் புத்திதேவி, கோபம் மிகுந்தவளாக, கண்களில் நெருப்பு பறக்க நிமிர்ந்து நின்றாள். அப்போது, அவளது கோப நெருப்பிலிருந்து பராக்கிரமம் பொருந்திய ஒரு வீரன் தோன்றினான்.

புத்தியின் மகன் சுந்தர ஆசிரமம் சென்று தன் தந்தையான கணபதியை வணங்கினான். அவனுக்கு இலாபன் என்ற பெயரைச் சூட்டினார் விநாயகர்.

போர்க்களத்திலே இலாபன், கமலாசுரன் படைகளைக் கதிகலங்க அடித்து வீழ்த்தினான். அவன் பின்னே மைத்தனின் வீரதீர பராக்கிரமத்தைக் கண்டு வியக்கவிரும்பிச் சென்ற விநாயகர் மகளின் ஆற்றலைக் கண்டு

மகிழ்ந்தார். கமலாகரன் மீண்டும் பின்வாங்கி ஓடி விட்டான்.

இலாபனுக்கும் கமலாகரனுக்கும் அறு தினங்கள் போர் நீடித்தது. அசுரன் விட்ட மோகனாஸ்திரத்தில் பட்டு மூர்ச்சையானவர் போல், பொய்யாக மயங்கி விழுந்து கிடந்தார் கணபதி, தம் மைந்தனின் அன்பையும் ஆற்றலையும் சோதிக்கவே அவர் அவ்வாறு செயலற்றுக் கிடந்தார்.

இலாபன் விநாயக மந்திரத்தை உச்சரித்து அவர் திருநாமத்தை நூற்றெட்டு முறை வாய்விட்டு ஜெபித்து, அசுரனின் மோகனாஸ்திரத்தில் மாண்டு கிடந்த தன் சேனைகள் மீது, தண்ணீர் தெளித்தான். அனைவரும் உயிர் பெற்று எழுந்து விட்டனர், விநாயகரைத் தவிர.

அது தன் தந்தையாரின் திருவிளையாடலே தவிர, அவர் உண்மையில் மாளவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டான் இலாபன். தந்தையின் பிரிவைத் தாங்க முடியாமல், பெருந்தீயில் விழுந்து உயிரைத் துறக்க முன் வந்தான். மும்முறை தீயை வலம் வந்து, தீயில் பாய்ந்து உயிர்விட முயன்ற அத்தருணத்தில் “மைந்தா!” என்று பாய்ந்து வந்து தடுத்து அணைத்துக் கொண்டார் விநாயகர்.

மீண்டும் போருக்கு வந்தான் அசுரன். மயூரேசர் மயில் வாகனத்தில் அமர்ந்து கடுமையாகப் போரிட்டார். அசுரன் வீசிய தண்டாயுதத்தைப் பிடித்து, அவன் மீதே வீசினார். அவன் மார்பு இரண்டாகப் பிளந்து, இரத்தம் கொட்டியது. அவன் சிந்திய ஒவ்வொரு துளி இரத்தத்திலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கான வீரர்கள் தோன்றினார்கள்.

இலாபன் தன் தாய்மார்களைத் தியானித்தான். அவர்கள் பல்லாயிரம் வீரர்களைத் தோற்றுவித்தார்கள். அந்த வீரர்கள் அசுரனின் உடலிலிருந்து இரத்தத் துளிகள்

கீழே விழாதபடி வாயைத் திறந்து விழுங்கி விட்டனர். அசுரனுக்குப் போதுமான படை வீரர்கள் தோன்ற முடியாமல் ஆகிவிட்டது.

இறுதியில் விநாயகர் தம் சூலாயுதத்தால் கமலாகரன் உடல் மூன்று துண்டுகளாகும்படிச் செய்தார். அவனது ஆவி விநாயகரின் திருவடிகளில் ஐக்கியமானது.

அசுரனின் வீழ்ச்சியினால் அமரர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் அளவற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. தேவரும் மூவரும் திரண்டு வந்து விநாயக மூர்த்தியைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள்.

பிரம்மா தன் கமண்டல தீரால் விநாயகப் பெருமானை பூஜை செய்து கொண்டிருந்தபோது, கமண்டலம் சற்றே சாய, அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட தீர் ஒரு நதியாகப் பெருகி ஓடியது. அந்த நதிக்கரையில் பிரம்மா, கணபதிக்கு ஓர் ஆலயம் அமைத்தார். கமலாகரனின் கொடிய உடல் மூன்று துண்டங்களாகச் சிதறி விழுந்த அந்த இடத்திற்குத் திரி ஷேத்திரம் என்று பெயர் ஏற்பட்டது.

36. பால விநாயகர்

மைதலதேசத்தில் கண்டக நகரம் என்ற பகுதியை ஆண்டு வந்தான் சக்ரபாணி என்ற அரசன். அவன் மனைவியின் பெயர் உக்கிரை. இருவருக்கும் வெகு காலமாகக் குழந்தையில்லாமல் இருந்தது. தான தருமங்கள், விரதம், வேள்வியாவும் அனுசரித்த பின் குழந்தை பிறந்தது. பிறந்த குழந்தை உடனே இறந்து விட்டது. ஒவ்வொரு

முறையும் குழந்தை பிறப்பதும் இறப்பதுமாகவே இருந்தது. பெருத்த வேதனைக் குள்ளானார்கள் அரசனும் அரசியும்.

மனம் வெறுத்து நாட்டை மந்திரிகளிடம் ஒப்படைத்து விட்டுக் காட்டுக்குச் சென்று தவம் செய்யலாமா என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், அவர்கள் அண்மனைக்குச் சவுனக முனிவர் வந்தார். அவர்களுடைய குறைகளை அறிந்து, சூரிய விரதம் மேற்கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு உபதேசித்தார் முனிவர்.

விரதம் ஆரம்பித்த இருபத்தொன்பதாம் நாளிரவு, சூரிய பகவான் உக்கிரையின் கனவில் தோன்றினான். அவள் கணவனைப் போல வடிவமெடுத்து வந்து அவளிடம் இன்புற்றான். அவள் கணவன் மலடனாக இருந்த காரணத்தினாலேயே சூரியன் அவன் வடிவத்தில் வந்து, அவளோடு கலந்து, அவள் கர்ப்பமடையக் காரணமானான்.

பொழுது விடிந்ததும் தன் கணவனிடம் அவள் பொய்யாகச் சிணுங்கினாள். விரதம் முடிவடையா முன்பே மோகம் கண்டு, அவள் சற்றும் எதிர்பாராத நேரத்தில் வந்து அவளிடம் கூடியதாகக் கணவனைப் பரிகசித்தான். உண்மை அவளுக்குத் தெரியாது. ஆனால் சச்சரபாணி மன்னனுக்குப் புந்துவிட்டது.

புத்திரபாக்கியம் அளிப்பதற்காக இறைவனே தன் மனைவியைக் கூடியுள்ளார் என்பது அவனுக்குத் தெரிந்து விட்டது. எனவே மகிழ்ச்சியடைந்தான்.

சூரிய காலத்தில் சிந்து நதிக்கரையின் ஒரு மைந்தனைப் பெற்றெடுத்தாள் உக்கிரை. பிறவியிலேயே அந்தக் குழந்தை சிவந்த சடைகளும் ஒரு கரத்தில் சூலாயுதமும், மறுகரத்தில் சக்கரமும் ஏந்திக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ணுற்று, உக்கிரை மூர்ச்சையானாள்.

அந்நேரத்தில் வருண பகவான் ஓர் அந்தணன் வடிவில் வந்ன் உக்கிரைக்கு மயக்கம் தெளிவித்தார்; குழந்தையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டார். அரசனிடம் கொண்டு வந்து, “குழந்தை சிந்து நதிக் கரையில் பிறந்ததனால் ‘சிந்து’ என்ற பெயர் வழங்குவதாகி” என்று கூறி அவனிடம் தந்து விட்டுச் சென்றார்.

குழந்தை சிந்து அதினீர பராக்கிரமசாலியாக வளர்ந்து பெரியவனானான். அசுர குருவான சுக்கிரன் சிந்து வுக்கு எல்லாக் கலைகளையும் போதித்துத் தேர்ச்சியடையச் செய்தார்.

சுக்ரனின் தூண்டுதலினால் சிந்து இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலம், சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்தான். சிவபெருமான் அவன் முன்னே காட்சியளித்தார்.

“பெருமானே! எனக்கு எந்தக் காலத்திலும் அழிவே ஏற்படக் கூடாது. நான் மூவுலகங்களையும் வென்று அடக்கியாளவேண்டும். பிரம்மா இந்திரன் முதலான யாவரும் எனக்கு அடிபணிந்து நடக்க வேண்டும்” என்று வரம் வேண்டினான் சிந்து.

சிவபெருமான் மகிழ்ச்சியுடன் அவன் கோரிய வரங்கள் யாவையும் அளித்து விநாயகப் பெருமான் அவதரித்தாலன்றி அவனுக்கு அழிவே ஏற்படாது என்றும் வாழ்த்தி விட்டு மறைந்தார்.

அதன் பின்னர் அவன் அனைத்துலகையும் வென்றான். தேவேந்திரன் இந்திரலோகத்தை விட்டு ஓடி வைகுண்டத் திருமாவின் திருவடிகளில் சரண் அடைந்தான். திருமாலும் அவனிடம் தோற்றுப் போனார். எனவே ஆணவத்தின் உச்ச நிலையை யடைந்து, தன்னைவே எல்லாம் தெய்வமாகத் துதிக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப் படுத்தினான்.

சிந்துவிடம் சிறைப்பட்டிருந்த தேவர்கள் அனைவரும் இரகசியமாகக் கூடிப் பிரகஸ்பதியின் ஆலோசனையின்படி விக்னேஸ்வரனை எப்போதும் சிந்தையில் வழிபட்டு

தராசன்

இரகசியமாகவே சதுர்த்தி விரதத்தையும் அனுஷ்டித்தார்கள்.

விநாயகப் பெருமான் அவர்களுக்குக் காட்சி அளித்து, விரைவில் அவர்களுக்கு அரக்கனிடமிருந்து விடுதலை கிடைக்கும் என்று உறுதியளித்துவிட்டு மறைந்தார்.

அதே நேரத்தில் திரிசக்தி ஷேத்திரத்தில் கவுதமர் முதலான முனிவர்கள், யோகத்தினால் தங்கள் உருவங்களை மறைத்துக் கொண்டு சிவ பெருமானை நோக்கித் தவம் செய்தார்கள். சிவபெருமான் அவர்கள்முன் காட்சி கொடுத்தார். அவர்கள் விரும்பப்படி, உமா மகேஸ்வரி யோடு பரமசிவனும் அவர்களுடனே தங்கியிருக்க இசைந்தார்.

அங்கேயிருந்தபோது சிவபெருமான் கேட்டுக் கொண்டபடி, உமாதேவி, ஏகாட்சர மந்திரத்தை ஜெபித்தவாறு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தவம் இருந்தாள். மூலமூலர்த்தியான விநாயகர் காட்சியளித்து, "அம்மையே! சிந்து என்ற அரக்கனை அழிக்க, உன் வயிற்றிலே நான் பாலகனாக அவதரிப்பேன்" என்று அருள் புரிந்தார்.

உமாதேவி விநாயக சதுர்த்தி விரதத்தை மேற்கொண்டார். அப்போது விநாயகர் விசுவரூபம் எடுத்துக் காட்சியளித்தார். அம்மையார் தான் விரும்பும் பாலகன் வடிவில் விநாயகர் தோற்றமளிக்க வேண்டுமென்று கோரினார். உடனே விநாயகர் ஆறு கைகளும், மூன்று கண்களும் கொண்டு, பச்சிளங் குழவியாய் உமாபார்வதியின் மடியிலே தவழ்ந்தார்.

விநாயகர் பார்வதிக்குப் பாலகனாகத் தோன்றிய அதே சமயத்தில் சிந்துவின் ராஜ்யத்தில் இரத்த மழை கொட்டியது. பல கெட்ட சகுணங்கள் தோன்றின.

அதற்குக் காரணத்தைத் தூதர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டான் சிந்து. அவன் ஏவலினால் அந்தக் குழந்தை

யைக் கிருத்திகாசுரன் என்பவன் பெரிய கழுரு வடியில் தூக்கிக் கொண்டு போனான். பால விநாயகரோ, அந்தக் கழுதின் கழுத்தை ஒரு கையால் முறித்துக் கொன்றார். மீண்டும் தாயின் மடியில் வந்து அமர்ந்தார்.

சிந்து பல அசுரர்களை ஏவிப் பால விநாயகரைக் கொல்ல முயன்றான். ஒவ்வொரு முறையும் பாலவிநாயகர் அந்த அசுரர்களைக் கொன்று தாயிடம் வந்து சேர்ந்தார்.

சிந்து எக்தனை அசுரர்களை அனுப்பியும், மாயா ஜாலங்கள் செய்கும் பால விநாயகரை வெல்ல முடியவில்லை. இறுதியில் விநாயகர் தம் சூலாயுதத்தில் சித்ராஜனின் மார்பைப் பிளந்து மாளவைத்தார். அவன் சிவைத்திருந்த தேவர்களும் முனிவர்களும் விடுதலை பெற்ற மகிழ்ச்சிக் கூத்தாடினார்கள்.

மாதா உமாதேவி, தன் மடியில் வளர்ந்த பாலவிநாயகரின் லீலா விநோதங்களையும் வல்லமையையும் எண்ணியெண்ணி மகிழ்ந்தாள்.

